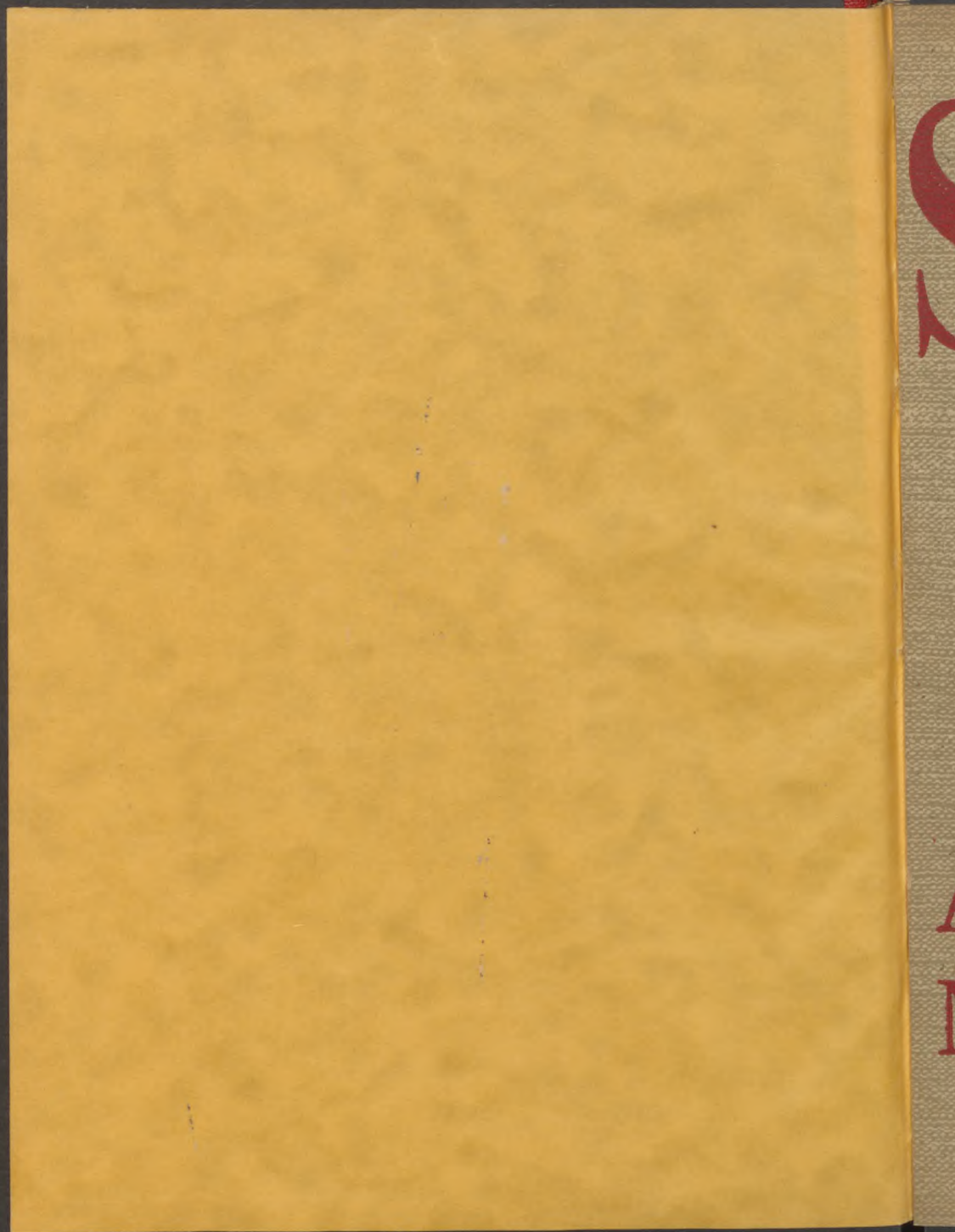

M

182793

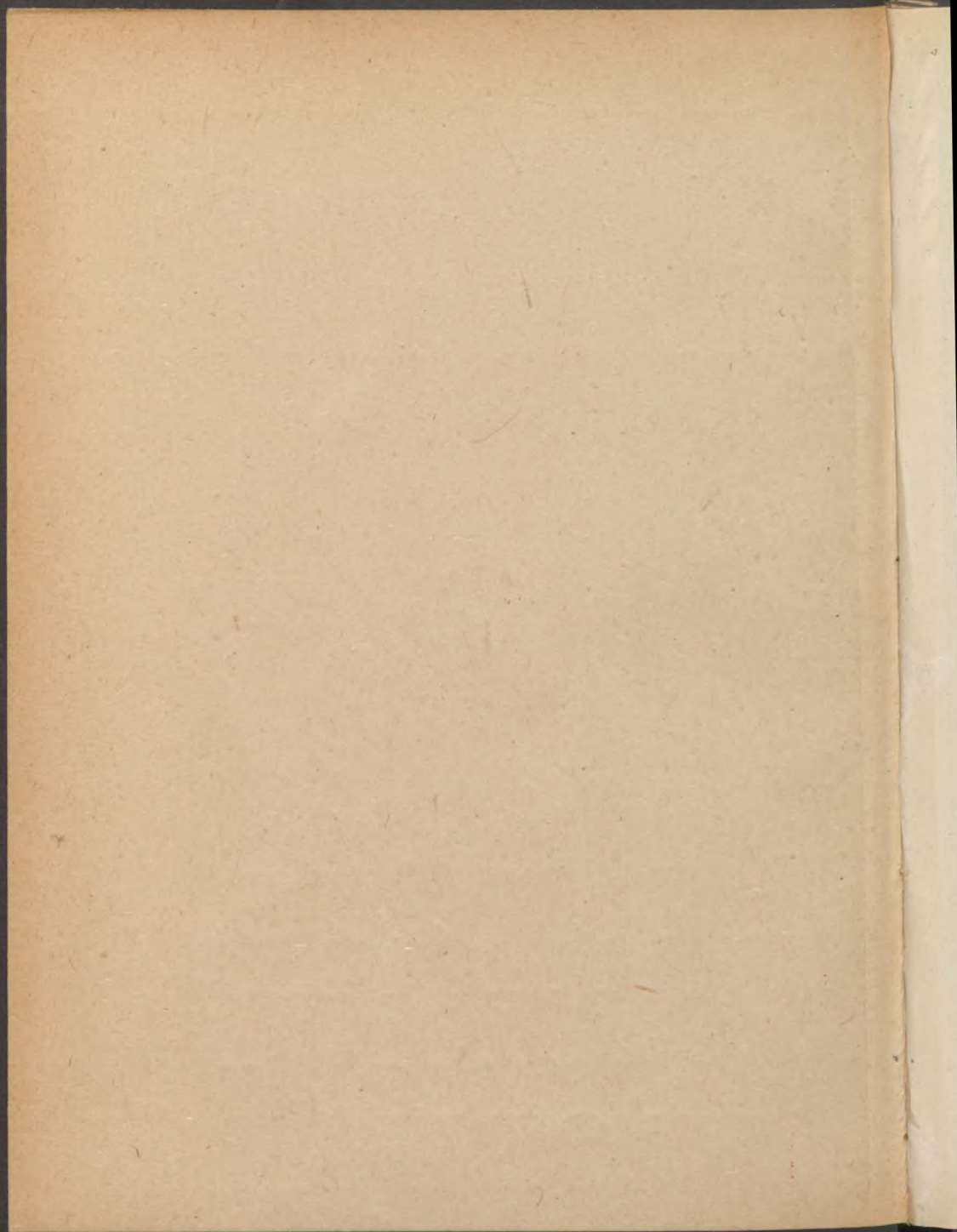

SZTÁLIN

A SZOVJETUNIO
NAGY HONVÉDŐ
HÁBORÚJÁRÓL

SZTÁLIN

MA
A SZOVJETUNIO
NAGY HONVÉDŐ
HÁBORÚJÁRÓL

SZIKRA BUDAPEST 1949

AZ OROSZ EREDETI CÍME
И. СТАЛИН
О ВЕЛИКОЙ ОТЕЧЕСТВЕННОЙ ВОЙНЕ
СОВЕТСКОГО СОЮЗА

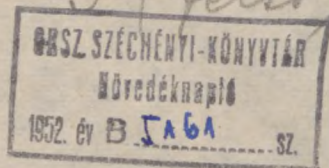
Ötödik kiadás
Moszkva 1948

M 182.793

~~S (felv.) (J) 39.~~

Felelős kiadó: Czóbel Ernő.

Globus Nyomda NV., Budapest, VI., Aradi-utca 8. Felelős vezető: Kősa Zoltán.

RÁDIÓBESZÉD

1941 július 3

Elvtársak! Polgárok! Testvérek!

Hadseregünk és Hajóhadunk Katonái!

Hozzátok fordulok, Barátaim!

A hitleri Németország hazánk ellen június 22-én megindított hitszegő katonai támadása folytatódik. Bár a Vörös Hadsereg hősiesen ellenáll és az ellenség legjobb hadosztályai és légierőinek legjobb egységei már szét vannak zúzva és a harcmezőn lelték sirjukat, az ellenség újabb erőket dob az arcvonalra és folytatja előnyomulását. A hitleri seregeknek sikerült elfoglalniok Litvániát, Lettország jelentékeny részét, Belorusszia nyugati részét, továbbá Nyugat-Ukrajna egy részét. A fasiszta légierők kiterjesztik bombavetőik tevékenységének színterét — Murmanszkot, Orsát, Mogiljovot, Szmolenszket, Kievet, Odesszát, Szevasztopolt bombázzák. Hazánkat komoly veszély fenyegeti.

Hogyan történhetett, hogy dicső Vörös Hadseregünk több városunkat és kerületünket átengedte a fasiszta seregeknek? Vajjon a német fasiszta seregek valóban legyőzhetetlenek, mint ahogyan a kérkedő fasiszta propagandisták szakadatlanul világgá kürtölik?

Természetesen — nem! A történelem azt mutatja, hogy legyőzhetetlen hadseregek nincsenek és nem is vol-

tak. Napoleon hadseregét legyőzhetetlennek tartották, mégis megverték, hol az orosz, hol az angol, hol a német seregek. Vilmos német hadseregét az első imperialista háború idején szintén legyőzhetetlennek tartották, mégis több ízben vereséget szenvedett az orosz és angol-francia seregektől s végülis szétzúzta az angol-francia haderő. Ugyanezt kell mondanunk Hitler jelenlegi német fasiszta hadsere éről is. Ez a hadsereg még nem talált komoly ellenáll sra az európai kontinensen. Csak a mi területünkön talált komoly ellenállásra. És ha ennek az ellenállásnak eredményeképpen Vörös Hadseregünk szétzúzta a német fasiszta hadsereg legjobb hadosztályait, ez azt jelenti, hogy a hitleri fasiszta hadsereget ugyanúgy szét lehet verni és szét is lesz verve, mint ahogyan Napoleon és Vilmos hadseregeit szétverték.

Ha területünk egy részét mégis elfoglalták a német fasiszta seregek, ez főképp azzal magyarázható, hogy a fasiszta Németország háborúja a Szovjetunió ellen a német seregek számára kedvező, a szovjet haderő számára viszont kedvezőtlen feltételek mellett kezdődött. Németország ugyanis — mint háborút viselő ország — haderejét már teljes mértékben mozgósította s az a 170 hadosztály, amelyet Németország a Szovjetunió ellen bevetett és a Szovjetunió határain felvonultatott, teljes készenlétben állott és csak a jelet várta az indulásra, a szovjet haderőt ellenben még mozgósítani kellett és fel kellett vonultatni a határon. Nem kis jelentősége volt ebben annak a körülménynek sem, hogy a fasiszta Németország váratlanul és hitszegő módon megszegte a közte és a Szovjetunió között 1939-ben kötött megneemtámadási egyezményt, nem törődve azzal, hogy az egész világ Németországot fogja támadó félnek tekinteni. Érthető, hogy a mi békeszerető országunk, amely nem kívánta

vállalni az egyezmény megszegésének kezdeményezését, nem léphetett a hitszegés útjára.

Azt kérdezhetik : mikép történhetett, hogy a Szovjetkormány hajlandó volt megnemtámadási egyezményt kötni olyan hitszegő emberekkel és szörnyetegekkal, mint amilyen Hitler és Ribbentrop? Nem követett-e itt el hibát a Szovjetkormány? Természetesen — nem ! A megnemtámadási egyezmény : két állam közötti békeegyezmény. Márpedig ilyen egyezményt ajánlott nekünk Németország 1939-ben. Elutasíthatta-e a Szovjetkormány ezt az ajánlatot? Azt hiszem, hogy egyetlen békeszerető állam sem utasíthat el egy szomszédos hatalommal való békeegyezményt, még akkor sem, ha e hatalom élén olyan szörnyetegek és kannibálok állanak, mint Hitler és Ribbentrop. Ennek, természetesen, elengedhetetlen feltétele, hogy a békeegyezmény sem közvetlenül, sem közvetve ne sértse a békeszerető állam területi épségét, függetlenségét és becsületét. Mint ismeretes, a Németország és a Szovjetunió közötti megnemtámadási egyezmény éppen ilyen egyezmény.

Mit nyertünk azzal, hogy megkötöttük Németországgal a megnemtámadási egyezményt? Másfél éven át biztosítottuk országunknak a békét és azt a lehetőséget, hogy erőinket előkészítsük az ellenállásra, ha a fasiszta Németország az egyezmény ellenére meg merné támadni országunkat. Ezzel mi határozottan nyertünk, a fasiszta Németország pedig vesztett.

Mit nyert és mit vesztett a fasiszta Németország azzal, hogy hitszegő módon széttepte az egyezményt és megtámadta a Szovjetuniót? A fasiszta Németország ezzel haderői számára rövid időre valamelyest előnyösebb helyzetet teremtett, de politikailag vesztett, mert az egész világ szemében véres támadóként leplezte le

magát. Nem férhet kétség ahhoz, hogy ez a rövid ideig tartó katonai nyereség Németország számára csupán epizód, míg az óriási politikai nyereség a Szovjetunió számára komoly és huzamos időre kiható tényező, amelynek alapján a fasiszta Németország elleni háborúban a Vörös Hadsereg döntő katonai sikereinek kell kibontakozniuk.

Ezért bélyegzi meg egész hősies hadseregünk, egész hősies hajóhadunk, minden repülőnk, országunk valamennyi népe, Európa, Ázsia és Amerika legjobbjai és Németország legjobbjai is a német fasiszták hitszegő cselekedeteit, ezért rokonszenveznek a Szovjetkormánnyal, helyeslik a Szovjetkormány magatartását és látják, hogy a mi ügyünk igaz ügy, hogy az ellenséget szét fogjuk zúzni, hogy győznünk kell.

A ránk erőszakolt háború következtében országunk életre-halálra összecsapott leggonoszabb és legálnokebb ellenségével: a német fasizmussal. Seregeink hősiesen harcolnak a harckocsikkal és repülőgépekkel állig felfegyverzett ellenség ellen. A Vörös Hadsereg és a Vörös Hajóhad számtalan nehézséget leküzdve önfeláldozóan harcol minden talpalatnyi Szovjetföldért. Harcbalépnek a Vörös Hadsereg ezer meg ezer harckocsival és repülőgéppel felfegyverzett főerői. A Vörös Hadsereg katonáinak bátorsága példátlan. Az ellenséggel szemben kifejtett ellenállásunk egyre nő és erősödik. A Vörös Hadsereggel együtt az egész szovjet nép hazánk védelmére kel.

Mi szükséges ahhoz, hogy elhárítsuk a hazánk felett tornyosuló veszélyt s milyen intézkedéseket kell fogantatnunk, hogy szétzúzzuk az ellenséget?

Mindenekelőtt az szükséges, hogy embereink, a szovjet emberek, megértsék az országunkat fenyegető veszély egész nagyságát, s szakítsanak azzal a lelkingugalommal,

gondtalansággal, a békés építés hangulatával, amely teljesen érthető volt a háború előtti időkben, de végzetes ma, mikor a háború gyökeresen megváltoztatta a helyzetet. Az ellenség kegyetlen és kérlelhetetlen. Célja — verejtekünkkel öntözött földjeink elrablása, munkánkkal szerzett gabonánk és kőolajunk megkaparintása. Célja a földesurak hatalmának visszaállítása, a cárizmus visszaállítása, az oroszok, ukránok, beloruszok, litvánok, lettek, észtek, üzbégek, tatárok, moldovánok, grúzok, örmények, azerbájdzsánok és a Szovjetunióban élő többi szabad nép nemzeti kultúrájának és nemzeti önállóságának megsemmisítése, ezeknek a népeknek elnémetesítése és a német hercegek és bárók rabszolgáivá süllyesztése. Tehát a Szovjetállam életéről és haláláról, a Szovjetunió népeinek életéről és haláláról van szó, arról, hogy szabadok maradjanak-e a Szovjetunió népei, vagy pedig rabszolgaságba süllyedjenek. Arra van szükség, hogy a szovjet emberek megértsék ezt és hagyjanak fel a gondtalansággal, mozgósítsák önmagukat, s egész munkájukat új, háborús vágányokra állítsák át, nem ismerve kíméletet az ellenséggel szemben. Arra van szükség továbbá, hogy sorainkban ne legyen helye a siránkozóknak és gyáváknak, pánikterjesztőknek és szökevényeknek, hogy embe-reink ne ismerjenek félelmet a harcban és önfeláldozóan menjenek a fasiszta területtrablók ellen folytatott felszabadító honvédő háborúnkba. A nagy Lenin, államunk megteremtője, azt mondta, hogy a szovjet emberek elengedhetetlen alaptulajdonsága a bátorság, a merészség, a rettenthetetlenség a harcban, a készség együtt harcolni a néppel hazánk ellenségei ellen. Arra van szükség, hogy a nagyszerű bolsevik tulajdonságokat a Vörös Hadsereg, Vörös Hajóhadunk és a Szovjetunió minden népének milliói meg milliói magukévá tegyék.

Egész munkánkat azonnal a háború követelményeinek megfelelően kell átszerveznünk, mindent az arcvonal érdekeinek és annak a feladatnak kell alárendelnünk, hogy szétzúzzuk az ellenséget. A Szovjetunió népei látják most, hogy a német fasizmus veszett dühében és gyűlöletében kérlelhetetlen hazánkkal szemben, amely minden dolgozónak szabad munkát és jólétet biztosított. A Szovjetunió népeinek sarkukra kell állaniok az ellenség ellen jogaik és földjük védelmére.

A Vörös Hadseregnek, a Vörös Hajóhadnak és a Szovjetunió minden polgárának védelmeznie kell minden talpalatnyi Szovjetföldet, utolsó csepp véréig kell harcolnia városainkért és falvainkért, a népünkre jellemző bátorságot, kezdeményezést és leleményességet kell felmutatnia.

Meg kell szerveznünk a Vörös Hadsereg támogatását minden téren, biztosítanunk kell sorainak fokozott utánpótlását, gondoskodnunk kell minden szükségessel való ellátásáról, meg kell szerveznünk a csapatok és hadianyagok gyors szállítását, valamint a sebesülteknek nyújtandó fokozott segítséget.

Meg kell erősíteniünk a Vörös Hadsereg hátországát, olyanformán, hogy egész munkánkat ennek az ügynek rendeljük alá, biztosítanunk kell minden üzem fokozott munkáját, több puskát, gépfegyvert, ágyút, töltényt, lövedéket, repülőgépet kell gyártanunk, meg kell szerveznünk az üzemek, villanytelepek, telefon- és távíróösszeköttetés őrizetét és a helyi légvédelmet.

Könyörtelen harcot kell indítanunk a hátország minden néven nevezendő szétzüllesztője, a szökevények, a pánikkeltők és rémhírterjesztők ellen, meg kell semmisíteniünk a kémeket, diverzánsokat és ellenséges ejtőernyősöket, gyors támogatást nyújtva mindezekben ül-

döző zászlóaljainknak. Szem előtt kell tartanunk, hogy az ellenség álnok, ravasz, jártas a csalásban és az álhírek terjesztésében. Mindezt figyelembe kell venni és nem szabad beugrani a provokációknak. Tekintet nélkül arra, hogy kiről van szó, azonnal haditörvényszék elé kell állítani mindenkit, aki pánikkeltéssel és gyávaásával gátolja a védelem ügyét.

A Vörös Hadsereg egységeinek kényszerű visszavonulása esetén el kell szállítani az egész vasúti gördülő állományt, egyetlen mozdonyt, egyetlen vasúti kocsit, egyetlen kilogramm gabonát, egyetlen liter benzint sem szabad otthagyni az ellenségnek. A kolhozparasztoknak el kell hajtaniuk az egész állatállományt, a gabonát megőrzés és a hátszági körzetekbe való szállítás céljából az állami szerveknek kell átadniuk. Minden el nem szállítható értékes holmit, a többi közt a színes fémeket, gabonát és benzint is, feltétlenül meg kell semmisíteni.

Az ellenség által megszállt körzetekben lovas és gyalogos partizánosztagokat kell alakítani, diverziós csoportokat kell létesíteni az ellenséges hadsereg egységei elleni harcra, a partizánháború felszítására az ellenség által megszállt terület minden zugában, a hidak és utak felrobbantására, a telefon- és távíróvezetékek megrongálására, az erdők, raktárak és szállítmányok felgyújtására. Az elfoglalt körzetekben elviselhetetlen viszonyokat kell teremteni az ellenség és szekértolói számára, lépten-nyomon üldözni és irtani kell őket, meg kell hiúsítani minden intézkedésüket.

A fasiszta Németország elleni háborút nem tekinthetjük közönséges háborúnak. Ez nemcsak két hadsereg közötti háború. Ez a háború egyben az egész szovjet nép nagy háborúja a német fasiszta haderők ellen. A fasiszta elnyomók ellen vívott és az egész népet felölelő Honvédő

Háborúnak nemcsak az a célja, hogy az országunk fölött tornyosuló veszélyt megszüntesse, hanem az is, hogy segítsük Európa minden népét, mely a német fasizmus igája alatt nyög. Ebben a felszabadító háborúban nem leszünk egyedül. Ebben a nagy háborúban hű szövetségeseink lesznek Európa és Amerika népei, köztük a német nép is, melyet a hitleri főkolomposok rabigába döntöttek. A hazánk szabadságáért folyó háború egybe fog olvadni Európa és Amerika népeinek saját függetlenségükért, demokratikus szabadságjogaikért folytatott harcával. Ez a Hitler fasiszta hadserege általi leigázás és leigázás veszélye ellen a szabadságért síkra szálló népek egységfrontja lesz. Ezzel kapcsolatban Churchillnek, Nagybritannia miniszterelnökének történelmi jelentőségű beszéde a Szovjetuniónak nyújtandó támogatásról és az Amerikai Egyesült Államok kormányának az nyilatkozata, hogy kész segítséget nyújtani országunknak — e nyilatkozatok, amelyek a Szovjetunió népeinek szívében csak háláérzetet kelthetnek —, teljesen érthetők és jellemzők.

Eltársak ! Erőnk mérhetetlen. Az elbizakodott ellenségnek hamarosan meg kell majd erről győződnie. A Vörös Hadsereggel együtt a munkások, kolhozparasztok és az értelmiség százezrei indulnak háborúba a ráinktört ellenség ellen. Népünk milliós tömegei lépnek a küzdőterre. Moszkva és Leningrád dolgozói a Vörös Hadsereg támogatására már sokezer főnyi népfelkelő csapat felállításához fogtak hozzá. Minden városban, amelyet az ellenséges támadás veszélye fenyeget, ilyen népfelkelő csapatokat kell szerveznünk, harcba kell vinnünk minden dolgozót, hogy a német fasizmus elleni Honvédő Háborúnkban testükkel védelmezzék szabadságukat, becsületüket, hazájukat.

A Szovjetunió népei minden erejének gyors mozgó-

sítása és a hitszegően hazánkra tört ellenség visszaverése céljából megalakult az Állami Védelmi Bizottság s most ennek kezében összpontosul az egész államhatalom. Az Állami Védelmi Bizottság megkezdte munkáját és arra hívja fel az egész népet, hogy tömörüljön Lenin — Sztálin pártja köré, a Szovjetkormány köré, a Vörös Hadsereg és a Vörös Hajóhad önfeláldozó támogatására, az ellenség szétzúzására, a győzelem kivívására.

Minden erőnket hőses Vörös Hadseregünk, dicső Vörös Hajóhadunk támogatására !

A nép minden erejét az ellenség szétzúzására !

Előre, a győzelemért !

A NAGY OKTÓBERI SZOCIALISTA FORRADALOM 24. ÉVFORDULÓJÁRA

Beszéd a Moszkvai Szovjetnek a párt- és társadalmi szervezetekkel
együtt 1941 november 6-án tartott ünnepi ülésén

Elvtársak!

24 év telt el azóta, hogy nálunk az Októberi Szocialista Forradalom győzött és országunkban létrejött a szovjet rend. Most a szovjet rend következő, 25. fennállási évének küszöbére értünk.

Az Októberi Forradalom évfordulója alkalmával tartott ünnepi gyűléseken rendszerint összegezzük az elmúlt évben a békés építés terén elért sikereinket. Valóban megvan rá a lehetőségünk, hogy összegezzük ezeket az eredményeket, mert a békés építés terén elért sikereink nemcsak évről-évre, hanem hónapról-hónapra növekednek. Hogy miféle sikerek ezek és mily nagyok, ezt tudja mindenki — barát, ellenség egyaránt.

De az elmúlt év nemcsak a békés építés éve. Ez az év egyúttal a német területablók elleni háború éve is, akik hitszegően rárontottak békeszerető országunkra. Az elmúlt évnek csupán első hat hónapja alatt folytathattuk békés építőmunkánkat. Az évnek második fele, több, mint négy hónap, a német imperialisták elleni elkeseredett háború körülményei között telik el. Ilyenformán a háború az elmúlt évben fordulóponttá lett országunk fejlődésében. A háború jelentősen csökkentette, egyes területeken pedig teljesen félbeszakította békés

építőmunkánkat. Arra kényszerített, hogy egész munkánkat háborús vágányokra állítsuk át. Országunkat az arcvonal, Vörös Hadseregünk és Hadiflottánk ellátását szolgáló egységes, mindent átfogó hátországgá változtatta.

A békés építés időszaka végetért. Megkezdődött a a német területtrablók elleni felszabadító háború időszaka.

Ezért teljesen helyénvaló felvetni azt a kérdést, minő eredményeket értünk el a háború során az elmúlt év második felében, illetve az elmúlt év második felének több mint négy hónapja alatt és minő feladatokat tűzünk magunk elé ebben a felszabadító háborúban.

A HÁBORÚ MENETE NÉGY HÓNAP FOLYAMÁN

A háború elején, egyik beszédemben már mondtam, hogy a háború fenyegető veszélybe sodorta országunkat, hogy országunk komoly veszedelemben forog, hogy ezt a veszedelmet meg kell érteni, fel kell ismerni és egész munkánkat háborús vágányokra kell átállítani. Most, négy háborús hónap eredményeképpen, hangsúlyoznom kell, hogy ez a veszedelem nemcsak nem csökkent, hanem ellenkezőleg, még fokozódott. Az ellenség elfoglalta Ukrajna nagy részét, Belorussziát, Moldáviát, Litvániát, Lettországot, Észtországot, több más területet, behatolt a Donyec-medencébe, fekete viharfelhőként lebeg Leningrád felett, dicső fővárosunkat, Moszkvát fenyegeti. A német fasiszta területtrablók kirabolják országunkat, elpusztítják a munkások, parasztok és értelmiségiek munkájával teremtetett városokat és falvakat. A hitleri hordák a nőket, gyermekeket és öregeket sem kímélve gyilkolják és kínozzák országunk békés lakosait. Országunk német megszállás alatt álló területein testvéreink a német elnyomók igáját nyögik.

Hadseregünk és hajóhadunk harcosai a haza becsületét és szabadságát védelmezve, az elállatiasodott ellenség támadásait bátran visszaverve, példás bátorságot és hősiességet tanúsítva, tengernyi vérveszteséget okoztak az ellenségnek. De az ellenség nem riad vissza az áldozatoktól, a legkevésbé sem kíméli katonái vérét, a kidőlt helyébe egyre újabb és újabb csapatokat vet az arcvonalra s minden erejét megfeszíti, hogy még a tél beállta előtt elfoglalja Leningrádot és Moszkvát, mert tudja, hogy a tél semmi jóval sem kecsegteti.

A háború négy hónapja alatt halottakban 350.000, nyomtalanul eltűntekben 378.000 embert veszítettünk, sebesültjeink száma pedig 1,020.000. Ugyanezen idő alatt az ellenség halottakban, sebesültekben és foglyokban több mint négy és félmillió embert veszített.

Nem kétséges, hogy Németország, amelynek embertartalékai máris fogytán vannak, a négyhónapos háború eredményeképpen sokkal inkább meggyengült, mint a Szovjetunió, amelynek tartalékai teljes mértékben csak most bontakoznak ki.

A «VILLÁMHÁBORÚ» CSŐDJE

Amikor a német fasiszta területrablók országunk megtámadására vállalkoztak, arra számítottak, hogy másfél—két hónap alatt feltétlenül „végeznek” majd a Szovjetunióval és e rövid idő alatt eljutnak az Urálig. Meg kell állapítani, hogy a németek nem titkolták ezt a „villám”-győzelemre számító tervet. Ellenkezőleg, mindenképpen reklámozták. A tények azonban megmutatták, mennyire könnyelmű és alaptalan ez a „villám”-terv. Most ez az esztelen terv végleg megghiúsultnak tekinthető. (T a p s.)

Mi a magyarázata annak, hogy a „villámháború”, amely sikerült Nyugat-Európában, keleten nem sikerült és csődöt mondott?

Mire számítottak a német fasiszta sztratégák, amikor azt állították, hogy a Szovjetunióval két hónap alatt végeznek és e rövid idő alatt eljutnak az Urálig?

Mindenekelőtt számítottak arra, komolyan remélték, hogy sikerül létrehozniok egy egyetemes koalíciót a Szovjetunió ellen, bevonni ebbe a koalícióba Nagybritanniát és az Amerikai Egyesült Államokat, miután ezeknek az országoknak kormányköreit előzőleg megfélemlítették a forradalom kísértetével s ilyenformán teljesen elszigetelni országunkat a többi hatalomtól. A németek tudták, hogy az egyes államok osztályai és az ezen államok meg a Szovjetország között fennálló ellentétek kihasználásán alapuló politikájuk már eredménnyel járt Franciaországban, amelynek kormányzó körei hagyták magukat megfélemlíteni a forradalom kísértetével és ijedtükben, lemondva az ellenállásról, Hitler lábai elé rakták hazájukat. A német fasiszta sztratégák azt hitték, hogy ugyanez történik majd Nagybritanniával és az Amerikai Egyesült Államokkal is. A német fasiszták tulajdonképpen azért is küldték Angliába a hírhedt Hess, hogy csatlakozásra bírják az angol politikusokat a Szovjetunió ellen indítandó általános hadjáratához. De a németek kegyetlenül elszámították magukat. (T a p s.) Nagybritannia és az Amerikai Egyesült Államok Hess igyekezete ellenére nem csatlakoztak a német fasiszta területreblók hadjáratához a Szovjetunió ellen, hanem ellenkezőleg, egy táborba kerültek a Szovjetunióval a hitleri Németország ellen. A Szovjetuniót nemcsak nem sikerült elszigetelni, hanem ellenkezőleg, új szövetségeket szerzett: Nagybritanniát és az Amerikai Egyesült

Államokat és más, a németek által megszállt országokat. Kiderült, hogy az a német politika, amely az ellentétek kihasználásán és a forradalom kísértetével való rémítgetésen alapult, eljátszotta szerepét s az új helyzetben már nem megfelelő. És nemcsak nem megfelelő, de nagy veszelmeket is rejt a német területablókra nézve, mert a háború új körülményei között éppen ellenkező eredményekre vezet.

A németek, másodszor, a szovjet rend ingatagságára, a szovjet hátország ingatagságára számítottak és azt hitték, hogy a munkások és parasztok között az első komoly csapás, a Vörös Hadsereg első balsikerei után összeütközések kezdődnek, a Szovjetunió népei között viszályok keletkeznek, felkelések törnek ki s az ország alkatelemeire bomlik, aminek meg kell könnyítenie a német területablók előrenyomulását egészen az Urálig. De a németek itt is kegyetlenül elszámították magukat. A Vörös Hadsereg balsikerei nemcsak nem gyengítették, hanem ellenkezőleg, még jobban megerősítették mind a munkások és parasztok szövetségét, mind a Szovjetunió népeinek barátságát. (T a p s.) Sőt mi több, a Szovjetunió népeinek családját egységes, megbonthatatlan táborrá változtatták, amely önfeláldozóan támogatja Vörös Hadseregét, Vörös Hajóhadát. A szovjet hátország még sohasem volt olyan szilárd, mint most. (V i h a r o s t a p s.) Egészen valószínű, hogy bármilyen más állam, ha olyan területi veszteségek érnék, amilyenek a mi mostani területi veszteségeink, nem állná ki a megpróbáltatást és bomlásnak indulna. Ha a szovjet rend olyan könnyen kiállta a megpróbáltatást és még jobban megerősítette hátországát, ez azt jelenti, hogy a szovjet rend most a legszilárdabb társadalmi rend. (V i h a r o s t a p s.)

A német területablók végül a Vörös Hadsereg és a

Vörös Hajóhad gyengeségére számítottak és azt hitték, hogy a német hadseregnek és a német flottának már az első csapással sikerül elsöpörni és szétszórni hadseregünket és hajóhadunkat s utat törni magának az országunk belsejébe való akadálytalan előrenyomulásra. De a németek itt is kegyetlenül elszámították magukat, amennyiben túlbecsülték saját erejüket és lebecsülték hadseregünket és hajóhadunkat. Persze, a mi hadseregünk és a mi hajóhadunk még fiatal, mindössze négy hónapja harcol, még nem válhatott teljesen aktív hadsereggé és hajóhaddá, ugyanakkor pedig a már két éve háborút folytató németek aktív flottája és aktív hadserege áll velük szemben. De, először: a mi hadseregünk szelleme sokkal jobb, mint a német hadseregé, mert a mi hadseregünk hazáját védelmezi az idegen területrablók ellen és hisz ügyének igazában, míg a német hadsereg rabló háborút visel, idegen országot rabol és egy percig sem hihet galád ügyének igazában. Nem lehet kétséges, hogy a saját haza védelmezése eszméjének, amelynek nevében a mi embereink harcolnak, hadseregünk soraiban hősöket kell szülnie és valóban szül is, akik egybeforrasztják a Vörös Hadsereget, míg az idegen ország meghódítása és kirablása eszméjének, amelynek nevében a németek a háborút tulajdonképpen viselik, a német hadseregben hivatásos rablókat kell szülnie és valóban szül is, akik nélkülöznek minden erkölcsi alapot és szétbomlasztják a német hadsereget. Másodszor: a német hadsereg országunk belsejébe hatolva, eltávolodik a német hadtápterülettől, ellenséges környezetben kénytelen működni, idegen országban új hadtápterületet kénytelen teremteni, amelyet ráadásul még partizánjaink is pusztítanak, ami alapjaiban szétzülleszti a német hadsereg ellátását, arra kényszeríti a német hadsereget, hogy saját hadtápterületétől fél-

jen és megöli benne a helyzetének szilárdságába vetett hitet, míg a mi hadseregünk hazai környezetben működik, a hátszág szakadatlanul támogatja, emberanyaggal, lőszerrel és élelemmel való ellátása biztosítva van, és szilárdan bízik mögöttes területében. Ezért bizonyult a mi hadseregünk erősebbnek, mint azt a németek feltételezték, a német hadsereg pedig gyengébbnek, mint ezt a német területrablók hengegő hírverése alapján ítélve fel lehetett volna tételezni. Leningrád és Moszkva védelme, ahol hadosztályaink nemrégiben a németek mintegy harminc java hadosztályát semmisítették meg, mutatja, hogy a Honvédő Háború tüzeiben új szovjet harcosok és parancsnokok, repülők, tüzérek, aknavetők, páncélosok, gyalogosok, tengerészek kovácsolódnak ki és már ki is kovácsolódtak, akik holnap a német hadsereg rémei lesznek. (V i h a r o s t a p s.)

Kétségtelen, hogy mindezek a körülmények együttevve már eleve eldöntötték a „villámháború” elkerülhetetlen csődjét keleten.

HADSEREGÜNK IDEIGLENES BALSIKEREINEK OKAI

Mindez persze igaz. De az is igaz, hogy ezek mellett a kedvező körülmények mellett a Vörös Hadsereg számára számos kedvezőtlen körülmény is fennáll, amelyek következtében hadseregünket ideiglenes balsikerek érik, kénytelen visszavonulni, kénytelen országunk számos területét átengedni az ellenségnek.

Mik ezek a kedvezőtlen körülmények? Mi az oka a Vörös Hadsereg ideiglenes katonai balsikereinek?

A Vörös Hadsereg balsikereinek egyik oka az, hogy Európában nincs második front a német fasiszta seregek ellen. Ezidőszerint ugyanis az európai kontinensen

Nagybritanniának és az Amerikai Egyesült Államoknak nincsen semmiféle hadserege, amely háborút viselne a német fasiszta seregek ellen, a németeknek nem kell elaprózniuk erejüket és nem kell két arcvonalon, Nyugaton és Keleten háborút viselniük. Nos, ez a körülmény aztán azt vonja maga után, hogy a németek, akik biztosítottak tekintik nyugati hátországukat, egész hadseregüket és európai szövetségeseik haderőit a mi országunk ellen vethetik harcba. A helyzet most az, hogy országunk egyedül, katonailag senki által sem támogatva folytatja a felszabadító háborút a németek, finnek, románok, olaszok és magyarok egyesült ereje ellen. A németek kérkednek ideiglenes sikereikkel, módfelett dicsőítik hadseregüket s azt erősítgetik, hogy hadseregük mindig le tudja győzni a Vörös Hadsereget, ha egyedül áll vele szemben. De a németek erősködése üres hengegés, mert érthetetlen, hogy miért vették igénybe a finnek, románok, olaszok és magyarok segítségét a Vörös Hadsereg ellen, amely kizárólag saját erejével harcol, kívülről jövő katonai segítség nélkül. Kétségtelen, hogy a német hadsereg helyzetét jelentősen megkönnyíti a második németellenes front hiánya Európában. De az is kétségtelen, hogy a második front létrejövetele az európai kontinensen — s ennek a frontnak a legközelebbi időben feltétlenül létre kell jönnie (v i h a r o s t a p s) — lényegesen megkönnyíti majd hadseregünk helyzetét a német hadsereg hátrányára.

Hadseregünk ideiglenes balsikereinek másik oka az, hogy nincsen elegendő harckocsink és részben repülőgépünk. A mai háborúban a gyalogságnak igen nehéz harcolnia harckocsik és elegendő légi fedezet nélkül. A mi légihaderőnk minőségileg felülmúlja a német légi haderőt, dicső pilótáink pedig a megfélemlíthetetlen harcosok hír-

nevére tettek szert. (T a p s.) De repülőgépünk egyelőre még kevesebb van, mint a németeknek. Harckocsiink minőségileg jobbak a német harckocsiknál, dicső páncélosaink és tüzeink pedig nem egyszer futamították meg a nagyszámú harckocsival rendelkező és sokat magasztalt német seregeket. (T a p s.) De mégiscsak sokkalta kevesebb harckocsink van, mint a németeknek. Ez a német hadsereg ideiglenes sikereinek titka. Nem mondhatjuk, hogy a mi harckocsiiparunk rosszul dolgozik és hogy kevés harckocsit ad frontunknak. Nem, a mi harckocsiiparunk igen jól dolgozik és sok kitűnő harckocsit gyárt. De a németek sokkal több harckocsit gyártanak, mert most nemcsak a saját harckocsiiparuk áll rendelkezésükre, hanem Csehszlovákia, Belgium, Hollandia és Franciaország ipara is. E nélkül a körülmény nélkül a Vörös Hadsereg régen szétverte volna a német hadsereget, amely nem megy harcba harckocsik nélkül és nem állja a mi egységeink csapásait, ha harckocsik tekintetében nincs fölényben. (T a p s.)

Csak egy mód van rá, hogy megszüntessük a németek fölényét a harckocsik tekintetében s ezzel gyökeresen megjavítsuk hadseregünk helyzetét. Ennek nemcsak az a módja, hogy többszörösére fokozzuk országunk harckocsigyártását, hanem az is, hogy erősen fokozzuk a tankelhárító repülőgépek, a tankelhárító fegyverek és ágyúk, a tankelhárító gránátok és aknavetők termelését, hogy minél több tankcsapdát és mindenféle egyéb tankakadályt építsünk.

Ez most a feladat.

Ezt a feladatot teljesíthetjük és ezt a feladatot bármi áron teljesítenünk is kell !

KIK AZOK A «NEMZETI SZOCIALISTÁK»?

A német területablókat, azaz a hitleristákat nálunk rendszerint fasisztáknak nevezik. A hitleristák, úgy látszik, ezt helytelennek tartják és makacsul továbbra is „nemzeti szocialistáknak” nevezik magukat. Eszerint a németek arról akarnak bennünket meggyőzni, hogy a hitleristák pártja, a német ragadozók pártja, amely Európát rabolja és szocialista államunk ellen gaz támadást szervezett, szocialista párt. Lehetséges-e ez? Mi közülük lehet az Európa népeit fosztogató és elnyomó elállatiasodott hitleri területablóknak a szocializmusához?

Lehet-e a hitleristákat *nacionalistáknak* tekinteni? Nem, nem lehet. A valóságban a hitleristák most nem nacionalisták, hanem *imperialisták*. Amíg a hitleristák a németlakta területeket foglalták egybe és a Rajnavidéket, Ausztriát stb. egyesítették újra Németországgal, addig bizonyos joggal nacionalistáknak lehetett őket tartani. De amikor már idegen területeket hódítottak meg és európai nemzeteket — cseheket, szlovákokat, lengyeleket, norvégeket, dánokat, hollandokat, belgákat, franciákat, szerbeket, görögöket, ukránokat, belorusszokat, a Balti-tenger mellékén lakó népeket stb. vetettek rabságba és világalomra kezdtek törni, a hitlerista párt megszűnt nacionalista párt lenni, mert ettől a perctől kezdve imperialista, rabló, elnyomó párttá lett.

A hitleristák pártja *imperialisták pártja*, mégpedig a legragadozóbb és legrablóbb imperialistáké a világ valamennyi imperialistája között.

Tekinthetjük-e a hitleristákat *szocialistáknak*? Nem, nem tekinthetjük. A valóságban a hitleristák a szocializmus ádáz ellenségei, a legbőszebb és legelvetemültebb reakciósök és feketeszázások, akik Európa munkásosztá-

lyát és népeit megfosztották a legegységesebb demokratikus szabadságjogoktól. A hitleristák, hogy leplezzék reakciós-terrorista mivoltukat, becsmérően plutokrata rendszernek kiáltják ki az angol-amerikai belpolitikai rendszert. De Angliában és az Amerikai Egyesült Államokban megvannak az elemi demokratikus szabadságjogok, megvannak a munkások és tisztviselők szakszervezetei, vannak munkáspártok, van parlament, Németországban pedig a hitleri rendszer alatt megsemmisítették mindezeket az intézményeket. Csak ezt a két tényt kell egymással szembeállítani, hogy megértsük a hitleri rendszer reakciós lényegét és azt, hogy milyen hazug a német fasiszták fecsegése az angol-amerikai plutokrata rendszerről. A hitleri rendszer lényegében annak a reakciós rendszernek hasonmása, amely Oroszországban a cárizmus alatt állt fenn. Tudvalevő, hogy a hitleristák éppoly szívesen tiporják lábbal a munkások jogait, az értelmiség jogait és a népek jogait, mint ahogyan ezeket a jogokat a cári rendszer is lábbal tiporta, hogy a hitleristák éppúgy rendeznek középkori zsidó pogromokat, mint ahogyan a cári rendszer is rendezett.

A hitlerista párt a demokratikus szabadságjogok ellenségeinek pártja, a középkori reakció és a terrorista pogromok pártja.

És ha ezek a megvadult imperialisták és bűz reakciósok még mindig a „nacionalisták” és „szocialisták” tógáját öltik magukra, úgy ezt azért teszik, hogy becsapják a népet, bolonddá tegyék az együgyűeket és a „nacionalizmus” és „szocializmus” jelszavával takarják rabló imperialista mivoltukat.

Pávatollakkal ékeskedő varjak . . . de a varjak pávatollban is varjak maradnak.

„Bármilyen eszközzel el kell érni — mondja Hitler —,

hogy a németek meghódítsák a világot. Ha meg akarjuk teremteni nagy német birodalmunkat, mindenekelőtt ki kell szorítanunk és ki kell irtanunk a szláv népeket — az oroszokat, lengyeleket, cseheket, szlovákokat, bolgárokat, ukránokat, belorusszokat. Semmi okunk sincs arra, hogy ezt meg ne tegyük.”

„Az ember — mondja Hitler — születésétől fogva bűnös, csak erőszakkal lehet kormányozni. A vele való bánásmódban minden módszer meg van engedve. Ha a politika megköveteli, hazudni, árulást elkövetni, sőt ölni is kell.”

„Öljetek meg mindenkit, aki ellenünk van — mondja Göring —, öljetek, öljetek, nem ti viselitek ezért a felelősséget, hanem én, tehát csak öljetek!”

„Megszabadítom az embert — mondja Hitler — attól a megalázó agyrémtől, melynek neve: lelkiismeret. A lelkiismeret, akárcsak a műveltség, megnyomorítja az embert. Az az előnyöm, hogy engem nem gátol semmiféle elméleti vagy erkölcsi meggondolás.”

A 489. gyalogezrednek szeptember 25.-i keltezéssel kiadott egyik parancsában, amelyet egy elesett német altisztnél találtak meg, a német parancsnokság ezt mondja:

„Megparancsolom a tüzelést minden oroszra, mihelyt 600 méternyi távolságban megjelenik. Az oroszoknak tudnia kell, hogy elszánt ellenséggel van dolga, akitől semmiféle elnézést sem várhat.”

A német parancsnokságnak a katonákhoz intézett egyik felhívásában, amelyet egy elesett hadnagynál, a Majna-Frankfurtból való Gustav Ziegelnél találtak, a következő áll:

„Nincs szíved és ideged, a háborúban erre nincs szükség. Irtsd ki magadból a sajnálkozást és a részvétet —

ölj meg minden orosz, minden szovjetembert, az se tartson vissza, hogy agg vagy asszony, kisleány vagy kisfiú áll előtted, öl, ezzel megmenekülsz a pusztulástól, biztosítod családod jövőjét és örök hírnévre teszel szert."

Ime a hitleri párt vezetőinek és a hitleri parancsnokságnak programja és útmutatásai, az olyan emberek programja és útmutatásai, akik kivetkőztek emberi mivoltukból és vadállatok színvonalára süllyedtek le.

És ezek az állati erkölcsű, lelkiismeretlen és becstelen emberek elég arcátlanok ahhoz, hogy a nagy orosz nemzet, Plechánov és Lenin, Belinszkij és Csernüsevszkij, Puskin és Tolsztoj, Glinka és Csajkovszkij, Gorkij és Csehov, Szecsenov és Pavlov, Répin és Szurikov, Szuvórov és Kutúzov nemzetének megsemmisítésére szólítsanak fel!...

A német területablók irtóháborút akarnak a Szovjetunió népei ellen. Nos, ha a németek irtóháborút akarnak, megkapják. (V i h a r o s , h o s s z a n t a r t ó t a p s .)

Mostantól fogva a mi feladatunk, a Szovjetunió népeinek feladata, hadseregünk és hajóhadunk harcosainak, parancsnokainak és politikai megbízottainak feladata, kiirtani mind egy szálig minden németet, aki mint megszálló hazánk területére hatolt. (V i h a r o s t a p s , kiáltások : „H e l y e s !”, „H u r r á !”)

Nincs kegyelem a német megszállóknak !

Halál a német megszállókra ! (V i h a r o s t a p s .)

A NÉMET IMPERIALISTÁK ÉS HADSEREGEIK PUSZTULÁSA ELKERÜLHETETLEN

Már magában véve az, hogy az emberi mivoltukból kivetkőzött német területablók erkölcsi züllöttségükben már régen a vadállatok színvonalára süllyedtek, már

egyedül ez a körülmény mellett szól, hogy elkerülhetetlen pusztulásra ítélték önmagukat.

De a hitleri területablók és hadseregeik elkerülhetetlen pusztulását nemcsak erkölcsi tényezők határozzák meg.

Három további alapvető tényező is van, amelyek hatóereje napról-napra nő s amelyeknek a közeljövőben a hitleri rabló imperializmus elkerülhetetlen pusztulására kell vezetniök. (T a p s.)

Az első tényező: az imperialista Németország európai mögöttes területének, Európa „új rendjének” ingatagsága. A német területablók rabságba vetették az európai kontinens népeit Franciaországtól a Szovjet Baltitengermellékig, Norvégiától, Dániától, Belgiumtól, Hollandiától és Szovjet-Belorusziától a Balkánig és Szovjet-Ukrajnáig, megfosztották őket a legelemibb demokratikus szabadságjogoktól, megfosztották őket attól a joguktól, hogy sorsukat maguk intézzék, elvették tőlük a kenyeret, a húst, a nyersanyagot, rabszolgáikká tették őket, keresztrefeszítették a lengyeleket, cseheket, szerbeket és elhatározták, hogy miután Európában uralomra jutottak, ezen az alapon most felépíthetik világuralmukat. Ezt nevezik ők — „Európa új rendjének”. De miféle „alap”, miféle „új rend” ez? Csak az öntelt hitlerista fajnók nem látják, hogy az európai „új rend” és e rend hírhetd „alapja” tűzhányó, amely minden percben kitörhet és eltemetheti a német imperialista kártyavárat. Napoleonra hivatkoznak és azt bizonygatják, hogy Hitler úgy cselekszik, mint Napoleon és mindenben hasonlít Napoleonra. De, először is, közben illenék nem megfeledezni Napoleon sorsáról. Másodszor pedig, Hitler nem hasonlít Napoleonra jobban, mint a kismacska az oroszánra (d e r ü l t s é g, v i h a r o s t a p s), mert Napoleon ha-

ladó erőkre támaszkodva a reakció erői ellen harcolt, Hitler meg, ellenkezőleg, a reakciós erőkre támaszkodik és a haladó erők ellen harcol. Csak a berlini hitlerista fajankók nem tudják megérteni, hogy Európa leigázott népei harcolni fognak és fel fognak lázadni a hitleri zsarnokság ellen. Ki kételkedhetik abban, hogy a Szovjetunió, Nagybritannia és az Amerikai Egyesült Államok teljes támogatást nyújtanak Európa népeinek a hitleri zsarnokság ellen vívott felszabadító harcukban? (T a p s.)

A másik tényező a hitleri területablók *német* hátszágának ingatagsága. Amíg a hitleristák a versaillesi szerződés értelmében szétdarabolt Németországot egyesítették, élvezhették a Németország visszaállítása által lelkesített német nép támogatását. De miután ez a feladat megoldódott s a hitleristák az imperializmus útjára, idegen földek meghódításának és idegen népek leigázásának útjára léptek és Európa, valamint a Szovjetunió népeit a mai Németország esküdt ellenségeivé tették — a német népben mélyreható fordulat következett be a háború folytatása ellen, a háború megszüntetése érdekében. Több, mint kétéves véres háború, amelynek még nem látni a végét, milliónyi emberélet pusztulása, éhség, elszegényedés, járványok, köröskörül németellenes légkör, Hitler ostoba politikája, — amely a Szovjetunió népeit a mai Németország esküdt ellenségeivé tette — mindez szükségszerűen a fölösleges és pusztító háború ellen fordította a német népet. Csak a hitleri fajankók nem tudják megérteni, hogy nemcsak az európai mögöttes terület, hanem a német haderők német hátszága is tűzhányó, amely minden percben kitörhet és eltemetheti a hitlerista kalandorokat.

Végül: a Szovjetunió, Nagybritannia és az Amerikai Egyesült Államok koalíciója a német fasiszta impe-

rialisták ellen. Tény, hogy Nagybritannia, az Amerikai Egyesült Államok és a Szovjetunió egységes táborban egyesültek, amely a hitleri imperialisták és hódító hadseregeik megsemmisítését tűzte ki céljául. A modern háború a motorok háborúja. A háborút az nyeri meg, akinek túlnyomó túlsúlya lesz a motorok előállításában. Ha az Amerikai Egyesült Államok, Nagybritannia és a Szovjetunió motorgyártását egyesítjük, a motorok tekintetében Németországhoz viszonyítva legalább háromszoros túlsúlyra teszünk szert. Ez egyik alapja a hitleri rabló imperializmus elkerülhetetlen pusztulásának.

A három állam nemrégiben Moszkvában — Beaverbrook úrnak, Nagybritannia képviselőjének és Harriman úrnak, az Amerikai Egyesült Államok képviselőjének részvételével — megtartott konferenciája elhatározta, hogy országunkat rendszeresen segíteni fogja harckocsikkal és repülőgépekkel. Mint ismeretes, ennek a határozatnak alapján már kezdünk is kapni harckocsikat és repülőgépeket. Nagybritannia már előbb biztosította országunk ellátását nem elegendő mennyiségben rendelkezésünkre álló anyagokkal, mint pl. alumínium, ólom, ón, nikkel, kaucsuk. Ha ehhez hozzávesszük azt a tényt, hogy az Amerikai Egyesült Államok a napokban egymilliárdos kölcsönt szavazott meg a Szovjetunió számára — bizvást mondhatjuk, hogy az Amerikai Egyesült Államok, Nagybritannia és a Szovjetunió koalíciója reális dolog (v i h a r o s t a p s), amely nő és nőni fog közös felszabadító ügyünk javára.

Ezek azok a tényezők, amelyek a német fasiszta imperializmus elkerülhetetlen pusztulását meghatározzák.

FELADATAINK

Lenin kétféle háborút különböztetett meg : hódító, tehát igazságtalan és felszabadító, igazságos háborút.

A németek most hódító, igazságtalan háborút folytatnak, amelynek célja idegen területek elfoglalása és idegen népek leigázása. Ezért minden becsületes embernek talpra kell állnia a német hódítók ellen, mint ellenségek ellen.

A Szovjetunió és szövetségesei a hitleri Németországgal ellentétben felszabadító, igazságos háborút viselnek, amelynek célja Európa és a Szovjetunió leigázott népeinek felszabadítása a hitleri zsarnokság alól. Ezért minden becsületes embernek támogatnia kell a Szovjetunió, Nagybritannia és a többi szövetséges hadsereget, mint felszabadító hadsereget.

Nincsenek és nem is lehetnek olyan háborús céljaink, mint idegen területek elfoglalása, idegen népek leigázása, akár Európa népeiről és területeiről, akár pedig Ázsia népeiről és területeiről legyen szó, ideszámítva Iránt is. A mi első célunk — felszabadítani saját területeinket és saját népeinket a német fasiszta iga alól.

Nincsenek és nem is lehetnek olyan háborús céljaink, mint saját akaratunk és saját rendszerünk ráerőszakolása Európa szláv és egyéb leigázott népeire, akik segítséget várnak tőlünk. A mi célunk az, hogy segítsük ezeket a népeket a hitleri zsarnokság ellen irányuló felszabadító harcukban, azután rájuk bizzuk, hogy teljesen szabadon rendezkedjenek be saját földjükön, ahogyan akarnak. Semmiféle beavatkozást más népek belső ügyeibe !

De hogy ezeket a célokat megvalósíthassuk, meg kell döntenünk a német területreblók katonai hatalmát,

mind egy szálig ki kell irtani a német megszállókat, akik betörték hazánkba, hogy rabságba döntsék. (V i h a r o s, h o s s z a n t a r t ó t a p s.)

De ehhez az szükséges, hogy hadseregünket és hajóhadunkat egész országunk hatékonyan és cselekvően támogassa, hogy munkásaink és tisztviselőink, férfiak és nők, fáradhatatlanul dolgozzanak az üzemekben, egyre több harckocsit, harckocsielhárító fegyvert és puskát, repülőgépet, tüzérségi ágyút, aknavetőt, gépfegyvert és lőszert adjanak az arcvonalnak, hogy kolhozparasztjaink, férfiak és nők, fáradhatatlanul dolgozzanak földjeiken és egyre több gabonát, húst adjanak az arcvonalnak és az országnak, egyre több nyersanyaggal lássák el iparunkat, hogy egész országunk és a Szovjetunió minden népe egyetlen harcos táborrá szerveződjék, amely hadseregünkkel és hajóhadunkkal együtt nagy felszabadító háborút visel hazánk becsületéért és szabadságáért, a német hadseregek megsemmisítéséért. (V i h a r o s t a p s.)

Ez most a feladat.

Ezt a feladatot teljesíteni tudjuk és teljesítenünk kell.

Csak ha ezt a feladatot teljesítjük és a német terület-
rablókat megsemmisítjük, csak akkor érhetünk el tartós
és igazságos békét.

Fel, a német terület-
rablók teljes megsemmisítésére !
(V i h a r o s t a p s.)

Fel, a hitleri zsarnokság igáját nyögő elnyomott
népek felszabadítására ! (V i h a r o s t a p s.)

Éljen a Szovjetunió népeinek törhetetlen barátsága !
(V i h a r o s t a p s.)

Éljen Vörös Hadseregünk és Vörös Hajóhadunk !
(V i h a r o s t a p s.)

Éljen dicső hazánk ! (V i h a r o s t a p s.)

A mi ügyünk igaz ügy — miénk lesz a győzelem !
(Viharos taps. Mindenki feláll. Kiáltások: „A nagy Sztálinnak — hurrá! Éljen Sztálin elvtárs!” Viharos, szűnni nem akaró ováció. Az „Internacionálét” éneklik.)

BESZÉD A VÖRÖS HADSEREG SZEMLÉJÉN

1941 november 7-én Moszkvában, a Vörös-téren

Elvtársak! Vöröskatonák és vöröstengerészek, parancsnokok és politikai megbízottak, munkások és munkásnők, kolhozparasztok és kolhozparaszt nők, szellemi munkások, testvéreink az ellenség frontmögötti területén, akik ideiglenesen a német rablók igája alá kerültek, partizánok és partizán nők, akik pusztítjátok a német területablók mögöttes területét!

A Szovjetkormány és bolsevik pártunk nevében köszöntlek és üdvözöllek benneteket a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 24. évfordulója alkalmából.

Elvtársak! Súlyos körülmények között kell ma megünnepelnünk az Októberi Forradalom 24. évfordulóját. A német rablók hitszegő támadása és a ránkerőszakolt háború következtében veszély tornyosult hazánk fölé. Ideiglenesen elveszítettük számos területünket, az ellenség Leningrád és Moszkva kapuja előtt áll. Az ellenség arra számított, hogy hadseregünk mindjárt az első csapás után szétszóródik és országunk térdre kényszerül. De az ellenség kegyetlenül elszámította magát. Az ideiglenes balsikerek ellenére, hadseregünk és hajóhadunk végig az egész arcvonalon hősieen visszaveri az ellenség támadásait és súlyos veszteségeket okoz neki, országunk pedig — egész országunk — egységes harci táborrá szerveződött,

hogy hadseregünkkel és hajóhadunkkal vállvetve megsemmisítse a német területablókat.

Volt idő, amikor országunk még súlyosabb helyzetben volt. Emlékezzünk 1918-ra, amikor az Októberi Forradalom első évfordulóját ünnepeltük. Akkor országunk háromnegyedrésze volt a külföldi intervenciók kezében. Ukrajnát, a Kaukázust, Közép-Ázsiát, az Urált, Szibériát és a Távolkeletet ideiglenesen elvesztettük. Nem voltak szövetségeseink, nem volt Vörös Hadseregünk — akkor kezdtük csak szervezni —, nem volt elég kenyereünk, nem volt elég fegyverünk, nem volt elég felszerelésünk. Tizennégy állam szorongatta akkor országunkat. De mi nem csüggedtünk, nem veszítettük el bátorságunkat. A háború tüzeiben megszerveztük a Vörös Hadsereget és katonai táborrá változtattuk országunkat. A nagy Lenin szelleme lelkesített akkor bennünket az intervenciók elleni harcra. És mi történt? Szétvertük az intervenciókat, visszaszereztük az elvesztett területeket és kivívtuk a győzelmet.

Országunk helyzete most sokkal kedvezőbb, mint 23 évvel ezelőtt. Országunk most ipar, élelmiszer és nyersanyag tekintetében gazdagabb, mint 23 évvel ezelőtt. Most vannak szövetségeseink, akik egységes arcvonalat alkotnak velünk a német területablók ellen. Most a hitleri zsarnokság igája alá került valamennyi európai nép rokonszenvez velünk és támogat minket. Most nagyszerű hadseregünk és nagyszerű hajóhadunk van, amelyek testükkel védelmezik hazánk szabadságát és függetlenségét. Nincs komoly hiányunk sem élelmiszerben, sem fegyverben, sem felszerelésben. Egész országunk, országunk valamennyi népe támogatja hadseregünket, hajóhadunkat és segít nekik szétzúzni a német fasiszták rablókordáit. Embertartalékaink kiapadhatatlanok. A nagy Lenin szel-

leme és győzedelmes zászlaja ma éppúgy lelkesít bennünket a Honvédő Háborúra, mint 23 évvel ezelőtt.

Lehet-e kételkedni abban, hogy le tudjuk győzni és le kell győznünk a német területablókat?

Nem olyan erős az ellenség, mint ahogy azt egyes begyulladt tudákosok feltűntetik. Nem olyan fekete az ördög, mint amilyennek festik. Ki tagadhatja, hogy Vörös Hadseregünk nem egyszer pánikszerű futásba kergette a sokat magasztalt német seregeket? Ha nem a német hírverők hivalkodó nyilatkozatai alapján, hanem Németország tényleges helyzete alapján ítélünk, nem nehéz megérteni, hogy a német fasiszta területablók katasztrófa előtt állnak. Németországban most éhínség és nyomor honol. Németország a háború négy hónapja alatt 4 és fél millió katonát veszített, Németország elvérzik, embertartalékai fogynak, a lázadás szelleme hatja át nemcsak a német területablók igája alá került európai népeket, hanem magát a német népet is, amely nem látja a háború végét. A német területablók utolsó erejüket feszítik meg. Kétségtelen, hogy Németország nem sokáig bírja az ilyen erőfeszítést. Még néhány hónap, még egy félév, esetleg egy rövidke év — és a hitleri Németországnak össze kell roppannia gáztetteinek súlya alatt.

Elvtársak! Vöröskatonák és vöröstengerészek, parancsnokok és politikai megbizottak, partizánok és partizán nők! Az egész világ szeme rátok szegeződik, bennetek látja azt az erőt, amely a német területablók haramiábandáját meg tudja semmisíteni. Európa német hódítók igája alá került, leigázott népei rátok szegzik tekintetüket, bennetek látják felszabadítóikat. Nagy, felszabadító küldetés jutott osztályrészetekül. Legyetek hát méltók e küldetésre! A háború, amelyet ti viseltek, felszabadító, igazságos háború. Lelkesítsen benneteket ebben a háború-

ban nagy elődeink Alexandr Nyevszkij, Dimitrij Don-szkoj, Kuzma Mínyin, Dimitrij Pozsarszkij, Alexandr Szuvórov, Mihail Kutúzov bátor példaképe! Vezéreljen benneteket a nagy Lenin győzedelmes zászlaja!

Fel, a német területre! teljes megsemmisítésére!

Halál a német megszállókra!

Éljen dicső hazánk, hazánk szabadsága és független-sége!

Lenin zászlaja alatt — előre a győzelemig!

A HONVÉDELMI NÉPBIZTOS PARANCSA

Moszkva, 1942 február 23.

55. sz.

Elvtársak! Vöröskatonák és vöröstengerészek, parancsnokok és politikai megbízottak, partizánok és partizánnők!

A Vörös Hadsereg fennállásának 24. évfordulóját országunk népei az arcátlan és aljas módon hazánk életére és szabadságára tört fasiszta Németország ellen folyó Honvédő Háború kemény napjaiban ünneplik meg. A Vörös Hadsereg és Hadiflotta harcosai az Északi Jeges-tengertől a Fekete-tengerig húzódó óriási arcvonal egész területén elkeseredett harcokat vívnak, hogy kikergessék országunkból a német fasiszta területtrablókat s megvédjék hazánk becsületét és függetlenségét.

Nem először kell megvédelmeznie Vörös Hadseregünknek hazánkat az ellenség támadásaival szemben.

A Vörös Hadsereget 24 évvel ezelőtt a külföldi intervenciós területtrablók haderői elleni harc céljából hozták létre, azok ellen, akik fel akarták darabolni országunkat és meg akarták semmisíteni függetlenségét. A Vörös Hadsereg első ízben tűzvonalba került fiatal osztagai 1918 február 23-án Pszkov és Narva alatt teljesen szétverték a német területtrablókat. Éppen ezért nyilvánították 1918 február 23-át a Vörös Hadsereg születése napjának. Azóta a Vörös Hadsereg a külföldi intervenciós

területrablók elleni harcokban növekedett és erősödött. 1918-ban megvédte hazánkat a német területrablók elleni harcokban s kiűzte őket Ukrajna és Belorusszia területéről. 1919—1921-ben megvédte hazánkat az Antant külföldi haderői elleni harcokban s kiűzte őket országunk területéről.

A külföldi intervenciók területrablók szétzúzása a polgárháború időszakában biztosította a Szovjetunió népei számára a tartós békét és a békés építőmunka lehetőségeit. A békés építőmunkának a két évtizede alatt létrejött országunkban a szocialista ipar és a kolhozmezőgazdaság, felvirágzott a tudomány és a kultúra, megszilárdult országunk népeinek barátsága. A szovjet nép azonban sohasem felejtkezett meg arról, hogy az ellenség újból megtámadhatja hazánkat. Ezért az ipar és mezőgazdaság, a tudomány és kultúra fellendülésével egyidejűleg nőtt a Szovjetunió katonai hatalma is. Ezt a hatalmat már saját bőrükön érezték egyesek, akiknek idegen földre fájt a foguk. Most érzi a sokat magasztalt német fasiszta hadsereg is.

Nyolc hónappal ezelőtt a fasiszta Németország a megneptámadási szerződést durván és aljas módon megszegve hitszegően országunkra tört. Az ellenség arra számított, hogy a Vörös Hadsereg mindjárt az első csapás után széthullik és elveszti ellenállóképességét. Az ellenség azonban kegyetlenül elszámította magát. Nem számolt a Vörös Hadsereg erejével, nem számolt a szovjet háterszág szilárdságával, nem számolt országunk népeinek győzni akarásával, nem számolt a fasiszta Németország európai mögöttes területének megbízhatatlanságával s végül nem számolt a fasiszta Németországnak és hadseregének belső gyöngeségével.

A háború első hónapjaiban a Vörös Hadsereg a német

fasiszta támadás váratlansága és hirtelensége következtében kénytelen volt visszavonulni s a szovjet terület egy részét elhagyni. De a visszavonulás során felőrölte az ellenség erejét és kegyetlen csapásokat mért rá. Sem a Vörös Hadsereg harcosai, sem országunk népei nem kételkedtek abban, hogy ez a visszavonulás ideiglenes, hogy az ellenséget meg fogjuk állítani, s azután szét is fogjuk zúzni.

A Vörös Hadsereget a háború folyamán új életerő járta át, emberállománya és haditechnikája kiegészült, új tartalékhadosztályok siettek segítségére. És eljött az idő, amikor a Vörös Hadsereg számára lehetővé vált, hogy az óriási arcvonalt főszakaszain támadásba menjen át. A Vörös Hadsereg rövid időn belül egyik csapást a másik után mérte a német fasiszta haderőkre a Donmenti Rosztov és Tyihvin alatt, a Krimben és Moszkva alatt. A Moszkva alatti német fasiszta haderőket, amelyek bekerítéssel fenyegették a szovjet fővárost, elkeseredett harcokban szétzúzta. A Vörös Hadsereg visszavetette az ellenséget Moszkvától és tovább szorítja nyugat felé. A német területablóktól teljesen megszabadítottuk Moszkva- és Tula-területet, és más területeknek az ellenség által ideiglenesen elfoglalt számos városát és sokszáz faluját.

A németeknek most már nincs meg az a katonai előnyük, amellyel hitszegő és váratlan támadásuk következtében a háború első hónapjaiban rendelkeztek. A német fasiszta haderők a hirtelen rajtaütés és váratlanság tényezőjében rejlő tartalékukat már teljesen elhasználták. Ezzel megszűnt a hadviselés feltételeinek az az egyenlőtlensége, amelyet a német fasiszta támadás váratlansága idézett elő. A háború sorsát most már nem olyan mellékes és múltó körülmény fogja eldönteni, mint a várat-

lanság tényezője, hanem állandóan ható tényezők : a hátország szilárdsága, a hadsereg szelleme, a hadosztályok száma és minősége, a hadsereg fegyverzete, a hadsereg parancsnoki karának szervezőképessége. Ezzel kapcsolatban rá kell mutatni egy körülményre : alighogy a váratlanság tényezője a németek fegyvertárából eltűnt, a német fasiszta hadsereget máris a katasztrófa veszélye fenyegette.

A német fasiszták legyőzhetetlennek tartják hadseregüket és azt hangoztatják, hogy ha egyedül a Vörös Hadsereggel áll szemben, feltétlenül szétzúzza azt. Most a Vörös Hadsereg és a német fasiszta hadsereg a háborúban egyedül áll egymással szemben. Sőt mi több : a németfasiszta hadsereg az arcvonalon közvetlen támogatásban részesül Olaszország, Románia és Finnország haderői részéről. A Vörös Hadsereg egyelőre nem részesül hasonló támogatásban. És lám, az egekig magasztalt német hadsereg vereséget szenved, a Vörös Hadseregnek pedig komoly sikerei vannak. A Vörös Hadsereg hatalmas csapásai alatt a német haderők nyugat felé hömpölyögnek vissza, miközben óriási veszteségeket szenvednek emberáldományban és hadfelszerelésben. Görcsösen kapaszkodnak meg minden rögben, azon igyekezve, hogy kitolják pusztulásuk napját. Az ellenség óriási erőfeszítései azonban hiábavalók. A kezdeményezés most a mi kezünkben van és Hitler meglazult rozsdás hadigépezetének erőlködései nem tudják feltartani a Vörös Hadsereg nyomását. Nincs messze a nap, mikor a Vörös Hadsereg hatalmas csapásával visszaveti az elállatiasodott ellenséget Leningrádtól, megtisztítja tőle Belorusszia és Ukrajna, Litvánia és Lettország, Észtország és Karélia városait és falvait, felszabadítja a szovjet Krimet s az egész szovjet földön újra győzelmesen fog lengeni a vörös zászló.

Megbocsáthatatlan rövidlátás volna azonban megállapodnunk a már elért sikereknél és azt hinnünk, hogy a német haderőkkel már végeztünk. Ez üres hencegés és önteltség lenne, ami nem méltó szovjet emberekhez. Nem szabad elfelejteni, hogy még sok nehézség előtt állunk. Az ellenség vereséget szenved, de még nem zúztuk szét s még kevésbé semmisítettük meg. Az ellenség még erős. Meg fogja feszíteni utolsó erejét, hogy sikert érjen el. És minél több vereséget fog szenvedni, annál állatiasabb gazságokra fog vetemedni. Ezért országunkban egy percre sem szabad gyengülni az arcvonal támogatására szánt tartalékok előkészítésének. Egyre újabb és újabb csapatoknak kell az arcvonalra menniök, hogy ott kovácsolják a győzelmet az emberi mivoltából kivetkőzött ellenségen. Iparunknak és főleg hadiiparunknak kettőzött eréllyel kell dolgoznia. Az arcvonalnak napról-napra egyre több harckocsit, repülőgépet, ágyút, aknavetőt, géppuskát, puskát, géppisztolyt és löszert kell kapnia.

Ebben van a Vörös Hadsereg egyik fő erőforrása és ereje.

De nemcsak ebben van a Vörös Hadsereg ereje.

A Vörös Hadsereg ereje mindenekelőtt abban van, hogy nem hódító, nem imperialista háborút, hanem honvédő, felszabadító, igazságos háborút folytat. A Vörös Hadsereg feladata az, hogy felszabadítsa a német terület-lablók uralma alól szovjet területünket, hogy felszabadítsa a német hódítók járma alól falvaink és városaink polgárait, akik a háború előtt szabadok voltak és emberi módon éltek, most pedig le vannak igázva, kirabolják, tönkreteszik és éheztetik őket, s végül, hogy megszabadítsa asszonyainkat attól a szégyentől és gyalázattól, amelybe a német fasiszta fenevadak taszítják őket. Mi lehet neme-sebb és magasztosabb ennél a feladatnál? Egyetlen német

katona sem mondhatja, hogy igazságos háborút folytat, mert lehetetlen nem látnia, hogy más népek kirablásáért és leigázásáért kényszerítik hadakozni. A német katonának nincs magasztos és nemes hadicélja, amely lelkesíthetné s amelyre büszke lehetne. Ezzel szemben a Vörös Hadsereg minden egyes harcosa büszkén elmondhatja, hogy igazságos, felszabadító háborút folytat, háborút hazája szabadságáért és függetlenségéért. A Vörös Hadseregnek megvan a maga nemes és magasztos hadicélja, amely hőstettekre lelkesíti. Ez magyarázza meg tulajdonképpen azt, hogy a Honvédő Háború nálunk a hősök és hősnők ezreit szüli, akik készek halálba menni hazájuk szabadságáért.

Ebben rejlik a Vörös Hadsereg ereje.

Ugyanebben rejlik a német fasiszta hadsereg gyengesége.

A külföldi sajtóban néha arról fecsegnek, hogy a Vörös Hadsereg célja a német nép kiirtása és a német állam megsemmisítése. Ez, természetesen, ostoba locsogás és a Vörös Hadsereg buta rágalmazása. A Vörös Hadseregnek nincsenek és nem lehetnek ilyen hülye céljai. A Vörös Hadsereg célja — kikergetni a német megszállókat országunkból és megszabadítani a szovjet földet a német fasiszta területrablóktól. Nagyon valószínű, hogy a szovjet föld felszabadításáért folytatott háború Hitler klikkjének elűzésére vagy megsemmisítésére fog vezetni. Mi üdvözlönnénk a háború ilyen kimenetelét. Nevetséges volna azonban Hitler klikkjét a német néppel, a német állammal azonosítani. A történelem tanulsága az, hogy a hitleriek jönnek és mennek, de a német nép, de a német állam — marad.

A Vörös Hadsereg ereje végül abban áll, hogy nem táplál és nem is táplálhat faji gyűlöletet más népekkel

szemben, köztük a német néppel szemben sem, hogy valamennyi nép és faj egyenjogúságának szellemében, más népek jogainak tiszteletbentartása szellemében nevelték. A németek fajelmélete és faji gyűlöleten alapuló gyakorlata odavezetett, hogy minden szabadságszerető nép a fasiszta Németország ellensége lett. A faji egyenjogúságnak a Szovjetunióban elfogadott elmélete és a más népek jogainak tiszteletbentartásán alapuló gyakorlat odavezetett, hogy minden szabadságszerető nép a Szovjetunió barátja lett.

Ebben rejlik a Vörös Hadsereg ereje.

Ugyanebben rejlik a német fasiszta hadsereg gyengesége.

A külföldi sajtóban néha arról fecsegnek, hogy a szovjet emberek azért gyűlölik a németeket, mert németek, hogy a Vörös Hadsereg azért pusztítja el a német katonákat, mert németek, mert gyűlöl mindent, ami német, hogy ezért a Vörös Hadsereg nem is ejt fogságba német katonákat. Ez természetesen szintén ostoba fecsegés és a Vörös Hadsereg idétlen rágalmazása. A Vörös Hadsereg mentes a faji gyűlölet érzésétől. Mentese ettől a megalázó érzéstől, mert a faji egyenjogúság és más népek jogainak tiszteletbentartása szellemében nevelték. Azonkívül nem szabad elfelejteni, hogy országunkban a faji gyűlölet megnyilvánulását törvény bünteti.

A Vörös Hadseregnek természetesen meg kell semmisítenie a német fasiszta megszállókat, amennyiben le akarják igázni hazánkat, vagy amikor haderőink által bekerítve sem hajlandók letenni a fegyvert és megadni magukat. A Vörös Hadsereg nem azért semmisíti meg őket, mert németek, hanem azért, mert le akarják igázni hazánkat. A Vörös Hadseregnek éppúgy, mint minden más nép hadseregének joga és kötelessége megsemmisí-

teni hazájának leigázóit, függetlenül azok nemzeti hovatartozásától. Nemrégiben haderőink Kalinin, Klin, Szuhi-nyicsi, Andreapol és Toropce városban körülfogták az ottani német helyőrségeket, felszólították őket, hogy adják meg magukat s megígérték nekik, hogy ebben az esetben megkímélik életüket. A német helyőrségek nem voltak hajlandók letenni a fegyvert és megadni magukat. Érthető, hogy erővel kellett kifüstölni őket s ennek során nem kevés német vesztette életét. A háború — háború. A Vörös Hadsereg a német katonákat és tiszteket, ha megadják magukat, foglyul ejti és megkíméli életüket. A Vörös Hadsereg megsemmisíti a német katonákat és tiszteket, ha megtagadják a fegyverletételt és fegyverrel a kézben leigázni igyekeznek hazánkat. Emlékezzetek a nagy orosz író, Maxim Gorkij szavaira : „Az ellenséget, ha nem adja meg magát, megsemmisítik.”

Elvtársak ! Vöröskatonák és vöröstengerészek, parancsnokok és politikai megbízottak, partizánok és partizánnők ! Üdvözöllek benneteket a Vörös Hadsereg fennállásának 24. évfordulója alkalmából. Kívánok nektek teljes győzelmet a német területablók felett !

Éljen a Vörös Hadsereg és Hadiflotta !

Éljenek a partizánok és partizánnők !

Éljen dicső Hazánk — Hazánk szabadsága és függetlensége !

Éljen a bolsevikok nagy pártja, mely győzelemre vezet bennünket !

Éljen a nagy Lenin legyőzhetetlen zászlaja !

Lenin zászlaja alatt — előre, a német fasiszta területablók szétzúzására !

I. SZTÁLIN

honvédelmi népbiztos.

A HONVÉDELMI NÉPBIZTOS PARANCSA

Moszkva, 1942 május 1.

130. sz.

Elytársak ! Vöröskatonák és vöröstengerészek, parancsnokok és politikai megbízottak, partizánok és partizán nők, munkások és munkásnők, parasztok és parasztnők, szellemi munkások, testvéreink az arcvonal túlsó oldalán, a német fasiszta haderők frontmögötti területén, akik ideiglenesen a német elnyomók igája alá kerültek !

A Szovjetkormány és bolsevik pártunk nevében köszöntelek és üdvözöllek benneteket Május Elseje alkalmából !

Elytársak ! Országunk népei ebben az évben a német fasiszta területtrablók elleni Honvédő Háború körülményei közt ünneplik Május Elseje nemzetközi ünnepét. A háború életünk minden mozzanatára rányomta bélyegét. Rányomta bélyegét a mai napra, Május Elseje ünnepére is. Országunk dolgozói, a háborús körülményekre való tekintettel, lemondtak az ünnepi pihenésről, hogy hazánk védelme érdekében megfeszített munkában töltsék a mai napot. A dolgozók, akiknek élete összeforrt frontharcosaink életével, Május Elseje ünnepét a munka és a harc napjává avatták, hogy minél nagyobb segítséget nyújtsonak, minél több puskát, géppuskát, ágyút, aknavetőt, harckocsit, repülőgépet, lőszert, kenyeret, húst, halat, zöldséget adjanak az arcvonalnak.

Ez azt jelenti, hogy nálunk az arcvonal és a háország egységes és osztatlan harcos tábor, mely kész elhárítani az ellenség fölötti győzelem útjából minden nehézséget.

Elvtársak ! Több mint két év telt el azóta, hogy a német fasiszta területrablók Európát a háború örvényébe sodorták, leigázták az európai kontinens szabadságszerető országait : Franciaországot, Norvégiát, Dániát, Belgiumot, Hollandiát, Csehszlovákiát, Lengyelországot, Jugoszláviát és Görögországot és a vérüket szívják, hogy a német bankárok gazdagodjanak. Több mint tíz hónap telt el azóta, hogy a német fasiszta területrablók aljas és hitszegő módon rátörtek országunkra, rabolják és pusztítják falvainkat és városainkat, sanyargatják és gyilkolják Észtország, Lettország, Litvánia, Belorusszia, Ukrajna és Moldávia békés lakosságát. Több mint tíz hónap telt el azóta, hogy országunk népei hazájuk becsületét és szabadságát védelmezve, Honvédő Háborút folytatnak az elállatiasodott ellenség ellen. Ez idő alatt eléggé jól megfigyelhettük a német fasisztákat, módunkban volt megérteni valódi szándékaikat, megismerni igazi arculatukat, mégpedig nem szóbeli nyilatkozatok, hanem a háború tapasztalatai, közismert tények alapján.

Kik is ezek a mi ellenségeink, a német fasiszták? Miféle emberek? Mire tanítanak bennünket ebben a tekintetben a háború tapasztalatai?

Azt mondják, hogy a német fasiszták nacionalisták, akik Németország területi épségét és függetlenségét védelmezik más államok támadásaival szemben. Ez természetesen hazugság. Csak szélhámosok állíthatják, hogy Norvégia, Dánia, Belgium, Hollandia, Görögország, a Szovjetunió és a többi szabadságszerető ország Németország területi épségére és függetlenségére tört. A valóságban a né-

met fasiszták nem nacionalisták, hanem imperialisták, akik idegen országokat foglalnak el és a vérüket szívják azért, hogy gazdagítsák a német bankárokat és plutokratákat. Göring, a német fasiszták feje, mint ismeretes, maga is a legnagyobb bankárok és plutokraták egyike, aki tuca-tokra menő gyárból és üzemből húz hasznót. Hitler, Göbbels, Ribbentrop, Himmler és a többiek, akik a mai Németországot kormányozzák, a német bankárok pórázon vezetett kutyái, akik gazdáik érdekeit minden más érdek fölé helyezik. A német hadsereg ezeknek az uraknak kezében vak eszköz, melynek hivatása, hogy saját vérét ontsa és idegen vért ontson, hogy megnyomorítsa önnönmagát és másokat, nem Németország érdekeiért, hanem a német bankárok és plutokraták meggazdagodása kedvéért.

Ezt tanusítják a háború tapasztalatai.

Azt mondják, hogy a német fasiszták — szocialisták, akik a munkások és parasztok érdekeit igyekeznek oltalmazni a plutokratákkal szemben. Ez természetesen hazugság. Csak szélhámosok állíthatják, hogy a német fasiszták, akik rabszolgamunkát honosítottak meg a gyárakban és üzemekben s Németország és a leigázott országok falvaiban visszaállították a jobbágyrendszert — a munkások és parasztok oltalmazói. Csak arcátlan szélhámosok tagadhatják, hogy a német fasiszták által bevezetett rabszolga- és jobbágyrend a német plutokraták és bankárok számára előnyös, nem pedig a munkások és parasztok számára. A valóságban a német fasiszták reakciós jobbágytartók, a német hadsereg pedig jobbágytartók hadserege, amely a német bárók gazdagodásáért és a földesurak hatalmának visszaállításáért ontja vérét.

Ezt tanusítják a háború tapasztalatai.

Azt mondják, hogy a német fasiszták az európai kul-

túra hordozói és a háborút azért folytatják, hogy ezt a kultúrát más országokra is kiterjesszék. Ez természetesen hazugság. Csak hivatásos szélhámosok állíthatják, hogy a német fasiszták, akik akasztófákkal borították be Európát, rabolják és sanyargatják a békés lakosságot, városokat és falvakat gyujtanak és robbantanak fel és elpusztítják Európa népeinek kultúrártékeit — az európai kultúra hordozói lehetnek. A német fasiszták a valóságban ellenségei az európai kultúrának, a német hadsereg pedig a sötét középkori reakció hadserege, mely arra van hivatva, hogy elpusztítsa az európai kultúrát a német bankárok és bárók rabszolgatartó „kultúrájának” meghonosítása kedvéért.

Ezt tanusítják a háború tapasztalatai.

Ez ellenségünknek a háború tapasztalatai által leplezett és megvilágított arculata.

De a háború tapasztalataiból nemcsak ezeket a következtetéseket vonhatjuk le. A háború tapasztalatai ezenkívül azt is megmutatják, hogy a háború ideje alatt komoly változások mentek végbe mind a fasiszta Németországnak és hadseregének, mind országunk és Vörös Hadseregünk helyzetében.

Miféle változások ezek?

Mindenekelőtt kétségtelen, hogy ennek az időszaknak folyamán a fasiszta Németország és hadserege gyengébb lett, mint tíz hónappal ezelőtt volt. A háború a német népnek nagy kiábrándulást, milliókra menő emberáldozatot, éhséget és elnyomorodást hozott. A háború végét még nem látni, az embertartalékok pedig fogyóban vannak, fogyóban a kőolaj, fogyóban a nyersanyag. A német nép egyre inkább tudatára ébred annak, hogy Németország veresége elkerülhetetlen. A német nép előtt egyre világosabbá válik, hogy az előállt helyzetből az

egyetlen kivezető út Németország megszabadítása Hitler és Göring kalandor klikkjétől.

A hitleri imperializmus Európa nagy területeit foglalta el, de nem törte meg az európai népek ellenállási akaratát. A leigázott népek harca a német fasiszta rablók rendszere ellen kezd általános jelleget öltetni. Valamennyi megszállt országban mindennapos jelenség a szabotázs a hadigyárakban, a német raktárak felrobbantása, a német katonavonatok kisiklatása, a német katonák és tisztek legyilkolása. Egész Jugoszláviát és a németek által megszállt szovjet területeket lángba borította a partizánháború tüze.

Mindezek a körülmények a német hátország gyengüléséhez, tehát az egész fasiszta Németország gyengüléséhez is vezettek.

Ami a német hadsereget illeti, noha makacsul védekezik, sokkal gyengébb lett, mint tíz hónappal ezelőtt volt. Régi, tapasztalt tábornokait, mint például Reichenaut, Brauchitschot, Todtot és másokat, vagy a Vörös Hadsereg ölte meg, vagy a német fasiszta vezető klikk űzte el. Aktív tiszti állományát részben a Vörös Hadsereg irtotta ki, részben pedig lezüllesztették a polgári lakosság közt véghezvitt rablások és erőszakoskodások. A hadműveletek során jelentékenyen megcsappant legénységi állománya egyre kevesebb utánpótlást kap.

Másodszor — kétségtelen, hogy országunk a háború elmúlt hónapjai alatt erősebb lett, mint a háború elején volt. Nemcsak barátaink, hanem ellenségeink is kénytelenek elismerni, hogy országunk ma egységesebben és szorosabban tömörül kormánya köré, mint valaha, — hogy országunk mögöttes területe és arcvonala egységes harci táborrá egyesült, mely egy cél felé tör — hogy a hátország szovjet emberei egyre több puskát és géppus-

kát, aknavetőt és ágyút, harckocsit és repülőgépet, élelmiszert és lőszert adnak arcvonalunknak. Ami hazánk nemzetközi kapcsolatait illeti, ezek az utóbbi időben jobban megszilárdultak és kifejlődtek, mint valaha. Valamennyi szabadságszerető nép egyesült a német imperializmus ellen. Tekintetüket a Szovjetunió felé fordítják. Országunk népeinek szabadságukért, becsületükért és függetlenségükért folytatott hősi harca az egész haladó emberiség elragadtatását váltja ki. Minden szabadságszerető ország népe úgy tekint a Szovjetunióra, mint arra az erőre, mely meg tudja menteni a világot a hitleri pestistől. Ezek között a szabadságszerető országok között az első helyet Nagybritannia és az Amerikai Egyesült Államok foglalják el, melyekhez bennünket a barátság és szövetség kapcsai fűznek s amelyek országunknak egyre nagyobb katonai segítséget nyújtanak a német fasiszta területek ellen.

Mindezek a körülmények azt bizonyítják, hogy országunk sokkal erősebb lett.

Végül kétségtelen, hogy a Vörös Hadsereg az elmúlt idő alatt szervezettebb és erősebb lett, mint a háború elején volt. Nem lehet véletlennek tekinteni azt a közismert tényt, hogy a Vörös Hadsereg a német imperialisták hitszegő támadása által kiváltott ideiglenes visszavonulása után fordulatot ért el a háború menetében s az aktív védelemből sikeres támadásba ment át az ellenséges haderők ellen. Tény, hogy Honvédő Háborunk a Vörös Hadsereg sikerei következtében új szakaszba lépett : a szovjet föld hitleri szennytől való megszabadításának szakaszába. Igaz, hogy a Vörös Hadsereg ennek a történelmi feladatnak megvalósítását a zord és igen havas tél viszonyai közt kezdte meg, de ennek ellenére nagy sikereket ért el. A Vörös Hadsereg, miután a hadműveletek kezdeménye-

zését magához ragadta, számos súlyos csapást mért a német fasiszta haderőkre s a szovjet terület jelentékeny részének kiürítésére kényszerítette azokat. A területtrablóknak az a számítása, hogy a telet pihenésre és védelmi vonaluk megerősítésére használják ki, kudarcot vallott. A támadás során a Vörös Hadsereg az ellenség emberállományának, felszerelésének óriási tömegét semmisítette meg, nagymennyiségű felszerelést zsákmányolt az ellenségtől s a tavaszi, meg nyári hadműveletekre szánt háttországai tartalékok időelőtti elhasználására kényszerítette.

Mindez amellett szól, hogy a Vörös Hadsereg szervezettebb és erősebb lett, tisztikáderei megedződtek a harcokban, tábornokai pedig tapasztaltabbak és élesebben látók lettek.

Fordulat állt be a Vörös Hadsereg légénységi állományában is.

Eltűnt az ellenséggel szemben megnyilvánuló nyugodt hangulat és az ellenség félvállrólvevése, ami a Honvédő Háború első hónapjaiban még előfordult harcosaink között. A német fasiszta területtrablóknak a békés lakossággal és a szovjet hadifoglyokkal szemben elkövetett vadállati kegyetlenkedései, rablásai és erőszakoskodásai kigyógyították harcosainkat ebből a betegségből. Harcosaink keményebbek és könnyörtelenebbek lettek. Megtanulták igazán gyűlölni a német fasiszta területtrablókat. Megértették, hogy nem lehet legyőzni az ellenséget, ha nem tanulták meg lelkük legmélyéből gyűlölni őket.

Megszűnt a német csapatok legyőzhetetlenségéről szóló fecsegés, ami a háború elején még előfordult s amely mögött a németektől való félelem rejtett. A Rosztov és Kercs, Moszkva és Kalinin, Tyihvin és Leningrád alatti dicső harcok, amikor is a Vörös Hadsereg megfutamította a német fasiszta területtrablókat, meggyőzték harcosain-

kat arról, hogy a német haderők legyőzhetetlenségéről szóló fecsegés — mese, melyet a fasiszta hírverők eszeltek ki. A háború tapasztalatai meggyőzték harcosainkat arról, hogy a német tiszt úgynevezett bátorsága fölöttébb viszonylagos, hogy a német tiszt akkor bátor, amikor fegyvertelen hadifoglyokkal és békés polgári lakossággal van dolga, de elhagyja a bátorsága, amint a Vörös Hadsereg szervezett erejével kerül szembe. Jusson eszetekbe a közmondás : „Legény, ha bárány az ellenfele, de bárány, ha legény áll szemben vele.”

Ezek a német fasiszta területablók elleni háború tapasztalatainak tanulságai.

Mit bizonyít ez a tanulság?

Azt bizonyítja, hogy továbbra is verni tudjuk és vernünk kell a német fasiszta területablókat, amíg végleg ki nem irtjuk őket, amíg a szovjet földet a hitlerista gazemberektől teljesen fel nem szabadítjuk.

Eltársak! Mi honvédő, felszabadító, igazságos háborút viselünk. Nem célunk, hogy idegen országokat elfoglaljunk, hogy idegen népeket leigázzunk. A mi célunk világos és nemes. Meg akarjuk szabadítani szovjet földünket a német fasiszta gazemberektől. Meg akarjuk szabadítani ukrán, moldován, belorusz, litván, lett, észt és karéliai testvéreinket attól a gyalázattól és megaláztatástól, melybe a német fasiszta gazfickók döntötték őket. Hogy ezt a célt elérjük, szét kell zúznunk a német fasiszta hadsereget és ki kell irtanunk a német megszállókat az utolsó emberig, ha nem adják meg magukat. Más út nincs.

Ezt meg tudjuk tenni és meg is kell tennünk, minden áron.

A Vörös Hadsereg mindennel rendelkezik, ami szükséges ahhoz, hogy ezt a magasztos célt elérje. Csak egy dolog hiányzik : a hozzáértés, hogy teljes mértékben ki-

használja az ellenség ellen azt az elsőrendű hadi felszerelést, amelyet hazánk rendelkezésére bocsát. Ezért a Vörös Hadsereg feladata, harcosainak, géppuskásainak, tüzéreinek, aknavetőinek, harckocsizóinak, repülőinek és lovasainak az a feladata, hogy képezzék magukat a hadviselés művészetében, hogy kitartóan tanuljanak, tökéletesen elsajátítsák fegyverük kezelését, hivatásuk mesterei legyenek és ilyen módon megtanulják biztos kézzel verni az ellenséget. Csak így lehet elsajátítani az ellenség legyőzésének művészetét.

Elvtársak! Vöröskatonák és vöröstengerészek, parancsnokok és politikai megbízottak, partizánok és partizánnők!

Üdvözöllek benneteket Május Elseje ünnepének alkalmából és megparancsolom :

1. A harcosoknak — sajátítsák el tökéletesen a puska kezelését, váljanak fegyverük kezelésének mestereivé és verjék biztos kézzel az ellenséget, mint ahogy dicső meszlövészeink, a német megszállók kiirtói, verik!

2. A géppuskásoknak, tüzereknek, aknavetőknak, harckocsizóknak és repülőknak — sajátítsák el tökéletesen fegyverük kezelését, váljanak fegyverük kezelésének mestereivé és verjék kitartóan a német fasiszta területablókat, amíg csak teljesen ki nem irtják őket!

3. A seregpáncsnokoknak — sajátítsák el tökéletesen a különböző fegyvernemek együttműködését, váljanak a haderők vezetésének mestereivé és mutassák meg az egész világnak, hogy a Vörös Hadsereg teljesíteni tudja nagy fölszabadító hivatását!

4. Az egész Vörös Hadseregnek — érje el azt, hogy 1942 a német fasiszta haderők végleges szétzúzásának és a szovjet föld hitlerista gazemberektől való felszabadításának éve legyen!

5. A partizánoknak és partizánnőknek — fokozzák a partizánháborút a német területablók mögöttes területén, rombolják az ellenség híradó és közlekedési eszközeit, semmisítsék meg az ellenség parancsnokságait és hadifelszerelését, ne sajnálják a töltényt hazánk leigázói ellen!

A nagy Lenin győzhetetlen lobogója alatt — előre a győzelemig!

I. SZTÁLIN
honvédelmi népbiztos

**SZTÁLIN ELVTÁRS VÁLASZA
AZ „ASSOCIATED PRESS”
AMERIKAI SAJTÓÜGYNÖKSÉG TUDÓSÍTÓJÁNAK
KÉRDÉSEIRE**

Az „Associated Press” amerikai sajtóügynökség moszkvai tudósttója, Cassidy úr, levelet intézett Sztálin elvtárshoz, a Szovjetunió Népbiztos-Tanácsának elnökéhez, melyben kérte, hogy szóban vagy írásban válaszoljon az amerikai közönséget érdeklő három kérdésére.

Sztálin elvtárs a következő levélben válaszolt Cassidy úrnak:

C a s s i d y ú r!

Elfoglaltságom miatt nincs módomban interjút adni Önnek, s ezért arra szorítkozom, hogy kérdéseire rövid írásbeli választ adjak.

1. *„Milyen helyet foglal el a jelen helyzet szovjet részről történő értékelésében a második front lehetősége?”*

V á l a s z : Igen fontos, mondhatnám, elsőrangúan fontos helyet.

2. *„Mennyire hatásos az a segítség, amelyet a szövetségesek nyújtanak a Szovjetuniónak és mit lehetne tenni ennek a segítségnek fokozása és megjavítása érdekében?”*

V á l a s z : Ahhoz a segítséghez képest, amelyet a Szovjetunió nyújt a szövetségeseknek, magárávonva a német fasiszta seregek fő erőit — a szövetségesek által a Szovjetuniónak nyújtott segítség egyelőre még kevésbé hatásos. Ennek a segítségnek fokozása és megjavítása érdekében csak egyre van szükség : arra, hogy a szövetségesek teljes egészében és idejében eleget tegyenek kötelezettségeiknek.

3. *„Milyen nagy még a szovjet ellenállási képesség?”*

V á l a s z : Azt hiszem, hogy a szovjet ellenállási képesség a német rablókkal szemben erejét tekintve

semmivel sem kisebb — ha ugyan nem nagyobb —, mint a fasiszta Németország vagy bármely más támadó állam képessége arra, hogy megszerezze magának a világhatalmat.

Tisztelettel

I. SZTÁLIN

1942 október 3

A NAGY OKTÓBERI SZOCIALISTA FORRADALOM

25. ÉVFORDULÓJA

Az Állami Honvédelmi Bizottság Elnökének beszámolója a Moszkvai Szovjet, a párt- és társadalmi szervezetek Moszkvában, 1942 november 6-án tartott közös ünnepi ülésén

Elvtársak!

Ma országunk győzelmes szovjet forradalmának 25. évfordulóját ünnepeljük. 25 év múlt el a szovjet rend megalapítása óta. A szovjet rend következő, 26. fennállási évének küszöbén állunk.

Az Októberi Szovjet Forradalom évfordulója alkalmából rendezett ünnepi üléseken rendszerint az állami és pártszervek elmúlt évi munkájának eredményeit szoktuk összegezni. Engem bíztak meg, hogy az elmúlt év folyamán, a múlt év novemberétől a folyó év novemberéig, éppen ezen a téren elért eredményekről beszámoljak.

Állami és pártszerveink az elmúlt időszakban két irányban működtek: egyrészt a békés építőmunka és arcvonalunk szilárd hátországának megszervezése irányában, másrészt a Vörös Hadsereg védekező és támadó hadműveleteinek végrehajtása irányában.

1. SZERVEZŐMUNKA A HÁTORSZÁGBAN

Vezetőszerveink békés építőmunkája ennek az időszaknak folyamán abban nyilvánult meg, hogy mind

hadiiparunk, mind a polgári szükséglet számára dolgozó iparunk támaszpontjait országunk keleti vidékeire tettük át, üzemünk munkásait és berendezését elszállítottuk és új körzetekben helyeztük el, vetésterületünket kiszélesítettük és az őszi vetést országunk keleti részében növeltük, végül lényegesen megjavítottuk az arcvonalnak dolgozó üzemünk munkáját és megszilárdítottuk a munkafegyelmet a háterszámban, a gyárakban, a kolhozokban és a szovhozokban egyaránt. Meg kell mondanom, hogy ez nagyméretű, rendkívül nehéz és bonyolult szervező munkát rótt valamennyi gazdasági és közigazgatási népbiztosságunkra — köztük vasúti népbiztosságunkra is. De a nehézségeket sikerült leküzdenünk. Gyáraink, kolhozaink és szovhozaink most, a háborús idők minden nehézsége ellenére, elvitathatatlanul kielégítően dolgoznak. Hadigyáraink és a velük rokon üzemek derekasan és pontosan ellátják a Vörös Hadsereget ágyúkkal, aknavetőkkal, repülőgépekkel, harcokocsikkal, géppuskával, puskával és lőszerrel. Kolhozaink és szovhozaink ugyancsak derekasan és pontosan látják el a lakosságot és a Vörös Hadsereget élelmszerrel, iparunkat pedig nyersanyaggal. El kell ismerni, hogy országunknak sohasem volt még oly szilárd és szervezett háterszága, mint ma.

E bonyolult szervező- és építőmunka eredményeképpen nemcsak országunk alakult át, de átalakultak az emberek is a háterszámban. Az emberek alaposabbak, pontosabbak és fegyelmezettebbek lettek, megtanultak a háború követelményeinek megfelelően dolgozni, tudatára ébredtek kötelességüknek a haza és az arcvonalon harcoló védelmezői: a Vörös Hadsereg iránt. A háterszámban egyre kevesebb az állampolgári kötelességérzet híján levő szájtáti és léháskodó. Egyre több az

állampolgári kötelességérzettől áthatott szervezett és fegyelmezett ember.

Az elmúlt év azonban, mint már mondtam, nemcsak a békés építőmunka éve volt. Ez az év egyben Honvédő Háborúnk éve is a német területablók ellen, akik aljasul és hitszegően békeszerető országunkra törtek.

2. HADMŰVELETEK A SZOVJET—NÉMET ARC VONALON

Ami vezetészerveinknek az elmúlt év folyamán kifejtett katonai tevékenységét illeti, az abban nyilvánult meg, hogy biztosították a Vörös Hadsereg támadó- és védekező hadműveleteit a német fasiszta haderők ellen. A hadműveleteket a szovjet—német arcvonalon az elmúlt év folyamán két időszakra oszthatjuk: az első időszak — főleg a téli időszak, amikor a Vörös Hadsereg, visszavervén a németek Moszkva elleni támadását, kezébe vette a kezdeményezést, támadásba ment át, visszakergette a német haderőket s négy hónap alatt helyenként több mint 400 kilométert nyomult előre; a második időszak — a nyári időszak, amikor a német fasiszta haderők, kihasználva azt, hogy Európában nincs második front, minden szabad tartalékukat összevonták, dél-nyugati irányban áttörték arcvonalunkat és kezükbe véve a kezdeményezést, öt hónap alatt helyenként mintegy 500 kilométert nyomultak előre.

Az első időszak folyamán végrehajtott hadműveletek, különösen pedig a Vörös Hadsereg sikeres hadműveletei Rosztov, Tula és Kaluga térségében, továbbá Moszkva, Tyihvin és Leningrád alatt, két jelentős ténnyt tártak fel. Először is megmutatták, hogy a Vörös Hadsereg és harci káderei komoly erővé fejlődtek, amely nemcsak megállja helyét a német fasiszta haderők nyo-

másával szemben, hanem nyílt harcban szét is tudja zúzni és vissza is tudja kergetni azokat. Másodszor, megmutatták, hogy a német fasiszta haderőknek, minden szívósságuk ellenére is, olyan komoly szerves fogyatékoságai vannak, amelyek bizonyos, a Vörös Hadsereg számára kedvező körülmények között, a német haderők vereségéhez vezethetnek. Nem lehet véletlennek tekinteni azt a tényt, hogy a német haderők, amelyek diadalmenetben vonultak végig egész Európán és egycsapással leverték az elsőrangúnak tartott francia hadsereget, csak a mi országunkban találtak igazi katonai ellenállásra, s nemcsak ellenállásra találtak, hanem a Vörös Hadsereg csapásai alatt elfoglalt állásaikból több mint 400 kilométert voltak kénytelenek visszavonulni, miközben óriási mennyiségű ágyút, gépkocsit, hadianyagot hagytak hátra visszavonulási útjukon. Ezt a tényt sehogysem lehet egyedül a téli háború körülményeivel megmagyarázni.

A szovjet—német arcvonalon lezajlott hadműveletek második szakaszát az jellemzi, hogy a németek javára fordulat állt be, a kezdeményezés átment a németek kezébe, arcvonalunkat délnyugati irányban áttörték, a német haderők előrenyomultak és eljutottak Voronyezs, Sztálingrád, Novorosszijszk, Pjatyigorszk, valamint Mozdok térségéig. Kihasználva azt, hogy Európában nincs második front, a németek és szövetségeseik minden szabad tartalékukat az arcvonalra vetették s egy irányban, délnyugati irányban összpontosítva azokat, itt nagy túlerőt hoztak létre és jelentős harcászati sikert értek el.

A németek már nyilván nem olyan erősek, hogy egyidejűleg támadhassanak mind a három irányban: déli, északi és központi irányban, mint a múlt év nyarán,

a német támadás első hónapjaiban. De még elég erősek ahhoz, hogy komoly támadást intézzenek egy bizonyos irányban.

Mi volt a német fasiszta hadvezetők főcélja, amikor frontunkon megkezdtek a nyári támadást? Ha a külföldi sajtó véleménye alapján ítélünk, a német sajtót is ide számítva, azt hihetné az ember, hogy a támadás főcélja Groznüj és Baku kőolajterületeinek elfoglalása volt. A tények azonban határozottan megcáfolják ezt a feltevést. A tények azt mutatják, hogy a németek előnyomulása a Szovjetunió kőolajkörzetei irányában nem fő-, hanem mellékcél.

De ez esetben mi volt tulajdonképpen a német támadás főcélja? Az, hogy megkerüljék Moszkvát keletről, elvágják a volgai és uráli hátországtól, azután pedig lecsapjanak Moszkvára. A németek mellékcélja, amikor dél felé, a kőolajkörzetek irányában nyomultak előre, nemcsak, és nem annyira a kőolajkörzetek elfoglalása, mint inkább főtartalékaink délre való elvonása és a moszkvai front meggyengítése volt, hogy annál könnyebben érjenek el eredményt a Moszkva ellen irányuló csapás során. Ez magyarázza meg tulajdonképpen azt, hogy a német haderők főcsoportja most nem délen, hanem Orel és Sztálingrád térségében van.

Nemrégiben a mieink keze közé került a német vezérkar egy tisztje. Ennél a tisztnél térképet találtak, amelyen meg voltak jelölve a német csapatok előnyomulási tervének határidői. Ebből az okmányból kitűnik, hogy a németek ez év július 10-én akartak bevonulni Borszoglebszkbe, július 25-én Sztálingrádba, augusztus 10-én Szarátovba, augusztus 15-én Kujbüsevbe, szeptember 10-én Arzamaszba és szeptember 25-én Bakuba.

Ez az okmány teljesen megerősíti azokat az adatain-

kat, hogy a németek nyári támadásának főcélja Moszkva keletről való megkerülése és a Moszkva elleni csapás volt, míg a déli irányban való előnyomulás, minden egyébtől eltekintve, tartalékaink Moszkvától minél távolabbra való elvonásának és a moszkvai arcvonal meggyengítésének célját szolgálta, hogy annál könnyebb legyen csapást mérni Moszkvára.

Röviden: a németek nyári támadásának főcélja az volt, hogy Moszkvát körülzárják és a háborút ebben az évben befejezzék.

A múlt év novemberében a németek arra számítottak, hogy Moszkva elleni arctámadással beveszik Moszkvát, a Vörös Hadsereget fegyverletételre kényszerítik és ily módon elérik a keleti háború befejezését. Ezekkel az ábrándokkal áltatták katonáikat. A németek e számításai azonban nem váltak be. Miután a németek tavaly a Moszkva elleni arctámadással megégették a körmüket, az idén már megkerüléssel akarták elfoglalni Moszkvát és ezzel befejezni a keleti háborút. Most ezekkel az ábrándokkal áltatják elbolondított katonáikat. Mint ismeretes, ezek a német számítások sem váltak be. Az eredmény az, hogy a német fasiszta hadvezetők, akik egyszerre két nyulat kergettek — a köölaajat és Moszkva bekerítését — nehéz helyzetbe kerültek.

A németek, hadászati terveik nyilvánvaló irrerealitása folytán, nyári támadásuk harcászati sikereit nem tetőzték be.

3. AZ EURÓPAI MÁSODIK FRONT KÉRDÉSE

Mivel magyarázható az a tény, hogy a németeknek mégis sikerült magukhoz ragadni ebben az évben a hadműveletek kezdeményezését és komoly harcászati sikereket tudtak elérni arcvonalunkon?

Ez azzal magyarázható, hogy a németeknek és szövetségeseiknek sikerült minden szabad tartalékukat összevonni, a keleti arcvonalra vetni és egy irányban nagy túlerőt létrehozni. Kétségtelen, hogy enélkül a németek nem érhettek volna el sikert arcvonalunkon.

De miért sikerült minden tartalékukat összevonni és a keleti arcvonalra vetni? Mert az a tény, hogy Európában nincs második front, lehetővé tette számukra ennek a műveletnek minden kockázat nélküli végrehajtását.

Tehát a németek által arcvonalunkon ebben az évben elért harcászati sikereknek fő oka az, hogy az európai második front hiánya lehetővé tette számukra minden szabad tartalékuknak a mi arcvonalunkra vetését s nagy erőfölény létrehozását délnyugaton.

Tegyük fel, hogy Európában volna második front, mint ahogy volt az első világháborúban, s hogy a második front lekötné, mondjuk, a németek 60 és Németország szövetségeseinek 20 hadosztályát. Milyen volna akkor a német csapatok helyzete arcvonalunkon? Nem nehéz kitalálni, hogy helyzetük siralmas volna. Sőt mi több, ez a német fasiszta haderők számára a vég kezdetét jelentené, mert ebben az esetben a Vörös Hadsereg ma nem ott állana, ahol most áll, hanem valahol Pszkov, Minszk, Zsitomir, Odessza körül. Ez azt jelenti, hogy a német fasiszta hadsereg már ez év nyarán katasztrófa előtt állott volna. És ha ez nem történt meg, úgy csak azért nem, mert a németeket megmentette az, hogy Európában nincs második front.

Vizsgáljuk meg az európai második front kérdését történelmi szempontból.

Az első világháborúban Németországnak két arcvonalon kellett harcolnia: nyugaton, főleg Anglia és Franciaország ellen, és keleten az orosz haderők ellen.

Tehát az első világháborúban volt második front Németországgal szemben. Németország akkori 220 hadosztályából legfeljebb 85 német hadosztály volt az orosz arcvonalon. Ha ehhez hozzáadjuk Németország szövetségeseinek azokat a haderőit, amelyek az orosz arcvonalon harcoltak, éspedig 37 osztrák-magyar hadosztályt, 2 bolgár és 3 török hadosztályt, úgy összesen 127 hadosztály harcolt az orosz haderők ellen. Németországnak és szövetségeseinek többi hadosztálya főleg az angol-francia haderők elleni arcvonalat tartotta, egy részük pedig helyőrségi szolgálatot teljesített az európai megszállt területeken.

Ez volt a helyzet az első világháborúban.

Mi a helyzet most, a második világháborúban, mondjuk, ez év szeptemberében?

Minden kétségen felül álló ellenőrzött adatok szerint Németország mai 256 hadosztálya közül legalább 179 német hadosztály áll a mi arcvonalunkon. Ha ehhez hozzáadunk 22 román hadosztályt, 14 finn hadosztályt, 10 olasz hadosztályt, 13 magyar hadosztályt, egy szlovák hadosztályt és egy spanyol hadosztályt, úgy összesen 240-re rúg az arcvonalunkon harcoló hadosztályok száma. A németek és szövetségeseik többi hadosztálya helyőrségi szolgálatot teljesít a megszállt országokban (Franciaországban, Belgiumban, Norvégiában, Hollandiában, Jugoszláviában, Lengyelországban, Csehszlovákiában és így tovább), egy részük pedig Líbiában visel háborút Anglia ellen, Egyiptomért. A líbiai arcvonal egyébként mindössze 4 német hadosztályt és 11 olasz hadosztályt köt le.

Tehát az első világháború 127 hadosztálya helyett most legalább 240 hadosztály áll szemben arcvonalunkkal s 85 német hadosztály helyett a Vörös Hadsereg ellen most 179 német hadosztály harcol.

Ez a fő oka és alapja azoknak a harcászati sikereknek, melyeket a német fasiszta haderők arcvonalunkon ez év nyarán elértek.

A németek betörését országunkba gyakran hasonlítják össze Napoleon betörésével Oroszországba. Ez a hasonlat azonban nem helytálló. Napoleon 600.000 főnyi seregéből, mellyel az Oroszország elleni hadjáratra elindult, alig 130—140.000 főnyi haderővel jutott el Borodínóig. Moszkva alatt mindössze ennyivel rendelkezett. A Vörös Hadsereg elleni arcvonalon viszont ma több mint 3 millió főnyi sereg áll, a modern háború minden eszközével felfegyverezve. Ugyan miféle összehasonlításról lehet itt szó?

A németek országunk elleni hadjáratát néha Németországnak az első világháború idején Oroszország ellen viselt hadjáratával is össze szokták hasonlítani. De ez a hasonlat sem helytálló. Először is, az első világháborúban volt második front Európában, ami lényegesen megnehezítette a németek helyzetét, míg ebben a háborúban nincs második front Európában. Másodszor, ebben a háborúban arcvonalunkkal szemben kétszerannyi haderő áll, mint az első világháborúban. Világos, hogy összehasonlításnak itt nincs helye.

Ezekután elképzelhetjük, mily komolyak és rendkívüliek azok a nehézségek, amelyek a Vörös Hadsereg előtt állanak, és mily nagy hősiességet tanúsít a Vörös Hadsereg a német fasiszta területrablók ellen folytatott felszabadító háborújában.

Azt hiszem, hogy egyetlen más ország, egyetlen más hadsereg sem bírná ki a német fasiszta haramiák és szövetségeseik elállatiasodott bandáinak hasonló nyomását. Csak a mi Szovjetországunk s csak a mi Vörös Hadseregünk képes ellenállni ennek a nyomásnak. (V i h a r o s

t a p s.) És nemcsak ellenállni tud, de le is tudja gyűrni.

Gyakran kérdezik : lesz-e hát mégis második front Európában? Igen, lesz, előbb vagy utóbb, de lesz. És nemcsak azért lesz, mert nekünk szükségünk van rá, hanem mindenekelőtt azért is, mert szövetségeseinknek nem kevésbbé van rá szükségük, mint nekünk. Lehetetlen, hogy szövetségeseink meg ne értsék, hogy miután Franciaország kidőlt, a fasiszta Németország elleni második front hiánya rosszul végződhet valamennyi szabadságszerető ország számára, magukat a szövetségeseiket is beleértve.

4. A SZOVJETUNIÓ, ANGLIA ÉS AZ AMERIKAI EGYESÜLT ÁLLAMOK HARCÍ SZÖVETSÉGE A HITLERI NÉMETORSZÁG ÉS EURÓPAI SZÖVETSÉGESEI ELLEN

Ma már vitán felül állónak tarthatjuk, hogy a hitleri Németország által a népekre kényszerített háború folyamán az erők gyökeres elkülönülése, két ellentétes tábornak, az olasz-német koalíció és az angol-szovjet-amerikai koalíció táborának kialakulása ment végbe.

Elvitathatatlan az is, hogy ennek a két ellentétes koalíciónak két különböző, ellentétes akcióprogramja van.

Az olasz-német koalíció akcióprogramját a következő pontokkal lehet jellemezni : faji gyűlölet ; a „kiválasztott” nemzetek uralma ; a többi nemzet leigázása és területeik elfoglalása ; a meghódított nemzetek gazdasági leigázása és nemzeti vagyonuk elrablása ; a demokratikus szabadságjogok megsemmisítése ; a hitleri rendszer meghonosítása mindenütt.

Az angol-szovjet-amerikai koalíció programja : a faji kiváltságok megszüntetése ; a nemzetek egyenjogúsága és területeik sérthetetlensége ; a leigázott népek fel-

szabadítása és felségjogaik visszaállítása ; minden nemzet joga arra, hogy saját kívánságának megfelelően rendezkedjék be ; gazdasági segítség a károsult nemzetek számára és támogatás gazdasági jólétük elérésében ; a demokratikus szabadságjogok visszaállítása ; a hitleri rendszer megsemmisítése.

Az olasz-német koalíció akcióprogramja azt eredményezte, hogy Európa megszállt országai — Norvégia, Dánia, Belgium, Hollandia, Franciaország, Lengyelország, Csehszlovákia, Jugoszlávia, Görögország és a Szovjetunió megszállt területei az olasz-német zsarnokság elleni gyűlölelettől izzanak, ahol csak tudnak, kárt okoznak a németeknek és szövetségeseiknek, s csak a kedvező pillanatot várják, hogy bosszút álljanak leigázóikon az elszenvedett megaláztatásokért és erőszakoskodásokért.

Ezzel kapcsolatban a jelen pillanat egyik jellemző vonása az, hogy egyre gyorsuló ütemben nő az olasz-német koalíció elszigetelődése, európai erkölcsi és politikai tartalékainak elapadása, fokozódik a gyengesége és felbomlása.

Az angol-szovjet-amerikai koalíció akcióprogramja azt eredményezte, hogy Európa megszállt országai teljesen együtt éreznek a koalíció tagjaival és készek megadni nekik minden támogatást, amire csak képesek.

Ezzel kapcsolatban a jelen pillanat másik jellemző vonása az, hogy a koalíció erkölcsi és politikai tartalékai Európában — és nemcsak Európában — napról-napra nőnek s hogy e koalíció körül egyre gyorsuló ütemben csoportosulnak az együttérzők milliói, akik készek a koalícióval együtt harcolni a hitleri zsarnokság ellen.

Ha e két koalíció erőviszonyainak kérdését az ember- és anyagtartalékok szempontjából vizsgáljuk, arra az

eredményre kell jutnunk, hogy a fölény elvitathatatlanul az angol-szovjet-amerikai koalíció oldalán van.

Felmerül azonban a kérdés: elégséges-e csupán ez a fölény a győzelem kivívására? Vannak ugyanis olyan esetek, amikor sok erőforrás áll ugyan rendelkezésre, de azokat olyan oktanul használják fel, hogy a fölény semmivé lesz. Világos, hogy az erőforrásokon kívül az is kell, hogy ezeket az erőforrásokat tudják mozgósítani és helyesen kihasználni. Van-e okunk kételkedni abban, hogy az angol-szovjet-amerikai koalíció embereiben megvan ez a hozzáértés és ez a képesség? Vannak emberek, akik kételkednek ebben. De milyen alapon kételkednek? Ennek a koalíciónak emberei annakidején értettek ahhoz és képesek voltak arra, hogy országaik erőforrásait mozgósítsák és a gazdasági, kulturális és politikai építőmunka céljaira helyesen felhasználják. Kérdezem: milyen alapon lehet kételkedni abban, hogy azok az emberek, akiknek megvolt a képességük és hozzáértésük az erőforrások gazdasági, kulturális és politikai célokra való mozgósítása és elosztása terén, képesek lesznek elvégezni ugyanezt a munkát a hadicélok megvalósítása érdekében is? Azt hiszem, hogy kételkedésre semmi alap sincs.

Azt mondják, hogy az angol-szovjet-amerikai koalíciónak minden kilátása megvan a győzelemre és bizonyára győzne is, ha nem volna egy szervi fogyatéka, amely meggyengítheti és felbomlaszthatja. Ez a fogyatéka az illetők véleménye szerint abban rejlik, hogy a koalíció nem azonos ideológiájú különféle elemekből tevődik össze s hogy ez a körülmény nem teszi lehetővé számukra közös akciók szervezését a közös ellenség ellen.

Szerintem ez az állítás helytelen.

Nevetséges volna tagadni, hogy az angol-szovjet-amerikai koalícióhoz tartozó államok ideológiája és társa-

dalmi rendszere különbözik egymástól. De kizárja-e ez a körülmény a koalíció tagjai közt a közös akciók lehetőségét és célszerűségét az őket leigázással fenyegető közös ellenség elleni harcban? Semmiesetre sem zárja ki. Sőt mi több, az előállt veszély parancsolóan előírja a koalíció tagjainak a közös akciók szükségességét, hogy megmentsek az emberiséget a vadság és a középkori állatiaság állapotába való visszatéréstől. Nem elég-e az angol-szovjet-amerikai koalíció akcióprogramja ahhoz, hogy annak alapján közös harcot szervezzenek a hitleri zsarnokság ellen és kivívják fölötte a győzelmet? Szerintem teljesen elégséges.

Ezeknek az embereknek a feltevése azért is helytelen, mert azt az elmúlt év eseményei teljes mértékben megcáfolják. Valóban, ha ezeknek az embereknek igazuk lenne, akkor olyan tényeket figyelhetnénk meg, amelyek az angol-szovjet-amerikai koalíció tagjainak egymástól való egyre fokozódó elidegenedéséről tanuskodnak. Mi azonban nemcsak hogy ilyesmit nem figyelhetünk meg, hanem ellenkezőleg, olyan tényeket és eseményeket látunk, amelyek az angol-szovjet-amerikai koalíció tagjainak egymáshoz való egyre fokozódó közeledéséről, azoknak egy egységes harci szövetségbe való egyesüléséről tanuskodnak. Az elmúlt év eseményei ezt közvetlenül bizonyítják. 1941 júliusában, néhány héttel Németországnak a Szovjetunió ellen intézett támadása után, Anglia egyezményt kötött velünk „A Németország elleni háborúban való közös akciókról”. Az Amerikai Egyesült Államokkal akkor erre vonatkozóan még semmiféle meg egyezésünk sem volt. Tíz hónappal később, 1942 május 26-án, Molotov elvtárs Angliában tett látogatása idején, Anglia megkötötte velünk a „Szövetségi szerződést a hitleri Németország és európai cinkosai elleni háború tar-

tamára és az együttműködési valamint kölcsönös segélynyújtási szerződést a háború utáni időre". Ezt a szerződést 20 évre kötöttük. A szerződés történelmi fordulópontot jelent országunk és Anglia viszonyában. 1942 júniusában, Molotov elvtársnak az Amerikai Egyesült Államokban tett látogatása idején, az Amerikai Egyesült Államok egyezményt kötöttek velünk „Az agresszió elleni háborúban egymásnak nyújtandó kölcsönös segítség elveiről”, mely egyezmény komoly előrehaladást jelent a Szovjetunió és az Amerikai Egyesült Államok viszonyában. Végül meg kell említenünk az olyan fontos ténytet, mint Nagybritannia miniszterelnökének, Churchill úrnak moszkvai látogatása, amely a két ország vezetőinek teljes kölcsönös megértését eredményezte. Kétségtelen, hogy mindezek a tények a Szovjetunió, Nagybritannia és az Amerikai Egyesült Államok egymáshoz való egyre fokozódó közeledése és az olasz-német koalíció ellen harci szövetségbe való tömörülésük mellett tanuszkodnak.

Kiderül, hogy a tények logikája erősebb minden más logikánál.

A következtetés csak egy lehet : az angol-szovjet-amerikai koalíciónak minden kilátása megvan arra, hogy az olasz-német koalíciót legyőzze és kétségtelenül le is fogja győzni.

5. FELADATAINK

A háború lerántott minden leplet és feltárt minden összefüggést. A helyzet oly világos lett, hogy mi sem könnyebb, mint megállapítani feladatainkat ebben a háborúban.

Az emberevő Hitler, Erkilet török tábornokkal foly-

tatott beszélgetésében, amelyet a „Dzsumhuriet” c. török ujság közölt, ezt mondta: „Meg fogjuk semmisíteni Oroszországot, hogy soha többé talpra ne állhasson”. Úgy látszik ez világos, bár kissé buta. (D e r ü l t s é g.) Nekünk nem feladatunk, hogy Németországot megsemmisítsük, mert Németországot nem lehet megsemmisíteni, mint ahogy Oroszországot sem lehet megsemmisíteni. De a hitleri államot meg lehet és meg is kell semmisíteni. (V i h a r o s t a p s.)

Első feladatunk éppen az, hogy a hitleri államot és sugalmazóit megsemmisítsük. (V i h a r o s t a p s.)

Az emberevő Hitler ugyanazzal a tábornokkal így folytatja ugyanazt a beszélgetést: „A háborút addig fogjuk folytatni, amíg Oroszországban nem marad szervezett katonai erő”. Úgy látszik ez világos, bár tudatlanságra vall. (D e r ü l t s é g.) Nekünk nem feladatunk, hogy Németország minden szervezett katonai erejét megsemmisítsük, mert minden írástudó ember megérti, hogy ez nemcsak lehetetlen, Németországra vonatkozólag éppen úgy, mint Oroszországra vonatkozólag, de nem is célszerű a győző szempontjából. A hitleri hadsereget azonban meg lehet és meg is kell semmisíteni. (V i h a r o s t a p s.)

Második feladatunk éppen az, hogy a hitleri hadsereget és annak vezetőit megsemmisítsük. (V i h a r o s t a p s.)

A hitlerista gazemberek számára szabály lett a szovjet hadifoglyok kínzása, százsámra való meggyilkolása, ezreinek éhhalálra kárhoztatása. Sanyargatják és gyilkolják országunk megszállt területeinek lakosságát, férfiakat és nőket, gyerekeket és öregeket, fivéreinket és nővéreinket. Célul tűzték ki Ukrajna, Belorusszia, a Baltikum, Moldávia, a Krim és a Kaukázus lakosságának rabigába

hajtását, vagy kiirtását. Csak becsületüket vesztett, állati színvonalra süllyedt, aljas és elvetemült emberek engedhetnek meg maguknak ilyen gyalázatosságokat ártatlan, fegyvertelen emberekkel szemben. De ez még nem minden. Akasztófákkal és internálótáborokkal borították el Európát. Bevezették az aljas „túszrendszert”. Agyonlőnek és felakasztanak ártatlan, „túszként letartóztatott” polgárokat azért, mert megakadályozták valamelyik német fenevadat abban, hogy erőszakot kövessen el nőkön, vagy a békés polgárokat rabolja. A népek börtönévé változtatták át Európát. És ezt nevezik ők „Európa új rendjének”. Ismerjük ezeknek a gyalázatosságoknak tetteseit, az „európai új rend” építőit, mindezeket az újdonsült főkormányzókat és kormányzókat, parancsnokokat és alparancsnokokat. A megkínzott emberek tízezrei ismerik nevüket. Vegyék tudomásul ezek a hóhérok, hogy nem bújhatnak ki az őket gáztetteikért terhelő felelősség alól és nem kerülhetik el a megkínzott népek büntető kezét.

Harmadik feladatunk az, hogy szétzúzzuk a gyűlölt „európai új rendet” és megbüntessük létrehozóit.

Ezek a mi feladataink. (V i h a r o s t a p s.)

Elv társak! Nagy felszabadító háborút folytatunk. Nem egyedül folytatjuk, hanem szövetségeseinkkel együtt. Ez a háború győzelmet hoz számunkra az emberiség aljas ellenségei, a német fasiszta imperialisták fölött. Zászlajára ez van írva :

Éljen az angol-szovjet-amerikai harci szövetség győzelme! (T a p s.)

Éljen Európa népeinek felszabadítása a hitleri zsarnokság alól! (T a p s.)

Éljen dicső szovjet hazánk szabadsága és függetlensége! (T a p s.)

Átok és halál a német fasiszta területeblókra, államokra, hadseregekre és „európai új rendjükre”! (Taps.)

Dicsőség Vörös Hadseregünknek! (Viharos taps.)

Dicsőség Hadiflottánknak! (Viharos taps.)

Dicsőség partizánjainknak és partizánnőinknek!

(Hosszas, viharos taps. Mindenki feláll. Ováció az egész teremben.)

A HONVÉDELMI NÉPBIZTOS PARANCSA

Moszkva, 1942 november 7

345. sz.

Eltársak! Vöröskatonák, parancsnokok és politikai megbízottak, partizánok és partizánnők! Szovjetunió dolgozói!

A szovjet kormány és bolsevik pártunk nevében köszöntelek és üdvözöllek benneteket a Nagy Októberi Szocialista Forradalom győzelmének 25. évfordulója alkalmából.

Negyedévszázaddal ezelőtt a munkások és parasztok, a bolsevik párt és a nagy Lenin vezetése alatt, megalapították országunkban a Szovjethatalmat. Dicső utat tettek meg a Szovjetunió népei ez idő alatt. Hazánk 25 év alatt hatalmas szocialista ipari és kolhoz állammá lett. A szovjet állam népei szabadságuk és függetlenségük kivívása után megbonthatatlan testvéri közösségbe tömörültek. A szovjet emberek megszabadultak mindennemű elnyomástól és kitartó munkájukkal jómódú és kulturált életet biztosítottak maguknak.

A Nagy Októberi Szocialista Forradalom mai, 25. évfordulóját országunk népei a német fasiszta terület-rablók és európai cinkosaik ellen folytatott kemény harc hevében ünneplik.

Ez év elején, a téli időszakban, a Vörös Hadsereg komoly csapásokat mért a német fasiszta haderőkre.

A németek Moszkva elleni támadását visszaverve, kezébe vette a kezdeményezést, ellentámadásba ment át és visszakergette a német csapatokat nyugatra, miközben országunk egész sor területét felszabadította a német rabság alól. Ilymódon a Vörös Hadsereg megmutatta, hogy bizonyos kedvező körülmények között le tudja győzni a német fasiszta haderőket.

Nyáron azonban az arcvonal helyzete rosszabbra fordult. A németek és szövetségeseik, az európai második arcvonal hiányát kihasználva, összesöpörték minden tartalékukat, ukrainai arcvonalunkra vetették és áttörték arcvonalunkat. A német fasiszta haderőknek, óriási veszteségek árán, sikerült délen előrenyomulniok és veszélyes helyzetbe hozniok Sztálingrádot, a Fekete-tenger partvidékét, Groznüjt és a Kaukázusontúlhoz vezető utakat.

Igaz, a Vörös Hadsereg szívóssága és vitézsége felborította a németeknek azt a tervét, hogy Moszkvát keletről megkerüljék és hátulról mérjenek csapást országunk fővárosára. Az ellenséget Sztálingrád alatt megállítottuk. De a Sztálingrád alatt megállított ellenség, miután ott katonáinak és tisztjeinek már tízezreit áldozta fel, erejének végső megfeszítésével új hadosztályokat vet harcba. A szovjet-német arcvonalon a harc egyre hevesebbé válik. Ennek a harcnak kimenetelétől függ a szovjet állam sorsa, hazánk szabadsága és függetlensége.

Szovjet népünk becsülettel állta ki az osztályrészéül jutott megpróbáltatásokat, s a győzelembe vetett hite megingathatatlan. A háború a szovjet rend erejének és szilárdságának kemény próbája volt. A német imperialistáknak az a számítása, hogy a szovjet állam szétesik, teljesen csődöt mondott. A szocialista ipar, a kolhozrendszer, országunk népeinek barátsága és a szovjet állam bebizonyította szilárdságát és megdönthetlenségét.

A munkások és parasztok, országunk egész értelmisége és egész hátországunk becsülettel s önfeláldozóan dolgoznak arcvonalunk szükségleteinek kielégítése érdekében.

A Vörös Hadseregre nehezedik a hitleri Németország és cinkosai elleni háború egész terhe. A fasiszta hadseregek elleni önfeláldozó harcával kivívta a világ minden szabadságszerető népének szeretetét és megbecsülését. A Vörös Hadsereg harcosai és parancsnokai, akiknek azelőtt nem volt elegendő háborús tapasztalatuk, megtanulták, hogyan kell biztos kézzel verni az ellenséget, megsemmisíteni emberállományát és hadfelszerelését, meggyőztetni az ellenség terveit, kitartóan védelmezni városainkat és falvainkat az idegen leigázókkal szemben. Moszkva és Tula, Odessza és Szevasztopol, Leningrád és Sztálingrád hős védői az önfeláldozó bátorság, vasfegyelem, kitartás és győznetudás mintapéldáit mutatták. Egész Vörös Hadseregünk ezek után a hősök után igazodik. Az ellenségnek már volt alkalma saját bőrén tapasztalnia a Vörös Hadsereg ellenálló képességét. A Vörös Hadsereg megsemmisítő csapásainak erejét is meg fogja ismerni.

Kétség sem férhet hozzá, hogy a német területablók még újabb kalandokba fognak bocsátkozni. Az ellenség ereje azonban már alá van ásva és elérte lehetőségeinek határát. A Vörös Hadsereg a háború folyamán több mint 8 millió ellenséges katonát és tisztet tett harcképtelenné. Most a románokkal, magyarokkal, olaszokkal és finnekkel felhígított hitleri hadsereg jóval gyengébb, mint 1941 nyarán és őszén volt.

Elvtársak ! Vöröskatonák, parancsnokok és politikai megbízottak, partizánok és partizán nők !

Szívósságotoktól és kitartásotoktól, katonai hozzáértésektől és a haza iránti kötelességetek teljesítésére

irányuló készségektől függ a német fasiszta hadsereg szétzúzása, a szovjet földnek a hitlerista területablóktól való megtisztítása!

Mi meg tudjuk tisztítani és meg is kell tisztítanunk a szovjet földet a hitleri söpredéktől!

Ehhez a következőkre van szükség:

1. szívósan és kitartóan védeni arcvonalunkat, nem engedni az ellenséget tovább előrenyomulni, teljes erővel kimeríteni az ellenséget, irtani emberállományát, megsemmisíteni hadfelszerelését;

2. minden módon szilárdítani a vasfegyelmet, a legszigorúbb rendet és egyéni vezetést hadseregünkben, tökéletesíteni haderőink harci kiképzését és előkészíteni, kitartóan és fáradhatatlanul előkészíteni az ellenségre mérendő csapást;

3. szítani az egész nép partizánmozgalmának tüzét az ellenség hátszágában, rombolni az ellenség hátszágát, irtani a német fasiszta gazembereket.

Elvtársak!

Az ellenség egyszer már tapasztalta a Vörös Hadsereg csapásainak erejét Rosztovnál, Moszkvánál és Tyihvinnél. Nincs messze a nap, mikor az ellenség meg fog ismerkedni a Vörös Hadsereg újabb csapásainak erejével. Lesz még ünnep a mi utcánkban is!

Eljen a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 25. évfordulója!

Eljen Vörös Hadseregünk!

Eljen Hadiflottánk!

Eljenek derék partizánjaink és partizánnőink!

Halál a német fasiszta területablókra!

I. SZTÁLIN
honvédelmi népbiztos

**SZTÁLIN ELVTÁRS VÁLASZA
AZ „ASSOCIATED PRESS”
AMERIKAI SAJTÓÜGYNÖKSÉG TUDÓSÍTÓJÁNAK
KÉRDÉSEIRE**

Az „Associated Press” amerikai sajtóügynökség moszkvai tudósítója, Cassidy úr, november 12-én levelet intézett a Szovjetunió Népbiztosai Tanácsának elnökéhez, I. V. Sztálin elvtárshoz, amelyben választ kért az amerikai közönséget érdeklő három kérdésre.

Sztálin elvtárs a következő levéllel válaszolt Cassidy úrnak:

Cassidy úr!

Válaszolok november 12-én hozzám intézett kérdéseire:

1. *„Hogyan értékelik szovjet körökben a szövetségesek afrikai hadjáratát?”*

V á l a s z : Szovjet körökben ezt a hadjáratot nagyfontosságú kimagasló tényként értékelik, mely a szövetségesek fegyveres hatalmának növekedését mutatja és kilátást nyújt arra, hogy az olasz-német koalíció a legközelebbi időben szétesik.

Az afrikai hadjárat ismét rácsáfol azokra a kételkedőkre, akik azt állítják, hogy az angol-amerikai vezetők nem képesek komoly háborús akciót szervezni. Kétségtelen, hogy csak elsőrangú szervezők valósíthattak meg olyan komoly hadműveleteket, amilyenek az északafrikai sikeres partraszállások az óceánon át, a kikötők és a Casablancától Bougie-ig terjedő nagy területek gyors elfoglalása és az olasz-német haderők mesterien véghezvitt szétverése a nyugati sivatagban.

2. *„Mennyire hatásos ez a hadjárat a Szovjetunióra nehezedő nyomás csökkenése értelmében és milyen további segítséget vár a Szovjetunió?”*

V á l a s z : Egyelőre még korai a hadjárat hatásosságának a Szovjetunióra nehezedő közvetlen nyomás csökkenése értelmében beszélni. De meggyőződéssel mondhatjuk, hogy a hatás nem lesz csekély s a Szovjetunióra nehezedő nyomás bizonyos csökkenése már a legközelebbi időben be fog következni.

De nemcsak erről van szó. Mindenekelőtt arról van szó, hogy az afrikai hadjárat a kezdeményezésnek szövetségeseink kezébe való átmenetét jelenti és ezért gyökeresen megváltoztatja az angol-szovjet-amerikai koalíció javára az európai hadi és politikai helyzetet. Ez a hadjárat aláássa a hitleri Németország tekintélyét, mint vezetőerőt a tengelyállamok rendszerében és demoralizálja Hitler európai szövetségeseit. Ez a hadjárat kiragadja Franciaországot dermedtségéből, mozgósítja Franciaország Hitler-ellenes erőit és alapjául szolgál egy Hitler-ellenefrancia hadsereg szervezésének. Ez a hadjárat megteremti a feltételeket Olaszországnak kidöntésére a sorsból és a hitleri Németország elszigetelésére. Végül, ez a hadjárat megteremti a Németország életbevágóan fontos központjaihoz közelebb eső európai második front megszervezésének feltételeit, aminek döntő jelentősége lesz a hitleri zsarnokság feletti győzelem megszervezésében.

3. *„Mi a valószínűsége annak, hogy a keleti szovjet támadó erők, a végleges győzelem meggyorsítása céljából, egyesülnek a nyugati szövetségesekkel?”*

V á l a s z : Nem kétséges, hogy a Vörös Hadsereg becsülettel fogja teljesíteni feladatát, mint ahogy az egész háború folyamán teljesítette.

Tisztelettel

I. SZTÁLIN

**A DÉLNYUGATI, DÉLI, DONI, ÉSZAKKAUKÁZUSI,
VORONYEZSI, KALININI, VOLHOVI ÉS LENINGRÁDI
ARCVONALON HARCOLÓ HADERŐK
LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOKÁNAK PARANCSA**

A Vörös Hadsereg, kéthónapi támadó harcainak eredményeképpen, széles arcvonalon áttörte a német fasiszta haderők védelmét, szétverte az ellenfél 102 hadosztályát s több mint 200.000 foglyot ejtett, 13.000 ágyút, valamint sok más hadifelszerelést zsákmányolt és 400 kilométerrel nyomult előre. Csapataink komoly győzelmet arattak. Csapataink támadása folytatódik.

A német fasiszta területtrablók és szövetségeseik — a románok, olaszok és magyarok felett Sztálingrád alatt, a Donnál, Észak-Kaukázusban, Voronyezs alatt, Velikije Luki térségében és a Ladoga-tótól délre aratott győzelem alkalmából üdvözlöm a dél-nyugati, déli, doni, észak-kaukázusi, voronyezsi, kalinini és leningrádi arcvonal katonáit, parancsnokait és politikai megbizottait.

Köszönetemet fejezem ki a parancsnokságnak és a hősies csapatoknak, amelyek Sztálingrád előterében megsemmisítették a hitleri hadseregeket, áttörték Leningrád blokádját és megszabadították a német megszállóktól Kantyemirovka, Belovodszk, Morozovszkij, Millerovó, Sztarobélszk, Kotyelnnyikovo, Zimovnyiki, Eliszta, Szalszk Mozdok, Nalcsik, Mineralnűje-Vodü, Pjatyigorszsk, Sztav-

ropol, Armavir, Valujki, Rosszos, Osztrogozsszk, Velikije Luki, Slisszelburg, Voronyezs városokat, valamint sok más várost és a lakott helységek ezreit.

Előre, a német megszállók megsemmisítésére és kiűzésükre hazánk területéről.

I. SZTÁLIN

Legfelsőbb Főparancsnok

Moszkva, Kreml. 1943 január 25.

A DONI ARCVONALON HARCOLÓ HADERŐK LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOKÁNAK PARANCSA

DONI ARCVONAL

VORONOV elvtárs tüzérségi marsallnak, a Legfelsőbb Főparancsnokság Főhadiszállása Képviselőjének.

A Doni Arcvonalon harcoló haderők parancsnokának, ROKOSSZOVSZKIJ tábornagy elvtársnak.

Üdvözlöm Önöket és a Doni Arcvonal haderőit a Sztálin-grád alatt bekerített ellenséges csapatok felszámolásának sikeres befejezése alkalmából.

Hálámat fejezem ki a Doni Arcvonal valamennyi katonájának, parancsnokának és politikai megbízottjának kiváló haditetteikért.

I. SZTÁLIN

Legfelsőbb Főparancsnok

Moszkva, Kreml. 1943 február 2.

A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA

Moszkva, 1943 február 23

95. sz.

Elvtársak! Vöröskatonák és vöröstengerészek, parancsnokok és politikai megbízottak, partizánok és partizánnők! A Vörös Hadsereg fennállásának 25. évfordulóját ünnepeljük ma.

Negyedszázad telt el azóta, hogy létrejött a Vörös Hadsereg. A Vörös Hadsereget az országunk leigázására törekvő külföldi hódítók elleni harc céljából alapították. 1918 február 23-át, amikor a Vörös Hadsereg osztagai Pszkov és Narva térségében teljesen szétverték a német területtrablókat, a Vörös Hadsereg születésnapjává nyilvánították.

1918-tól 1921-ig a Vörös Hadsereg az idegen hódítók ellen vívott kemény harcban megvédte Szovjet Hazánk becsületét, szabadságát és függetlenségét, megvédte országunk népeinek azt a jogát, hogy életüket a nagy Lenin tanítása szerint rendezzék be.

A Vörös Hadsereg két évtizeden át örködött a szovjet nép békés teremtő munkája fölött. Országunk népei sohasem feledkeztek meg az idegen területtrablók Hazánk ellen intézett támadásairól és fáradhatatlanul gondoskodtak a Vörös Hadsereg erejének megszilárdításáról, elsőrendű haditechnikával szerelték fel és szeretettel nevelték a szovjet harcosok kádereit.

A Vörös Hadsereg a világ népei közötti béke és barátság védelmének hadserege. A Vörös Hadsereget nem idegen országok meghódítására, hanem a Szovjetország határainak védelmére teremtették. A Vörös Hadsereg mindig tiszteletben tartotta a népek jogait és függetlenségét.

De a hitleri Németország 1941 júniusában, a meg nem támadási szerződést durván és galádul megszegve, hirtelen országunkra tört. És a Vörös Hadsereg kénytelen volt hadbaszállni, hogy megvédelmezze hazánkat a német terüetrablókkal szemben és kiűzze őket. Ettől az időtől kezdve a Vörös Hadsereg a hitleri hadak elleni élet-halálharc hadseregévé, a német fasiszta bitangok által hazánk megszállott területein testvéreink ellen elkövetett erőszakosságok, a testvéreinket ért megaláztatások megtorlóinak hadseregévé változott át.

A Vörös Hadsereg fennállásának 25. évfordulóját a hitleri Németország és lakásai — az olaszok, magyarok, románok, finnek — ellen vívott Honvédő Háború döntő pillanatában ünnepli.

Húsz hónapja folytat a Vörös Hadsereg a történelemben példátlanul álló hősiecs harcot a német fasiszta hordák betörése ellen. Minthogy Európában nincs második front, a Vörös Hadsereg egyedül viseli a háború egész terhét. Mindamellet a Vörös Hadsereg nemcsak ellenállt a német fasiszta hordák nyomásának, de a háború folyamán a fasiszta hadseregeknek réme is lett.

A Vörös Hadsereg az 1942 nyarán és őszén vívott nehéz harcokban eltorlaszolta a fasiszta fenevad útját. Népünk örök időkre megőrzi emlékezetében Szevasztopol és Odessza hősi védelmét, a Moszkva alatt és a Kaukázus nyúlványai közt, a Rzszev körzetében és Leningrád alatt lefolyt kemény harcokat, a háború történetének legnagyobb csatáját Sztálingrád falainál. Ezekben a nagy

csatákban vitéz harcosaink, parancsnokaink és politikai megbízottaink hervadhatatlan dicsőséggel öveztek a Vörös Hadsereg harci lobogóját s megteremtették a német fasiszta hadseregek fölötti győzelem szilárd alapját.

Három hónappal ezelőtt a Vörös Hadsereg haderői Sztálingrád alatt támadásba mentek át. Azóta a harci kezdeményezés a mi kezünkben van és a Vörös Hadsereg támadó hadműveleteinek üteme és átütő ereje nem lankad. Ma a Vörös Hadsereg a tél súlyos viszonyai között 1500 kilométeres arcvonalon támad és csaknem mindeütt sikert ér el. A Vörös Hadsereg északon, Leningrád alatt, a középső arcvonalon, Harkov előterében, a Donyec-medencében, Rosztovnál, az Azovi- és Fekete-tenger partvidékein csapást csapás után mér a fasiszta haderőkre. A Vörös Hadsereg három hónap alatt felszabadította az ellenséges megszállás alól Voronyezs és Sztálingrád területet, a Csecsenc-Ingus, az Észak-Oszét, a Kabardino-Balkár és a Kalmük autonóm köztársaságot, Sztavropol és Krasznodár területet, a Cserkesz, Karacsáj és Adigej autonóm területet s csaknem egész Rosztov, Harkov és Kurszk területet.

Megkezdődött az ellenség nagyméretű kiűzése a szovjet országból.

Mi változott meg ez alatt a három hónap alatt? Honnan származnak a németek ilyen komoly balsikerei? Hol keressük e balsikerek okát?

Megváltoztak az erőviszonyok a szovjet—német arcvonalon. A dolog úgy áll, hogy a fasiszta Németország egyre inkább kimerül és gyengül, míg a Szovjetunió egyre inkább felvonultatja tartalékait és egyre erősödik. Az idő a fasiszta Németország ellen dolgozik.

A hitleri Németország, amely Európa hadiiparát arra kényszerítette, hogy neki dolgozzék, a legutóbbi időkig

technikailag, mindenekelőtt pedig harckocsik és repülőgépek tekintetében, fölényben volt a Szovjetunióval szemben. Ebben rejlett előnye. De a háború húsz hónapja alatt megváltozott a helyzet. A Szovjetunió hadiipárában foglalkoztatott munkások, munkásnők, mérnökök és technikusok önfeláldozó munkája eredményeképpen a háború alatt megnövekedett a harckocsi-, repülőgép- és ágyúgyártás. Ugyanezen idő alatt az ellenség a szovjet—német arcvonalon óriási mennyiségű hadfelszerelést, különösen harckocsit, repülőgépet és ágyút vesztett. A németek csupán 1942—1943 telén, a Vörös Hadsereg támadásának három hónapja alatt, több mint 7000 harckocsit, 4000 repülőgépet, 17.000 ágyút és sok egyéb hadfelszerelést vesztek.

A németek természetesen igyekeznek pótolni ezeket a veszteségeket, de ez nem lesz olyan könnyű, mert ahhoz, hogy az ellenség a hadfelszerelés terén szenvedett óriási veszteségeit pótolhassa, sok időre van szükség. Az idő pedig nem vár.

Amikor a hitleri Németország a Szovjetunió ellen a háborút megindította — mozgósított és harcedzett haderőivel számbeli túlsúlyban volt a Szovjetunióval szemben. Ebben rejlett előnye. De húsz hónap alatt ezen a téren is megváltozott a helyzet. A Vörös Hadsereg a védelmi és támadó harcokban a háború alatt közel 9 millió német fasiszta katonát és tisztet tett harcképtelenné, akik közül legalább 4 millió elesett a harcmezőn. Teljesen szétzúztuk azokat a román, olasz és magyar hadseregeket, amelyeket Hitler a szovjet—német arcvonalra vetett. A Vörös Hadsereg csupán a legutóbbi három hónap folyamán az ellenfél 112 hadosztályát zúzta szét, miközben több mint 700.000 ellenséges katona elesett és 300.000-nél több fogságba került.

A német hadvezetőség természetesen mindent megtesz, hogy ezeket a roppant veszteségeket pótolja. De, először is, a német hadseregek gyenge pontja, hogy nincs elég embertartalékuk, ennél fogva nem tudni, milyen forrásokból fogják pótolni ezeket a veszteségeket. Másodszor, még ha feltételezzük is, hogy a németek minden megengedett és meg nem engedett eszközzel a föld alól is előkerítik a kellő számú embert, ahhoz, hogy összegyűjtsék és kiképezzék őket, hosszú időre van szükség. Az idő pedig nem vár.

Amikor a hitleri hadsereg a Szovjetunió ellen a háborút megindította, a legújabb háborús eszközök alkalmazásával Európában vívott nagyszabású hadműveletek vezetésének csaknem kétéves tapasztalatával rendelkezett; a Vörös Hadseregnek a háború első időszakában természetesen nem volt még és nem is lehetett ilyen háborús tapasztalata. Ebben rejlett a német fasiszta hadsereg előnye. Húsz hónap alatt azonban a helyzet ezen a téren is megváltozott. A Vörös Hadsereg a háború folyamán jól kiképzett, harcedzett hadsereggé lett. Megtanulta, hogyan kell biztos kézzel verni az ellenséget, kipuhatolva annak gyöngye és erős oldalait, ahogyan ezt a mai haditudomány megköveteli. A Vörös Hadsereg harcosainak százezrei és milliói megtanultak mesteri módon bánni fegyverükkel, puskával, karddal, géppuskával, ágyúval, aknavetővel, harckocsival, mesteri utászokká és repülőkké lettek. A Vörös Hadsereg parancsnokainak tízezrei mesterien el-sajátították a hadvezetést. Megtanulták, hogyan kell a harcmezőn az egyéni bátorságot és vitézséget a hadvezetés tudományával összeegyeztetni, feladták az ostoba és káros vonalharcászatot és teljesen a bekerítési harcászat alapjára helyezkedtek.

Nem tekinthetjük véletlennek azt a tényt, hogy a

Vörös Hadsereg a szovjet földet nemcsak megszabadítja az ellenségtől, de nem is engedi ki élve országunkból : olyan komoly hadműveleteket hajt végre az ellenséges hadseregek bekerítése és felszámolása terén, amelyek a hadművészet mintaképéül szolgálhatnak. Ez kétségtől parancsnokaink érettségének jele.

Kétség sem férhet ahhoz, hogy csakis a Vörös Hadsereg hadvezetőségének helyes hadászata és e hadászatot megvalósító parancsnokainak rugalmas harcászata eredményezhetett olyan kimagasló tényt, mint a németek 330.000 főből álló óriási válogatott hadseregének Sztálin-grád alatti bekerítése és megsemmisítése.

Ebben a tekintetben a németeknél távolról sincs minden rendjén. Hadászatuk hibás, mert rendszerint lebecsüli az ellenfél erejét és lehetőségeit s túlbecsüli saját erőit. Harcászatuk sablonszerű, mert a front eseményeit a harcászati szabályzat egyik vagy másik paragrafusának keretei közé igyekszik szorítani. A németek körültekintően és pontosan járnak el, amikor a körülmények lehetővé teszik a szabályzat előírásainak alkalmazását. Ez az erősségük. A németek tehetetlenné válnak, mihelyt a helyzet bonyolódik és „nem illik bele” többé a szabályzat egyik vagy másik paragrafusába, s így a szabályzat által elő nem írt önálló elhatározást követel. Ez a fő gyengeségük.

Ezek azok az okok, amelyek az utóbbi három hónap folyamán a német haderők vereségét és a Vörös Hadsereg sikereit meghatározták.

Ebből azonban nem következik, hogy a hitleri hadsereggel már végeztünk s a Vörös Hadsereg már csak az a feladat vár, hogy azt országunk nyugati határáig üldözze. Az ilyen gondolkodás okatlan és káros önáltatás. Az ilyen gondolkodás saját erőnk túlbecsülését, az ellenfél erejének lebecsülését jelenti, s kalandorságot jelent. Az ellen-

ség vereséget szenvedett, de még nincs legyőzve. A német fasiszta hadsereg a Vörös Hadsereg csapásai következtében válságos helyzetben van, de ez még nem jelenti azt, hogy nem térhet magához. A német területablók elleni harc még nem ért véget — ez a harc csak most bontakozik ki, csak most lángol fel. Ostobaság volna azt hinni, hogy a németek harc nélkül elhagyják országunk akár-csak egy kilométernyi területét is.

A Vörös Hadseregre kemény harc vár az álnok, kegyetlen és egyelőre még erős ellenséggel szemben. Ez a harc időt és áldozatot követel, erőnk megfeszítését, minden erőforrásunk mozgósítását követeli. Hozzáfogtunk Szovjet-Ukrajna felszabadításához a német iga alól, de az ukránok milliói még mindig a német megszállók igája alatt sínylődnék. Belorussziában, Litvániában, Lettországbán, Észtországbán, Moldáviában, a Krimben, Karéliában egyelőre még a német megszállók és lakájaik garázdálkodnak. Az ellenséges hadseregekre hatalmas csapásokat mértünk, de az ellenséget még nem győztük le. A német területablók dühödt ellenállást fejtenek ki, ellentámadásokat intéznek, tartani igyekeznek védelmi vonalaikat és újabb kalandokba bocsátkozhatnak. Ezért nem szabad, hogy sorainkban gondtalanság, a dolog félvállról vevése, elbizakodottság üsse fel fejét.

Az egész szovjet nép örül a Vörös Hadsereg győzelmeinek. De a Vörös Hadsereg harcosainak, parancsnokainak és politikai megbízottainak jól emlékezetükbe kell vésniök tanítómesterünk, Lenin intelmét: „Az első dolog, hogy ne ragadtassuk el magunkat a győzelemtől és ne kérkedjünk, a második dolog, hogy megszilárdítsuk a győzelmet s a harmadik, hogy végleg megsemmisítsük az ellenséget.”

Hazánknak a gyűlölt ellenségtől való megszabadí-

tása, a német fasiszta területrablók fölötti végleges győzelem nevében

M E G P A R A N C S O L O M :

1. Az egész Vörös Hadseregben és Hadiflottában szüntelenül tökéletesíteni kell a harci kiképzést, szilárdítani kell a fegyelmet, rendet és szervezettséget.

2. Fokozni kell az ellenséges haderőkre mért csapásokat, fáradhatatlanul és állhatatosan kell üldözni az ellenséget, nem szabad engedni, hogy védelmi vonalai mögött megvesse a lábát, éjjel-nappal nyugtalanítani kell, el kell vágni az ellenség közlekedési útjait, be kell keríteni s ha nem hajlandók letenni a fegyvert, meg kell semmisíteni az ellenséges haderőket.

3. Még jobban fel kell szítani a partizánharc tüzét az ellenséges arcvonal mögött, tönkre kell tenni az ellenség közlekedési útjait, fel kell robbantani a vasúti hidakat, meg kell hiúsítani az ellenséges csapat-, fegyver- és lőszerszállítást, fel kell robbantani és gyújtani a hadi-raktárakat, meg kell támadni az ellenséges helyőrségeket, nem szabad megengedni, hogy a visszavonuló ellenség felperzselhesse falvainkat és városainkat, minden erőnkkel, minden eszközzel támogatnunk kell az előrenyomuló Vörös Hadsereget.

Ez győzelmünk záloga.

Eltársak! Vöröskatonák és vöröstengerészek, parancsnokok és politikai megbízottak, partizánok és partizánnők !

A Szovjetkormány és bolsevik pártunk nevében köszöntelek és üdvözöllek benneteket a Vörös Hadsereg 25. évfordulója alkalmával.

Éljen Nagy Hazánk!

3-
Éljen Vörös Hadseregünk, vitéz Hadiflottánk, éljenek bátor partizánjaink és partizánnőink!

Éljen a bolsevik párt, a Vörös Hadsereg győzelmeinek lelke és szervezője!

Halál a német területablókra!

1. SZTÁLIN

Legfelsőbb Főparancsnok

A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA

Moszkva, 1943 május 1

195. sz.

Elytársak! Vöröskatonák és vöröstengerészek, parancsnokok és politikai megbízottak, partizánok és partizán nők, munkások és munkásnők, parasztok és parasztnők, szellemi munkások! Testvéreink, kik ideiglenesen a német elnyomók igáját nyögitek!

A Szovjetkormány és bolsevik pártunk nevében köszöntelek és üdvözöllek benneteket Május Elsejének napja alkalmából!

Országunk népei Május Elsejét a Honvédő Háború kemény napjaiban ünneplik. A Vörös Hadseregre bízta sorsukat és nem csalódtak reményeikben. A szovjet harcosok elszántan keltek a haza védelmére s íme, már majdnem két éve védelmezik a Szovjetunió népeinek becsületét és függetlenségét.

Az 1942—43-as téli hadjárat idején a Vörös Hadsereg súlyos csapásokat mért a hitleri haderőkre, emberben és hadfelszerelésben óriási veszteségeket okozott az ellenségnek, Sztálingrád alatt körülzárt és megsemmisített két ellenséges hadsereget, több mint 300.000 ellenséges katonát és tisztet ejtett foglyul s száz meg száz szovjet várost, ezer meg ezer szovjet falut szabadított fel a német iga alól.

A téli hadjárat megmutatta, hogy a Vörös Hadsereg

támadó ereje megnőtt. Csapataink nemcsak azokról a területekről kergették ki a németeket, amelyeket azok 1942 nyarán foglaltak el, hanem számos olyan várost és kerületet is visszafoglaltak, amelyek mintegy másfél éve voltak az ellenség kezében. A németek képteleneknek bizonyultak arra, hogy a Vörös Hadsereg támadását elhárítsák.

A hitleri hadvezetőség még a Harkov körüli szűk arcvonal-szakaszon intézett ellentámadás céljára is harmincnál több új hadosztályt volt kénytelen átdobni Nyugat-Európából. A németek arra számítottak, hogy Harkov térségében körülzárják a szovjet haderőket és „német-Sztálingrádot” rendeznek haderőink számára. Ámde a hitleri hadvezetőségnek az a kísérlete, hogy Sztálingrádért elégtételt vegyen, megghiúsult.

Ezzel egyidejűleg szövetségeseink győztes seregei szétverték az olasz-német haderőket Libia és Tripolisz területén, megtszítították ezeket a területeket az ellenségtől, s most folytatják annak szétzúzását Tunisz körzetében, a vitéz angol-amerikai légierők pedig megsemmisítő csapásokat mérnek Németország és Olaszország hadiipari központjaira, ami előhírnöke az olasz-német fasiszták ellen irányuló európai második arcvonal kialakításának.

Ilyenformán a háború alatt először egyesült egyseges, együttes csapássá a Vörös Hadseregnek az ellenségre kelet felől mért csapása szövetségeseink seregeinek nyugatról jött csapásával.

Mindezek a körülmények együttevén alapján rendítették meg a hitleri hadigépezetet, megváltoztatták a világháború menetét és megteremtették a hitleri Németország fölötti győzelem szükséges előfeltételeit.

Ennek folytán az ellenség kénytelen volt elismerni helyzetének komoly megrosszabbodását és háborús váláságról kezdett üvöltözni. Igaz, hogy az ellenség a „totális”

mozgósítás körül csapott lármával leplezni igyekszik válságos helyzetét. De semmiféle láрма sem változtathat azon a tényen, hogy a fasiszták táborában valóban komoly válságot él át.

A válság a fasiszták táborában mindenekelőtt abban nyilvánul meg, hogy az ellenség kénytelen volt nyíltan lemondani a villámháborúra irányuló eredeti terveiről. Ellenségeink táborában ma már nem divat a villámháborúról beszélni, a villámháborúról való hangoskodó fecsegést a hosszadalmas háború elkerülhetetlenségéről szóló csüggedt siránkozás váltotta fel. Míg azelőtt a villámgyors támadás harcászatával kérkedett a német fasiszta hadvezetőség, most ezt a harcászatot sutba dobta, s a német fasiszták már nem azzal kérkednek, hogy villámgyors támadást intéztek, vagy szándékoznak intézni, hanem azzal, hogy sikerült ügyesen kicsúszniok az angol haderők átkaroló csapása alól Észak-Afrikában, vagy a szovjet haderők gyűrűjéből Demjanszk körzetében. A fasiszta sajtó tele van kérkedő hírekkel arról, hogy a német haderőknek sikerült elszaladniok az arcvonalról és elkerülniök egy új Sztálingrádot a keleti vagy a tuniszi arcvonal egyik vagy másik szakaszán. Ügylátszik, a hitleri sztratégáknak ezenkívül nincs mivel dicsekedniök.

A válság a fasiszták táborában, másodszor, abban nyilvánul meg, hogy a fasiszták kezdenek egyre gyakrabban beszélni a békéről. Ha a külföldi sajtó alapján ítélünk, arra a következtetésre juthatunk, hogy a németek szeretnének békét kötni Angliával és az Amerikai Egyesült Államokkal azzal a feltétellel, hogy szakítanak a Szovjetunióval, vagy pedig fordítva, szeretnének békét kötni a Szovjetunióval azzal a feltétellel, hogy szakít Angliával és az Amerikai Egyesült Államokkal. Mivel a német imperialisták maguk minden ízükben hitszegők,

elég arcátlanok ahhoz, hogy a szövetségeseket a saját mértékükkel mérjék és feltételezzék, hogy valamelyik a szövetségesek közül bekapja a horgot. Világos, hogy a németek nem jókedvükben fecsegnek a békéről. A békéről való fecsegés a fasiszták táborában csak azt mutatja, hogy a fasiszták súlyos válságot élnek át. De milyen békéről lehet szó a német fasiszta tábor imperialista rablóival, akik vérrel árasztották el és akasztófákkal borították Európát? Hát nem világos-e, hogy csak a hitleri hadseregek teljes szétzúzása és a hitleri Németország felétel nélküli kapitulációja hozhatja meg Európának a békét? Vajjon nem azért fecsegnek-e a békéről a német fasiszták, mert érzik, hogy közeleg a katasztrófa?

A német-olasz fasiszta tábor súlyos válságot él át és katasztrófa előtt áll.

Ez persze még nem azt jelenti, hogy a hitleri Németország katasztrófája már be is következett. Nem, nem azt jelenti. A hitleri Németország és hadserege megrendült és válságot él át, de még nincs szétzúzva. Együgyűség volna azt gondolni, hogy a katasztrófa önmagától elemi erővel fog bekövetkezni. Ahhoz, hogy a hitleri Németország katasztrófája ténnyé váljék, még két-három olyan hatalmas csapásra van szükség nyugat és kelet felől, mint amilyeneket az utóbbi 5—6 hónapban mértünk a hitleri hadseregre.

Ezért a Szovjetunió népeinek és Vörös Hadseregünknek, valamint szövetségeseknek és hadseregeiknek még kemény és súlyos harcot kell folytatniuk a hitleri szörnyetegek feletti teljes győzelemért. Ez a harc nagy áldozatokat, óriási kitartást és acélos szívósságot követel tőlük. Minden erejüket és minden erőforrásukat mozgósítaniuk kell, hogy szétzúzzák az ellenséget és ilyenformán utat törjenek a békéhez.

Elvtársak ! A szovjet nép a legnagyobb gonddal veszi körül Vörös Hadseregét. Kész odaadni minden erejét a Szovjetország haderejének további növelése érdekében. A Szovjetunió népei nem egészen négy hónap alatt több mint 7 milliárd rubelt adományoztak a Vörös Hadsereg alapjára. Ez megint csak azt bizonyítja, hogy a németek elleni háború valóban a Szovjetunióban lakó valamennyi nép közös népháborúja. A munkások, kolhozparasztok és szellemi munkások pihenés nélkül, a háború okozta nélkülözéseket állhatatosan és férfiasan viselve dolgoznak az üzemekben és hivatalokban, a közlekedés terén, a kolhozokban és a szovhozokban. De a német fasiszta területablók elleni háború megköveteli, hogy a Vörös Hadsereg még több ágyút, harckocsit, repülőgépet, géppuskát, géppisztolyt, aknavetőt, lőszert, felszerelést és élelmiszert kapjon. Elengedhetetlen tehát, hogy a munkások, kolhozparasztok és az egész szovjet értelmiség kettőzött erővel dolgozzanak az arcvonal számára.

Minden polgárunknak és minden intézményünknek olyan kifogástalanul és pontosan kell dolgoznia a háor-szágban, mint egy jó óraszerkezetnek. Emlékezzünk a nagy Lenin szavaira : *„Ha egyszer a háború elkerülhetetlennek bizonyult — mindent a háború céljaira s a legkisebb hanyagságot és energiahányt is a háborús idők törvényei szerint kell büntetni.”*

Válaszul népe bizalmára és gondoskodására, a Vörös Hadseregnek még erősebben kell vernie az ellenséget, könyörtelenül ki kell irtania a német területablókat, szüntelenül úzni kell őket a szovjet földről. A Vörös Hadsereg a háború alatt bőséges háborús tapasztalatokra tett szert. A harcosok százezrei tökéletesen elsajátították a fegyverforgatást. Sok parancsnok megtanulta a csapatok ügyes harctéri vezetését. De oktalanság volna ezzel meg-

elé
for
kel
hoz
leh
ma
mo
nap
Ha
a l
aho

ran
zár

nel

tüz
hír
fol
síts
del
me

ser
nel
nen
Isn
lat
hog
Em

elégedni. A katonáknak jól meg kell tanulniok a fegyverforgatást, a parancsnokoknak a hadviselés mestereivé kell válniok. De ez is kevés. A hadművészet terén, még hozzá az olyan háborúban, mint a modern háború, nem lehet egyhelyben állni. Aki megáll a háborúban, az elmarad. Az elmaradtakat pedig tudvalevően verik. Ezért most az a legfontosabb, hogy az *egész* Vörös Hadsereg napról-napra tökéletesítse hadi kiképzését, hogy a Vörös Hadsereg minden parancsnoka és harcosa tanulmányozza a háború tapasztalatait és tanuljon meg úgy harcolni, ahogy azt a győzelem ügye megköveteli.

Elvtársak! Vöröskatonák és vöröstengerészek, parancsnokok és politikai megbízottak, partizánok és partizánnők!

Üdvözöllek és köszöntelek benneteket Május Elsejének napján és

MEGPARANCSOLOM:

1. Minden harcosnak — gyalogosoknak, aknavetőknak, tüzereknek, harcokoszóknak, repülőknak, utászoknak, híradósoknak és lovasoknak, hogy fáradságot nem ismervé folytassák hadművészetük tökéletesítését, pontosan teljesítsék a parancsnokok parancsait, a szabályzatok és rendelkezések előírásait, őrizték szentül a fegyelmet, tartsák meg a szervezettséget és a rendet.

2. Valamennyi fegyvernem parancsnokának és a hadseregparancsnokoknak — váljanak a haderők vezetésének mestereivé, hozzáértéssel szervezzék meg a fegyvernemek együttműködését és vezényeljék azokat a harcban. Ismerjék ki az ellenfelet, javítsák meg a felderítő szolgálatot — ez a hadsereg szeme és füle —, ne felejtsek el, hogy enélkül az ellenséget biztosan megverni nem lehet. Emeljék magasabb színvonalra a törzsek munkáját,

érjék el azt, hogy a Vörös Hadsereg egységeinek és hadcsoportjainak törzsei a katonai vezetés mintaszerveivé váljanak. A hadtápszolgálat terén emeljék a munkát arra a színvonalra, amelyet a modern háború megkövetel, gondoljanak mindig arra, hogy a hadműveletek kimenetele a csapatoknak lőszerrel, hadifelszereléssel és élelemmel teljes mértékben és idejében való ellátásától függ.

3. Az egész Vörös Hadseregnek — biztosítsa és fejlessze tovább a téli harcok sikereit, egyetlen talpalatnyi földünket se engedje át az ellenségnek s álljon készen a német fasiszta területrablók elleni döntő ütközetekre. A védelemben tanúsítson hadseregünk harcosaira jellemző állhatatosságot és kitartást. A támadásban tanúsítson határozottságot, a csapatok részéről helyes együttműködést s a harcmezőn az ellenfél bekerítésével és megsemmisítésével végződő merész hadmozdulatokat.

4. A partizánoknak és partizán nőknek — mérjenek hatalmas csapásokat az ellenség hátszágára, közlekedési útjaira, katonai raktáira, törzseire és üzemeire, rombolják az ellenség távbeszélő és távíróvezetékeit. Az ellenség által megszállt területeken a szovjet lakosság széles rétegeit vonják be az aktív felszabadító harcba és mentse meg ezzel a szovjet polgárokat attól, hogy a hitleri fenevadak német rabságba hajtsák és kiirtsák őket. Könyörtelenül álljanak bosszút a német területrablókön asszonyaink és gyermekeink, anyáink és atyáink, fivéreink és nővéreink véérért és könnyeieért. Minden erejükkel segítsenek a Vörös Hadseregnek az aljas hitleri leigázók elleni harcában.

Elvtársak!

Az ellenség már megismerkedett haderőink megsemmisítő csapásainak erejével. Közeledik az idő, amikor

a Vörös Hadsereg, szövetségeseink hadseregeivel karöltve,
ketté fogja törni a fasiszta fenevad gerincét.

Éljen dicső hazánk!

Éljen hősies Vörös Hadseregünk!

Éljen hősies Hadiflottánk!

Éljenek bátor partizánjaink és partizánnőink!

Halál a német területablókra!

I. SZTÁLIN

*Legfelsőbb Főparancsnok,
a Szovjetunió Marsallja*

**SZTÁLIN ELVTÁRS VÁLASZA
AZ AMERIKAI „NEW YORK TIMES” ÉS AZ ANGOL
„TIMES” TUDÓSÍTÓJÁNAK
KÉRDÉSEIRE**

Az amerikai „New York Times” és az angol „Times” moszkvai tudósítója, Parker úr, levelet intézett a Szovjetunió Népbiztosai Tanácsának Elnökéhez, Sztálin elvtárhoz, melyben választ kért az amerikai és az angol nyilvánosságot érdeklő két kérdésre.

Sztálin elvtárs a következő levélben válaszolt Parker úrnak:

Parker úr!

Május 3-án két kérdést intézett hozzám a lengyel-szovjet viszonyt illetően.

Itt küldöm válaszat:

1. Kérdés: *„Óhajt-e a Szovjetunió kormánya erős és független Lengyelországot a hitleri Németország veresége után?”*

Válasz: Feltétlenül óhajt.

2. Kérdés: *„Milyen alapokon kell majd nyugodnia az Ön véleménye szerint a Lengyelország és a Szovjetunió közötti viszonynak a háború után?”*

Válasz: Tartós, jó szomszédi viszony és kölcsönös megbecsülés alapján, vagy pedig — ha a lengyel nép úgy kívánja — a németek, mint a Szovjetunió és Lengyelország főellensége ellen irányuló kölcsönös segélynyújtási szövetség alapján.

Tisztelettel

I. SZTÁLIN

1943 május 4.

**SZTÁLIN ELVTÁRS ÜDVÖZLŐ TÁVIRATA
CHURCHILL ÚRNAK
ÉS ROOSEVELT ÚRNAK
AZ ANGOL-AMERIKAI HADERŐK ÉSZAKAFRIKAI
GYŐZELME ALKALMÁBÓL**

A Szovjetunió Népbiztosai Tanácsának Elnöke, Sztálin elvtárs május 8-ára virradó éjszakán a következő üdvözlő táviratot küldte Nagybritannia miniszterelnökének, W. Churchill úrnak és az Amerikai Egyesült Államok elnökének, F. Roosevelt úrnak:

Churchill miniszterelnöknek,

London

Üdvözlöm Önt és a hősiés brit és amerikai haderőket a ragyogó győzelem alkalmából, melynek eredményeképpen Bizerta és Tunisz felszabadult a hitleri zsarnokság alól. További sikereket kívánok Önnek.

I. SZTÁLIN

Roosevelt elnöknek,

Washington

Üdvözlöm Önt és a hősiés amerikai és brit haderőket a ragyogó győzelem alkalmából, melynek eredményeképpen Bizerta és Tunisz felszabadult a hitleri zsarnokság alól. További sikereket kívánok Önnek.

I. SZTÁLIN

1943 május 9.

SZTÁLIN ELVTÁRS VÁLASZA A REUTER ANGOL SAJTÓÜGYNÖKSÉG TUDÓSÍTÓJÁNAK KÉRDÉSÉRE

*A Reuter angol sajtóügynökség moszkvai tudósítója, King úr, levelet intézett a Szovjetunió Népbiztosai Tanácsának Elnökéhez, Sztálin elvtárshoz, melyben egy, az angol nyilvánosságot érdeklő kérdésre kért választ.
Sztálin elvtárs a következő levélben válaszolt King úrnak:*

King úr!

Megkaptam kérését, hogy válaszoljak a Kommunista Internacionále feloszlására vonatkozó kérdésére. Válaszomat itt küldöm.

Kérdés: „A Komintern feloszlásáról szóló határozatot Nagybritanniában fölötté kedvezően kommentálták. Mi a szovjet álláspont ezzel a kérdéssel és a nemzetközi viszonyok jövőjére gyakorolt hatásával kapcsolatban?”

Válasz: A Kommunista Internacionále feloszlása helyes és időszerű, mert megkönnyíti a szabadságszerető nemzetek általános támadásának megszervezését a közös ellenség — a hitlerizmus ellen.

A Kommunista Internacionále feloszlása helyes, mert :

a) leleplezi a hitleristáknak azt a hazugságát, mintha „Moszkvának” az lenne a szándéka, hogy más államok életébe beavatkozzék és azokat „bolsevizálja”. Ennek a hazugságnak mostantól fogva vége.

b) leleplezi a kommunizmus munkásmozgalmon belüli ellenségeinek azt a rágalmát, hogy a különböző országok kommunista pártjai nem saját népük érdekében, hanem kívülről kapott parancsra tevékenykednek. Ennek a rágalomnak mostantól fogva szintén vége.

c) megkönnyíti a szabadságszerető országok hazafiainak arra irányuló munkáját, hogy országuk haladó erőit a fasizmus elleni harc fejlesztése céljából, pártállásra és vallási meggyőződésre való tekintet nélkül egységes nemzeti felszabadító táborba egyesítsék.

d) megkönnyíti minden ország hazafiainak arra irányuló munkáját, hogy a hitlerizmus világuralmának veszedelme elleni harc érdekében minden szabadságszerető népet egységes nemzetközi táborba egyesítsenek s ezzel megtisztítsák az utat a népek barátságának a jövőben az egyenjogúság alapján történő megszervezéséhez.

Azt hiszem, hogy mindezek a körülmények együttvéve a szövetségesek és a többi egyesült nemzet egységfrontjának további megszilárdításához fognak vezetni a hitleri zsarnokság fölötti győzelemért folytatott harcukban.

Véleményem szerint a Kommunista Internacionále feloszlása teljesen időszerű, mert éppen most, amikor a fasiszta fenevad utolsó erejét feszíti meg — meg kell szervezni a szabadságszerető országok általános támadását ennek a fenevadnak teljes megsemmisítése és a népeknek a fasiszta iga alól való felszabadítása céljából.

Tisztelettel

I. SZTÁLIN

1943 május 28.

A NAGY OKTÓBERI SZOCIALISTA FORRADALOM 26. ÉVFORDULÓJA

Az Állami Honvédelmi Bizottság elnökének előadói beszéde a Moszkvai Szovjet, a párt- és társadalmi szervezetek 1943 november 6-án tartott közös ünnepi ülésén

Elvtársak!

A Szovjetunió népei a mai napon a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 26. évfordulóját ünneplik.

Harmadízben üli országunk népi forradalmának évfordulóját a Honvédő Háború viszonyai között.

1941 októberében hazánk nehéz napokat élt át. Az ellenség a főváros közelébe jutott. Leningrádot a szárazföld felől bekerítette. Haderőink kénytelenek voltak visszavonulni. A hadsereg óriási erőfeszítésére és a nép minden erejének megfeszítésére volt szükség ahhoz, hogy az ellenséget feltartóztassuk s komoly csapást mérjünk rá Moszkva alatt.

1942 októberében a hazánkat fenyegető veszély még nagyobb lett. Az ellenség akkor alig 120 kilométerre állott Moszkvától, betört Sztálingrádba és benyomult a Kaukázus előhegységébe. A hadsereg és a nép azonban ezekben a nehéz napokban sem veszítette el bátorságát s állhatatosan viselt el minden megpróbáltatást. Volt erejük ahhoz, hogy feltartóztassák az ellenséget és ellen-csapást mérjenek rá. A nagy Lenin meghagyásához híven, erejüket és életüket nem kímélve, védelmezték az Októberi Forradalom vívmányait. A hadseregnek és a népnek ezek az erőfeszítései, mint ismeretes, nem voltak hiábavalók.

Röviddel a tavalyi októberi napok után haderőink támadásba mentek át és újabb hatalmas csapást mértek a németekre, először Sztálingrád alatt, a Kaukázusban és a Don középfolyásának körzetében, majd pedig, 1943 elején, Velikije-Lukínál, Leningrád alatt, Rzsev és Vjázma körzetében. A Vörös Hadsereg ezután már nem engedte ki többé kezéből a kezdeményezést. Csapásai az egész nyár folyamán egyre erősödtek, hadművészete hónapról hónapra tökéletesedett. Seregeink azóta nagy győzelmeket aratnak, a németek pedig egyik vereséget a másik után szenvedik. Bármennyire igyekezett is az ellenség, mindeztideig egyetlen csak valamelyest is komoly sikert sem tudott elérni a szovjet—német fronton.

1. A GYÖKERES FORDULAT ÉVE A HÁBORÚ MENETÉBEN

Az Októberi Forradalom 25. és 26. évfordulója között eltelt esztendő fordulat éve a Honvédő Háborúban.

Fordulat éve volt ez az esztendő mindenekelőtt azért, mert a Vörös Hadseregnek a háború folyamán először ebben az évben sikerült nagy nyári támadást végrehajtania a német haderők ellen, miközben a német fasiszta csapatok hadseregünk csapásai alatt kénytelenek voltak sietve otthagyni az elfoglalt területeket, sőt nem ritkán futásban keresni menedéket a körülfárás elől s nagymennyiségű hadfelszerelést, sok fegyver- és lőszer-raktárt, sebesült katonát és tisztet hagyni a harcmezőn.

Ilyenformán az ez év második felében lefolytatott nyári hadjáratunk sikerei az év elején lefolytatott téli hadjáratunk sikereinek folytatását és betetőzését jelentették.

Most, amikor a Vörös Hadsereg a téli hadjárat sikereit továbbfejlesztve, nyáron mért hatalmas csapást a német

haderőkre, véglegesen elintézettnek tekinthetjük azt a mesét, mely szerint a Vörös Hadsereg nyáron képtelen eredményes támadást folytatni. Az elmúlt év megmutatta, hogy a Vörös Hadsereg nyáron éppen olyan jól tud támadni, mint télen.

E támadó hadműveletek eredményeképpen csapatainknak az elmúlt év folyamán sikerült az arcvonal központi részén 500 kilométert, délen pedig 1300 kilométert harcolva előrenyomulni (t a p s), s körülbelül egymillió négyzetkilométernyi területet, vagyis az ellenség által ideiglenesen megszállt szovjet föld csaknem kétharmad részét felszabadítani, miközben az ellenség haderőit Vlagyikavkáztól Herszonig, Elisztától Krivoj-Rogig, Sztálingrádtól Kievig, Vóronyezsztól Gomelig, Vjazmától és Rzszevtől Orsa és Vitebszk küszöbéig vetették vissza.

A németek, akik a szovjet-német fronton elért régebbi sikereik tartósságában maguk sem hittek, jóelőre és hosszú időn keresztül hatalmas védelmi övezetet építettek ki, főleg a nagy folyók mentén. Az idei harcokban azonban a németeket sem a folyók, sem a hatalmas erődítmények nem mentették meg. Csapataink szétzúzták a németek védelmi állásait s egyedül 1943 három nyári hónapja folyamán mesterien keltek át négy nagyon komoly víziakadályon, az Észak-Donyecen, a Djesznán, a Szozson és a Dnyeperen. Olyan akadályokról nem is beszélek, mint a Rosztovtól nyugatra, a Miusz folyó körzetében és Melitopol környékén, a Molocsnája folyó térségében kiépített német védelmi állások. Most a Vörös Hadsereg a Dnyeper túlsó partján veri sikerrel az ellenséget.

Fordulat éve volt ez az esztendő azért is, mert a Vörös Hadseregnek aránylag rövid idő alatt sikerült szétzúznia és felőrölnie a német fasiszta haderők legtapasztaltabb régi kádereit s ugyanakkor megedzenie és gyara-

pítania az év folyamán vívott sikeres támadó harcokban saját kádereit. A német fasiszta hadsereg az elmúlt év alatt a szovjet—német fronton vívott harcokban több mint 4 millió katonát és tisztet veszített, ebből legalább 1 millió 800 ezret halottakban. Ezenkívül a németek az év folyamán több mint 14.000 repülőgépet, több mint 25.000 harcokcit és legalább 40.000 ágyút vesztek.

A német fasiszta hadsereg ma már nem az, ami a háború elején volt. Míg a háború elején elegendő tapasztalt káderrel rendelkezett, addig ma újdonsült tapasztalatlan fiatal tisztekkel van felhigitva, akiket a németek sietve vetnek a frontra, mert sem megfelelő tiszti tartalékaik nincsenek, sem idejük nincs arra, hogy ilyeneket kiképezzenek.

Egészen más képet mutat ma a Vörös Hadsereg. Káderei az idej sikeres támadó harcokban gyarapodtak és megedződtek. A Vörös Hadsereg harci káderei egyre gyarapodnak és tovább is gyarapodni fognak, mert rendelkezésére állanak a szükséges tiszti tartalékok s ez időt és lehetőséget ad arra, hogy fiatal tiszti kádereket képezzen ki és léptessen elő felelős állásokba.

Jellemző, hogy a 240 hadosztály helyett, amellyel a múlt évben frontunkon szemben álltunk s amiből 179 volt német hadosztály, az idén 257 hadosztály, köztük 207 német hadosztály áll a Vörös Hadsereg frontjával szemben. A németek nyilvánvalóan arra számítanak, hogy hadosztályaik minőségi leromlását számuk növelésével kárpótolhatják. A németeknek az év folyamán elszenvedett veresége azonban azt mutatja, hogy a hadosztályok minőségének leromlását nem lehet számuk növelésével kiegyenlíteni.

A német haderőknek az év vége körül frontunkon elszenvedett vereségét, tisztán katonai szempontból

tekintve, két fontos esemény: a sztálingrádi és a kurszki csata már eleve eldöntötte.

A sztálingrádi ütközet egy 300.000 főnyi német hadsereg bekerítésével, megsemmisítésével s a körülzárt csapatok körülbelül egyharmad részének fogságba jutásával végződött. Hogy fogalmunk legyen annak a történelemben páratlanul álló csatának méreteiről, amely a sztálingrádi mezőkön lefolyt, tudnunk kell, hogy a sztálingrádi ütközet után 147.200 elesett német katonát és tisztet és 46.700 elesett szovjet katonát és tisztet szedtek össze és temettek el. Sztálingrád volt a német fasiszta hadsereg alkonya. A sztálingrádi csata után, mint ismeretes, a németek nem tudtak többé magukhoz térni.

Ami a kurszki csatát illeti, ez a német fasiszta haderők két támadó főcsoportjának szétzúzásával és haderőink ellentámadásával végződött, amely később a Vörös Hadsereg hatalmas nyári támadásába csapott át. A kurszki csata a németek északról és délről Kurszk ellen indított támadásával kezdődött. Ez volt a németek utolsó kísérlete arra, hogy nagy nyári támadást indítsanak s ennek sikere esetén visszaszerezzék azt, amit elvesztettek. A támadás, mint ismeretes, kudarcra végződött. A Vörös Hadsereg nemcsak visszaverte a németek támadását, hanem maga ment át támadásba s a nyár folyamán több egymást követő csapással a Dnyeper túlsó partjára vetette vissza a német fasiszta haderőket.

Ha a sztálingrádi csata a német fasiszta hadsereg alkonyának előhírnöke volt, úgy a kurszki csata katasztrófa elé állította.

Végül fordulat éve volt ez az esztendő azért is, mert a Vörös Hadsereg sikeres támadása gyökeresen lerontotta a fasiszta Németország gazdasági, katonai és politikai helyzetét, s rendkívül mély válságba sodorta Németországot.

A németek arra számítottak, hogy ez év nyarán eredményes támadást hajtanak végre a szovjet—német arcvonalon, hogy ezzel visszaszerezzék azt, amit elvesztettek s növeljék Európában megingott tekintélyüket. A Vörös Hadsereg azonban halomra döntötte a németek számításait, visszaverte támadásukat, maga ment át támadásba és nyugat felé kergette vissza a németeket, sárba taposva ezzel a német fegyverek tekintélyét.

A németek arra számítottak, hogy elhúzzák a háborút, védelmi állásokat és „vonalakat” kezdtek építeni, s világga kürtölték, hogy új állásaik bevehetetlenek. A Vörös Hadsereg azonban itt is halomra döntötte a németek számításait, áttörte védelmi állásaikat és „vonalakat”, sikerrel folytatja támadását s nem ad nekik időt a háború elhúzására.

A németek arra számítottak, hogy a „totális” mozgósítás segítségével megjavítják a front helyzetét. Az események azonban itt is halomra döntötték a németek számításait. A nyári hadjárat a „totálisan” mozgósítottak kétharmadát már felemésztette, de semmi jele annak, hogy ez a körülmény csak valamelyest is javította volna a német fasiszta hadsereg helyzetét. Lehet, hogy újabb „totális” mozgósítást kell hirdetniök, ám semmi alap sincs annak a feltételezésére, hogy a hasonló intézkedés megismétlése nem vezet majd egy bizonyos állam „totális” összeomlásához. (V i h a r o s t a p s.)

A németek arra számítottak, hogy tartósan biztosítják maguknak Ukrajnát s ezáltal az ukrainai mezőgazdasági termékeket hadseregük és lakosságuk ellátására, a donyeci szenet pedig a német hadsereget kiszolgáló gyárak és vasutak számára használhatják fel. De itt is elszámították magukat. A Vörös Hadsereg sikeres támadása következtében a németek nemcsak a donyeci szenet,

de Ukrajna leggazdagabb gabonatermő vidékeit is elvesztették és semmi alap sincs annak feltételezésére, hogy rövidesen nem vesztik el Ukrajna még hátralevő részét is. (V i h a r o s t a p s.)

Érthető, hogy mindezeknek az elhibázott számításoknak szükségképpen le kellett rontaniok és valóban gyökeresen le is rontották a fasiszta Németország gazdasági, katonai és politikai helyzetét.

A fasiszta Németország mély válságot él át. Katasztrófa előtt áll.

2. EGÉSZ NÉPÜNK TÁMOGATJA A FRONTOT

A Vörös Hadsereg nem tudott volna sikereket elérni, ha a nép nem támogatta volna, ha a szovjet emberek nem dolgoztak volna önfeláldozóan a gyárakban, műhelyekben, tárnákban, bányákban, a közlekedés terén és a mezőgazdaságban. A szovjet nép a nehéz háborús viszonyok között minden legszükségesebbel el tudta látni hadseregét és szüntelenül tökéletesítette annak hadi felszerelését. Az ellenségnek a fegyverek minősége terén a háború egész folyamán nem sikerült hadseregünket felülmúlnia. Ugyanakkor iparunk egyre nagyobb mennyiségű hadfelszerelést termelt a front számára.

Az elmúlt esztendő nemcsak a hadműveletek menetében, hanem hátországunk munkájában is a fordulat éve volt. Már nem állottak előttünk olyan feladatok, mint az üzemek áttelepítése keletre és az ipar haditermelésre való átállítása. A szovjet állam ma már jól megszervezett és gyorsan fejlődő hadigazdasággal rendelkezik. Tehát a nép minden erejét a hadfelszerelés, elsősorban a harcokocsik, repülőgépek, ágyúk és rohamlövegek termelésének fokozására és további tökéletesítésére lehe-

tett összpontosítani. Ezen a téren nagy sikereket értünk el. Az egész nép támogatására támaszkodó Vörös Hadsereg megszakítás nélkül kapta a hadfelszerelést, a bombák, aknák és lövedékek millióit zúdította az ellenségre, a harckocsik és repülőgépek ezreit vetette harcba. Teljes joggal mondhatjuk, hogy a szovjet embereknek a hátszországban végzett önfeláldozó munkája a történelemben egy sorban lesz a Vörös Hadsereg hősies harcával, mint a népnek a haza védelmében véghezvitt példátlan hőstette. (H o s s z a n t a r t ó t a p s.)

A Szovjetunió munkásai, akik a békés építés éveiben magas színvonalon álló és hatalmas szocialista ipart teremtettek, a Honvédő Háború idején megfeszített erővel és serényen dolgoztak a front támogatása érdekében és igazi munkahősiességet tanúsítottak.

Köztudomású, hogy a hitleristák a Szovjetunió elleni háborúban nemcsak Németország rendkívül fejlett iparával, de a csatlós és megszállt országok meglehetősen nagy iparával is rendelkeztek. És a hitleristák mégsem tudták megtartani a hadfelszerelés terén azt a mennyiségi fölényüket, amellyel a Szovjetunió elleni háború elején rendelkeztek. Ha az ellenség régebbi fölénye a harckocsik, repülőgépek, aknavetők, géppisztolyok mennyiségét illetően ma már nincs meg, ha hadseregünk ma nem szenved komoly hiányt fegyverben, lőszerben, hadfelszerelésben, úgy ezt mindenekelőtt *munkásosztályunk* érdemének kell tekinteni. (V i h a r o s , h o s s z a n t a r t ó t a p s.)

A Szovjetunió parasztjai, akik az elmaradt mezőgazdaságot a békés építés évei alatt a kolhozrendszer alapján élenjáró mezőgazdasággá alakították át, a Honvédő Háború idején a falu történetében példátlanul álló magasfokú öntudatot tanúsítottak az általános népérdekek

íránt. A front támogatása érdekében végzett önfeláldozó munkájukkal bebizonyították, hogy a szovjet parasztság a németek ellen vívott mostani háborút életbevágóan fontos ügyének tekinti, olyan háborúnak, mely az ő életéért és szabadságáért folyik.

Ismeretes, hogy a fasiszta hordák betörése következtében országunk egy időre elvesztette Ukrajna, a Donvidék és Kubán fontos mezőgazdasági kerületeit. Kolhozaink és szovhozaink mégis minden komoly fennakadás nélkül ellátták hadseregünket és országunkat élelemmel. A kolhozrendszer nélkül, a kolhozok férfi és női tagjainak önfeláldozó munkája nélkül, ezt a rendkívül nehéz feladatot természetesen nem tudtuk volna megoldani. Ha ma, a háború harmadik esztendejében, hadseregünk nem szenved hiányt élelemben, ha a lakosság el van látva élelemmel és az ipar nyersanyaggal, úgy ez a tény a kolhozrendszer erejét és életrevalóságát, a *kolhozparasztság* hazafiasságát bizonyítja. (H o s s z a n t a r t ó t a p s.)

A front támogatásában nagy szerepe volt közlekedésünknek, mindenekelőtt vasúti, továbbá folyami, tengeri és gépkocsiközlekedésünknek. A közlekedés, mint ismeretes, a hátország és az arcvonal közti összeköttetés legfontosabb eszköze. Bármily nagymennyiségű fegyvert és lőszert termeljenek is a hátországban, a front számára mindez hasznavehetetlen anyag marad, ha a közlekedés segítségével idejében nem szállítják az arcvonalra. Meg kell mondani, hogy a fegyverek, lőszer, élelmiszer, ruházat stb. idejében való frontraszállítása terén a közlekedés döntő szerepet játszik. És ha a háborús idők nehézségei és a fűtőanyaghiány ellenére mégis el tudtuk látni a frontot minden szükségessel, úgy el kell ismernünk, hogy ez mindenek-

előtt közlekedési munkásaink és *tisztviselőink* érdeme. (H o s s z a n t a r t ó t a p s.)

A front támogatásában értelmiségünk sem marad el a munkásosztály és a parasztság mögött. A szovjet értelmiség odaadással dolgozik országunk védelme érdekében, szakadatlanul tökéletesíti a Vörös Hadsereg fegyverzetét, a termelés technikáját és megszervezését. Támogatja a munkásokat és kolhozparasztoikat az ipar és mezőgazdaság fellendítésében s a háború viszonyai között továbbfejleszti a szovjet tudományt és kultúrát.

Ez becsületére válik *országunk értelmiségének*. (H o s s z a n t a r t ó t a p s.)

A Szovjetunió valamennyi népe egy szívvel-lélekkel kelt hazája védelmére, megértve, hogy a mostani Honvédő Háború minden dolgozó közös ügye, nemzetiségi és valláskülönbségre való tekintet nélkül. Most már maguk a hitleri politikusok is látják, milyen reménytelenül ostobák voltak a Szovjetunió népei közötti szakadásra és összeütközésekre alapozott számításaik. *Országunk népeinek barátsága* kiállta a háború minden nehézségét és megpróbáltatását s még jobban megedződött a szovjet embereknek a fasiszta hódítók ellen folyó közös harcában.

Ez a Szovjetunió erejének forrása. (V i h a r o s, h o s s z a n t a r t ó t a p s.)

A szovjet népet vezető és irányító erő, a békés építés és a háború napjaiban egyaránt, Lenin pártja, a bolsevik párt volt. Egyetlen pártnak sem volt és nincs olyan tekintélye a néptömegek előtt, mint a mi bolsevik pártunknak. S ez érthető is. Országunk munkásai, parasztjai és értelmisége a bolsevik párt vezetése alatt vívták ki szabadságukat és építették fel a szocialista társadalmat. A Honvédő Háború napjaiban a párt állt előttünk, mint a fasiszta hódítók ellen folyó népi harc lelke és szerve-

zője. A párt szervező munkája egyesítette és irányította a közös cél felé a szovjet emberek minden erőfeszítését, az ellenség megsemmisítésének szolgálatába állítva minden erőnket és eszközünket. A háború alatt a párt még jobban egybeforrt a néppel, még szorosabb kapcsolatot épített ki a dolgozók széles tömegeivel.

Ez a forrása államunk erejének. (V i h a r o s, h o s s z a n t a r t ó t a p s.)

A mostani háború meggyőzően igazolta Leninnek azt az ismert megállapítását, hogy a háború minden nép valamennyi anyagi és szellemi erejének mindenre kiterjedő próbatétele. A háborúk története arra tanít bennünket, hogy ezt a próbát csak azok az államok állták ki, amelyek gazdasági fejlettségük és szervezettségük, haderőik tapasztaltsága, hadművészete és harci szelleme, valamint a nép kitartása és egysége tekintetében a háború egész folyamán erősebbeknek bizonyultak ellenfelüknél. Ilyen állam a mi államunk.

A szovjet állam sohasem volt még olyan szilárd és megingathatatlan, mint most, a Honvédő Háború harmadik évében. A háború tanulságai amellettszólnak, hogy a szovjet rend nemcsak a békés építés éveiben, az ország gazdasági és kulturális fellendülésének megszervezése terén bizonyult a legjobb formának, hanem háborús időben is, a nép minden erejének az ellenség visszaverésére irányuló megszervezése terén is a legjobb forma. A 26 évvel ezelőtt létesült Szovjethatalom országunkat rövid történelmi időszak alatt megdönthetetlen erőddé változtatta. A világ valamennyi hadserege között a Vörös Hadseregnek van a legszilárdabb és legmegbízhatóbb hátszárnya.

Ez a Szovjetunió erejének forrása. (V i h a r o s, h o s s z a n t a r t ó t a p s.)

Nem kétséges, hogy a Szovjetállam erős és még jobban megszilárdult államként kerül ki a háborúból. A német hódítók, államunk aláásására irányuló törekvésükben feldűlják és pusztítják földünket. A Vörös Hadsereg támadása az eddiginél is nagyobb mértékben fedte fel a hitleri hadsereg barbár, rabló jellegét. A németek az általuk megszállt békés kerületekben embereink százazreit irtották ki. A német gonosztevők középkori barbárok vagy Attila hordái módjára tiporják le a termőföldet, perzselik fel a falvakat és városokat, rombolják le az ipari üzemeket és kultúrintézményeket. A németek gáztettei a fasiszta területtrablók gyengeségéről tanuskodnak, mert így csak azok cselekszenek, akiknek napjai meg vannak számlálva, akik maguk sem hisznek győzelmükben. És minél reménytelenebbé válik a hitleristák helyzete, annál inkább tobzódnak állatiasságukban és rablásaikban. Népünk nem bocsátja meg a német szörnyetegeknek ezeket a gáztetteket. Kényszeríteni fogjuk a német gonosztevőket, hogy feleljenek minden gázságukért. (V i h a r o s, h o s s z a n t a r t ó t a p s.)

Azokban a kerületekben, ahol ideiglenesen a fasiszta vandálok garázdálkodtak, újra fel kell építenünk az elpusztított városokat és falvakat, az ipart, a közlekedést, a mezőgazdaságot, a kulturális intézményeket, a fasiszta rabságtól megszabadított szovjet emberek számára normális életfeltételeket kell teremtenünk. Az ellenségtől megszabadított kerületekben máris teljes erővel bontakozott ki a gazdaság és a kultúra helyreállításának munkája. De ez még csak a kezdet. A német megszállás alól felszabadított területeken a németek garázdálkodásainak következményeit maradék nélkül el kell tüntetnünk. Ez nagy, az egész népre váró feladat. Mi ezt a nehéz feladatot rövid idő alatt meg tudjuk oldani és meg is kell oldanunk.

3. A HITLERELLENES KOALÍCIÓ MEGSZILÁRDULÁSA. A FASISZTA BLOKK ÖSSZEOMLÁSA

Az elmúlt esztendő nemcsak a Szovjetunió Honvédő Háborúja, de az egész világháború szempontjából is a fordulat éve volt.

Az év folyamán a katonai és külpolitikai helyzetben beállott változások a Szovjetunió és a baráti szövetséges államok javára, Németország és európai rabló cinkostársainak hátrányára alakultak.

A Vörös Hadsereg győzelmeinek eredményei és következményei messze túllépték a szovjet—német front kereteit, megváltoztatták a világháború egész további menetét s nagy nemzetközi jelentőségre tettek szert. A szövetséges országok győzelme a közös ellenségen közelebb jött, a szövetségesek közötti viszony, hadseregeik fegyverbarátsága pedig, az ellenség várakozása ellenére, nemcsak nem gyengült, hanem ellenkezőleg, megerősödött és megszilárdult. Ékesszólóan bizonyítják ezt a Szovjetunió, Nagybritannia és az Amerikai Egyesült Államok képviselőinek moszkvai konferenciáján hozott történelmi jelentőségű határozatok is, amelyeket nemrégiben közölt a sajtó. Egyesült országaink most teljesen el vannak szánva olyan közös csapásokat mérni az ellenségre, amelyek meghozzák a végleges győzelmet.

Ebben az évben a Vörös Hadseregnek a német fasiszta haderőkre mért csapásait szövetségeseink Észak-Afrikában, a Földközi-tenger medencéjében és Dél-Olaszországban kifejtett hadműveletei támogatták. Ezenkívül szövetségeseink bombázták és továbbra is bombázzák Németország fontos ipari központjait és ezzel jelentékenyen gyengítik az ellenség katonai erejét. Ha mindehhez hozzátesszük azt a tényt, hogy a szövetségesek rendszeresen ellátnak bennünket különféle fegyverekkel

és nyersanyaggal, túlzás nélkül mondhatjuk, hogy mindezzel jelentősen megkönnyítették nyári hadjáratunk sikerét. A szövetséges hadseregeknek Európa déli részén kifejtett mostani tevékenysége természetesen még nem tekinthető második frontnak. De ez mégis olyasvalami, mint egy második front. Érthető, hogy az igazi második front létesítése Európában — ami pedig nincs messze — lényegesen meg fogja gyorsítani a győzelmet a hitleri Németország fölött és még jobban meg fogja szilárdítani a szövetséges államok fegyverbarátságát.

Az elmúlt év eseményei ilyenformán azt mutatják, hogy a Hitlerellenes koalíció a népek tartós szövetkezése és erős alapokra van fektetve.

Most már mindenki számára nyilvánvaló, hogy a hitleri klikk ennek a háborúnak elindításával zsákutcába vitte Németország csatlósait. A fasiszta haderőknek a szovjet—német fronton elszenvedett vereségei és szövetségeseinknek az olasz—német haderőkre mért csapásai megrendítették a fasiszta blokk egész épületét s az most szemünk láttára omlik össze.

Olaszország visszavonhatatlanul kiesett a hitleri koalícióból. Mussolini semmit sem változtathat ezen, mert ő alapjában véve a németek foglya. Most a koalíció többi tagja van soron. Finnország, Magyarország, Románia és Hitler más csatlósai, akiknek Németország katonái vereségei folytán inukba szállt a bátorságuk, most már végleg elvesztették hitüket a háború számukra kedvező kimenetelében s minden gondjuk az, hogy miképpen vergődjenek ki abból az ingoványból, ahová Hitler vonszolta őket. A fasiszta Németország rabló cimborái, akik még nem is olyan régen alázasak voltak gazdájuk iránt, most, hogy eljött az idő, amikor rablásaikért felelniök kell, szétnéznek, vajjon nincs-e valahol bokor, ahol elbújhatnának,

lesik az alkalmas pillanatot, hogy észrevétlenül faképnél hagyják a rablóbandát. (D e r ü l t s é g.)

A hitlerista blokk tagjai, amikor a háborúba beléptek, gyors győzelemre számítottak. Jóelőre elosztották, hogy kinek mi jusson. Kinek szőlő, lágy kenyér, kinek kék folt, ostornyél. (D e r ü l t s é g, t a p s.) Természetes dolog, hogy a kék foltokat ellenségeiknek szánták, maguknak pedig a szőlőt lágy kenyérrel. De most már világos, hogy Németország és csatlósai nem szőlőt kapnak lágy kenyérrel, hanem a kék foltokon kell osztozkodniuk. (D e r ü l t s é g, t a p s.)

Hitler bűntársai, akik felismerik ezeket a nem éppen irigylésreméltó kilátásokat, most azon törik a fejüket, milyen úton-módon kerülhetnek ki a háborúból, hogy minél kevesebb kék foltot kapjanak. (D e r ü l t s é g.)

Olaszország példája azt mutatja Hitler csatlósainak, hogy mennél tovább halogatják az elkerülhetetlen szakítást a németekkel és engedik, hogy a németek államukban garázdálkodjanak, annál gyorsabb pusztulás vár országukra, annál több szenvedést kell majd népüknek elviselnie. Olaszország példája azt is mutatja, hogy a hitleri Németországnak esze ágában sincs megvédelmezni a csatlós országokat, ellenben pusztító háború színterévé szándékozik tenni azok területét, csak azért, hogy saját pusztulásának óráját elodázhassa.

A német fasizmus elvesztette a játszmát és az általa megteremtett véres „új rend” az összeomlás felé halad. Európa megszállt országaiban a fasiszta leigázók elleni általános népfelháborodás kirobbanásához közeledik. Németország a vele szövetséges és a semleges államok előtt visszavonhatatlanul elvesztette régi tekintélyét, gazdasági és politikai kapcsolatai a semleges államokkal meglazultak.

Rég elmúlt az az idő, amikor Hitler klikkje még féktelen lármát csapott, hogy a németek ki fogják vívni a viláгурalmat. Most, mint tudjuk, a németeknek már nem a viláгурalom jár az eszükben, hanem — már a csirkéd se kell, csak irhámát hordhassam el. (D e r ü l t s é g , t a p s.)

A háború menete ilyenformán megmutatta, hogy a fasiszta államok szövetségének nem volt és nincs szilárd alapja. A hitleri koalíció résztvevőinek hódító, rabló törekvésein épült fel. Amíg a hitleristáknak katonai sikereik voltak, a fasiszta koalíció szilárd szövetségnek látszott. De a fasiszta haderők legelső vereségei a banditák blokkjának tényleges szétesését vonták maguk után. A hitleri Németország és csatlósai katasztrófa előtt állnak.

A szövetséges országoknak a hitleri Németország fölötti győzelme napirendre tűzi az európai népek állami, gazdasági és kulturális élete megszervezésének és visszaállításának fontos kérdéseit. Kormányunk politikája ezekben a kérdésekben változatlan. Szövetségeseinkkel együtt tartozunk :

1. felszabadítani Európa népeit a fasiszta hódítók uralma alól és támogatni őket abban, hogy a fasiszta leigázók által szétdarabolt nemzeti államaikat visszaállíthassák; Franciaország, Belgium, Jugoszlávia, Csehszlovákia, Lengyelország, Görögország és más német iga alatt levő államok népeinek újra szabadoknak és függetleneknek kell lenniök ;

2. teljes jogot és szabadságot biztosítani Európa felszabadított népeinek arra, hogy állami berendezkedésük kérdését ők maguk oldják meg ;

3. intézkedni, hogy a fasiszta gonosztevők, akik a mostani háborúért és a népek szenvedéseiert felelősek,

bármelyik országban rejtőznének is el, minden elkövetett gazságukért szigorú büntetésben és megtorlásban részesüljenek ;

4. olyan rendet teremteni Európában, amely teljesen kizárja Németország részéről minden újabb agresszió lehetőségét ;

5. létrehozni az európai népek kölcsönös bizalmon és kölcsönös segítségen alapuló tartós gazdasági, politikai és kulturális együttműködését a németek által elpusztított gazdaság és kultúra helyreállítása céljából.

* * *

A Vörös Hadsereg és a szovjet nép a német hódítók elleni harcban az elmúlt év folyamán nagy sikereket ért el. A háborúban gyökeres fordulatot értünk el országunk javára s a háború most a végleges döntéshez közeledik. A szovjet embereknek azonban nem szokásuk megelégedni azzal, amit elértek, nem szokásuk megmámorosodni sikereiktől. Ha sorainkban önelégültség üti fel fejét, a győzelem kicsúszhat kezünkől. Győzni nem lehet harc és erőfeszítés nélkül. A győzelmet ki kell harcolni. A győzelem most már közel van, de ahhoz, hogy azt kivívjuk, további erőfeszítésre, az egész hátország önfeláldozó munkájára, a fronton pedig a Vörös Hadsereg ügyes, elszánt harci tevékenységére van szükség. Bünt követnénk el hazánkkal, az ideiglenesen fasiszta iga alá került szovjet emberekkel és Európa német járom alatt szenvedő népeivel szemben, ha nem használnánk fel minden lehetőséget arra, hogy az ellenség szétzúzását meggyorsítsuk. Nem szabad megengednünk, hogy az ellenség lélekzethez jusson. Ezért kell minden erőnket megfeszítenünk, hogy az ellenséget végleg megverjük.

A szovjet nép és a Vörös Hadsereg világosan látja az előtte álló harc nehézségeit. De most már világos, hogy győzelmünk napja közeleg. A háború abba a szakaszába érkezett, amikor a német megszállóknak a szovjet földről való teljes kiűzéséről és a fasiszta „új európai rend” felszámolásáról van szó. Nincs messze az idő, amikor befejezzük Ukrajnának, Belorussziának, a leningrádi és kalinini területeknek az ellenségtől való megtisztítását, amikor megszabadítjuk a német területablóktól a Krimet, Litvániát, Lettországot, Észtországot, Moldáviát és a Karél-Finn Köztársaságot.

Elvtársak!

Előre az angol-szovjet-amerikai harci szövetség győzelméért! (T a p s.)

Az európai népek felszabadításáért a fasiszta iga alól! (T a p s.)

A német szörnyetegek teljes kiűzéséért földünkről! (T a p s.)

Éljen Vörös Hadseregünk! (T a p s.)

Éljen Hadiflottánk! (T a p s.)

Éljenek hős partizánjaink és partizánnőink! (T a p s.)

Éljen nagy hazánk! (T a p s.)

Halál a német területablókra! (Viharos, hosszantartó taps. Mindenki feláll. Az egész terem lelkesen ünnepli Sztálin elvtársat.)

A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA

Moszkva, 1943 november 7.
309. sz.

Elvtársak! Vöröskatonák, vöröstengerészek, tiszt-helyettesek, tisztek és tábornokok, partizánok és partizán-nők! Szovjetunió dolgozói!

A Szovjet kormány és bolsevik pártunk nevében üdvözllek és köszöntelek benneteket a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 26. évfordulója alkalmából.

Nagy Szocialista Forradalmunk 26. évfordulóját a Vörös Hadsereg hazánk ellenségei felett aratott dicső győzelmének napjaiban ünnepeljük.

Népünk már több mint két éve visel felszabadító háborút a német fasiszta leigázók ellen. Egy évvel ezelőtt hazánk nehéz napokat élt át. Akkorra az ellenség nagy területet foglalt el. A szovjet emberek milliói sínylődtek német rabságban. Az ellenséges hordák a Volga felé törtek előre, hogy keletről megkerüljék Moszkvát s elfoglalták a Kaukázus előterét. De a Vörös Hadsereg testével állta el az utat az ellenség elől. Haderőink megállították, majd Sztálingrád alatt szétverték az idegen rabló hordákat, s gyors iramban üzték vissza nyugat felé. Ettől fogva a Vörös Hadsereg változatlanul kezében tartja a hadműveletek kezdeményezését.

1942—1943 telén vitéz haderőink szétverték a néme-

tek, olaszok, románok és magyarok válogatott hadseregeit, több mint egy millió ellenséges katonát és tisztet pusztítottak el vagy ejtettek foglyul, s mintegy félmillió négyzetkilométer kiterjedésű hatalmas területet szabaddítottak fel.

1943 nyarán a Vörös Hadsereg újabb megsemmisítő csapást mért az ellenségre. Haderőink néhány nap alatt felszámolták a németek nyári támadását s ezzel végleg eltemették a hitleri tervet, amely arra irányult, hogy a Vörös Hadsereg főerőit szétverjék és Moszkvát Orel és Kurszk felől megkerüljék. Sőt mi több, a Vörös Hadsereg maga ment át döntő támadásba, áttörte az ellenség hatalmas védelmi övezetét s három hónap alatt helyenként 400—450 kilométerrel vetette vissza az ellenséget nyugatra. A nyári hadjárat idején csapataink kiűzték az ellenséget Ukrajnának a Dnyeper balpartján fekvő részéből, a Donyecmedencéből, Taman, Dnyeper, Orel és Szmolenszk térségéből, benyomultak Ukrajnának a Dnyeper jobbpartján elterülő részébe, visszafoglalták Szovjet-ukrajna fővárosát, Kievet, benyomultak Belorussziába, elfoglalták a Krimbe vezető utakat, felszabadítottak 160 várost és több mint 38.000 helységet.

Az elmúlt év folyamán a Vörös Hadsereg visszafoglalta a németektől korábban általuk elrabolt földünk majdnem $\frac{2}{3}$ részét s a szovjet emberek tízmillióit szabadította fel a német elnyomás alól.

Az elmúlt év folyamán a németek a szovjet—német fronton több mint 4 millió katonát és tisztet vesztek, ebből legalább 1,800.000-t elesettekben.

A szovjet—német fronton letek dicstelen véget a német fasiszta hadsereg válogatott káder-hadosztályai. Ezekkel együtt örökre eltemették a világ meghódításának és a népek leigázásának hitleri terveit.

Igaz, hogy a német hadsereg most is makacsul verekszik és görcsösen ragaszkodik minden talpalatnyi földhöz. De azok a vereségek, melyeket a német csapatok Sztálingrád alatti szétverésük óta szenvedtek, megtörték a német hadsereg harci szellemét. A németek most úgy félnek a bekerítéstől, mint a tűztől, és ha csapataink bekerítéssel fenyegetik őket, menekülnek s otthagyják a harcmezőn felszerelésüket és sebesült katonáikat.

Az elmúlt év támadó harcai folyamán csapataink a modern hadviselés tapasztalataival gazdagodtak. Tisztjeink és tábornokaink hozzáértően vezetik a csapatokat, sikeresen sajátítják el a haderők vezetésének művészetét. A Vörös Hadsereg a leghatalmasabb és legedzettebb modern hadsereg lett.

A Vörös Hadsereg győzelmei még jobban megerősítették a Szovjetunió nemzetközi helyzetét. Hadseregünk támadását szövetségeseink Észak-Afrikában, az olasz szigeteken és Olaszország déli részén folyó hadműveletei támogatták. Szövetségeseink légierői komoly eredménnyel bombázták Németország ipari központjait. Nem kétséges, hogy azok a csapások, amelyeket a Vörös Hadsereg kelet felől a német csapatokra mér, a szövetségesek főerőinek nyugat felől rájuk mért csapásai által támogatva a hitleri Németország katonai hatalmának megsemmisítéséhez és a hitlerellenes koalíció teljes győzelmére vezetnek.

A Vörös Hadsereg nem érhetne volna el ezévi nagy győzelmeit, ha a frontot az egész nép nem segítette volna. A szovjet nép minden erejét hadserege támogatásának szenteli. Végláthatatlan áradatban ömlik a frontra a fegyver, a lőszer, az élelem, a felszerelés. Az Urál és a Kuznyecki-medence, Moszkva és a Volgamellék, Leningrád és Baku, Kazahsztán és Üzbekisztán, Grúzia és

Orményország, valamennyi köztársaságunk és területünk a Vörös Hadsereg hatalmas fegyvertárává lett. A szovjet nép sikerrel állítja helyre az ellenségtől visszavett ipari és mezőgazdasági területeket, üzembehelyezi a gyárakat, bányákat és vasutakat, újjáéleszti a szovhozokat és kolhozokat, s a front szolgálatába állítja a felszabadított vidékek erőforrásait.

A mi sikereink valóban nagyok. De naiv dolog lenne megnyugodni az elért sikereken. Most, amikor a Vörös Hadsereg a Dnyeperen túl veri az ellenséget és országunk nyugati határai felé tör előre, különösen veszélyes lenne ha nyugalom és önelégültség lenne úrrá rajtunk és lebecsülnők az előttünk álló harc komoly nehézségeit. Az ellenség most különösen ádázul fog verekedni az általa elrabolt terület minden darabkájáért, mert hadseregünknek minden lépésnyi előrenyomulása közelebb hozza a németekkel való leszámolás óráját földünkön elkövetett gaztetteikért.

A német fasiszta hódítók feletti végső győzelemért folyó harc még nagy erőfeszítést és újabb hőstetteket követel a hadseregtől és a néptől.

Elvtársak! Vöröskatonák, vöröstengerészek, tiszt-helyettesek, tisztek és tábornokok, partizánok és partizán nők!

Az esküdt ellenségünkkel vívott nagy csatákban nagy győzelmeket arattatok, hervadhatatlan dicsőséggel koszorúztátok a Vörös Hadsereg és a Hadiflotta harci zászlaját. A Vörös Hadseregnek és Hadiflottának most minden lehetősége megvan arra, hogy a legrövidebb időn belül teljes egészében megtisztítsa a szovjet földet a német hódítóktól.

Hazánknak a német fenevad feletti győzelme nevében

MEGPARANCSOLOM:

1. Valamennyi közlegénynek és tiszthelyettesnek — fáradhatatlanul tökéletesítsék harci tudásukat, teljesítsék a legszigorúbban a szabályzatok és utasítások követelményeit, a parancsnokok és felettesek parancsait, mutassanak mindig és mindenütt példás rendet, szigorú fegyelmet és nagyfokú szervezettséget.

2. Valamennyi fegyvernem tisztjeinek és tábornokainak — tökéletesítsék a haderők vezetését a harcmezőn és valamennyi fegyvernem kölcsönös együttműködését. Szilárdítsák meg tartósan a támadások sikereit, üldözzék gyorsan az ellenség haderőit, vonják maguk után gyorsabban a hadtápot, használják fel merészebben a tartalékokat az újabb csapásokhoz.

3. Az egész Vörös Hadseregnek — törje át bátran és döntően az ellenséges védelmet, üldözzé éjjel-nappal az ellenséget, ne hagyja a közbeeső vonalakon megerősödni, vágja el mesteri és bátor hadmozdulatokkal az ellenség összeköttetéseit, kerítse be és aprózza fel haderőit, semmisítse meg vagy kerítse hatalmába az ellenség emberállományát és hadfelszerelését.

4. A partizánoknak és partizán nőknek — lelkesítsék a szovjet embereket a németek elleni fegyveres harcra, fokozzák minden módon a támadó Vörös Hadsereg támogatását, tegyék tönkre az ellenség mögöttes területét és törzseit, mentse meg a szovjet embereket az elpusztulástól és attól, hogy Németországba kényszermunkára hajtsák őket, pusztítsák kíméletlenül a német fasiszta gazembereket!

Vörös Hadsereg harcosai, partizánok és partizán nők, fel a német fasiszta hódítók teljes szétzúzására!

Éljen a nagy Októberi Szocialista Forradalom 26. évfordulója!

Éljen győzelmes Vörös Hadseregünk !
Éljen győzelmes Hadiflottánk !
Éljenek bátor partizánjaink és partizánnőink !
Éljen nagy Hazánk !
Megtorlás és halál a német fasiszta területekről !

I. SZTÁLIN

*Legfelsőbb Főparancsnok,
a Szovjetunió Marsallja*

A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA

Moszkva, 1944 február 23.

16. sz.

Elvtársak! Vöröskatonák és vöröstengerészek, tiszt-helyettesek, tisztek és tábornokok, partizánok és partizánnők!

A Vörös Hadsereg 26. évfordulóját országunk népei a szovjet haderőknek a német fasiszta csapatok fölött aratott történelmi jelentőségű győzelmei közepette ünneplik.

Több mint egy éve folytatja a Vörös Hadsereg diadalmas támadását, zúzza és sepri ki a szovjet földről a hitlerista területtrablók seregeit. A Vörös Hadsereg ez idő alatt sikerrel folytatta le az 1942—1943. évi téli hadjáratot, megnyerte az 1943. évi nyári ütközeteket és kifejlesztette 1943—1944. évi diadalmas téli támadását. Ezekben a hadjáratokban, amelyek páratlanul állanak a háborúk történetében, a Vörös Hadsereg helyenként 1700 kilométert nyomult előre harcolva nyugat felé, s az elfoglalt szovjet területeknek csaknem háromnegyed részét tisztította meg az ellenségtől.

A mostani téli hadjárat során a Vörös Hadsereg felszámolta a németek erős védelmi állásait a Dnyeper egész vonalán Zslobintól Herszonig és ezzel megghiúsította a németeknek azt a számítását, hogy a szovjet—német hadszíntéren hosszas védelmi háborút sikerül majd folytatniok.

na
pa
Za
eg
K
K
le
sit
K
új
pa
né
sit

ala
zo
er
Le
tű
Le
és

Sz
m
ter

ha
s
né
ter
ség
az

A téli hadjárat három hónapja alatt hős csapataink nagy győzelmeket arattak Ukrajnának a Dnyeper jobbpartján fekvő részén, befejezték Kiev, Dnyepropetrovszk, Zaporozsje területek felszabadítását, felszabadították egész Zsitomir területet, csaknem teljesen Rovnó és Kirovográd területet, valamint Vinnyica, Nyikolájev, Kamenyec-Podolszk és Volhínia területek számos kerületét. A Vörös Hadsereg erélyes hadműveleteivel megghiúsította a németek ellentámadási kísérleteit Zsitomir, Krivoj-Rog és Umány térségében. A szovjet csapatok új Sztálingrádot rendeztek a németeknek a Dnyeper jobbpartján, ahol Korszuny-Sevcsenkovszka térségében 10 német hadosztályt és egy dandárt kerítettek be és semmisítették meg.

Nagy győzelmet arattak a szovjet csapatok Leningrád alatt. Csapataink áttörték az ellenség tartós, mélyen tagozott erődítményeinek hatalmas rendszerét, szétzúztak egy erős német hadseregcsoportot, s teljesen felszabadították Leningrádot az ellenséges ostromzár és a barbár tűzérségi tűz alól. A szovjet harcosok teljesen megtisztították Leningrád és Kalinin területet a fasiszta szörnyetegektől és az Észt Szovjetköztársaság földjére léptek.

Folyamatban van a megszállók tömeges kiűzése Szovjet-Belorussziából: csaknem teljesen felszabadult Gommel és a Poléssza terület, valamint Mogiljov és Vityebszk terület több járása.

Csapataink az idei tél kedvezőtlen körülményei között hatalmukba kerítették az ellenség erős védelmi övezeteit, s a téli hadjárat *három hónapja alatt* mintegy 200.000 négyzetkilométernyi szovjet földet tisztítottak meg a területablóktól. A Vörös Hadsereg több mint 13.000 helységet, köztük 82 várost és 320 vasútállomást foglalt vissza az ellenségtől. A szovjet polgárok újabb millióit szabadí-

tottuk ki a fasiszta rabságból. Fontos mezőgazdasági, továbbá gazdag vas- és mangánérc tartalékokkal rendelkező iparvidékeket szereztünk vissza hazánknak. A németek elvesztették ezeket a fontos gazdasági területeket, amelyekhez pedig oly görcsösen ragaszkodtak.

Most már nyilván mindenki előtt világos, hogy a hitleri Németország feltartóztathatatlanul rohan a katasztrófa felé. Igaz, a hadviselés feltételei ebben a háborúban kedvezőbbek Németország számára, mint az elmúlt világháborúban voltak, amikor a háború kezdetétől egészen a végéig két fronton harcolt. Ezzel szemben igen kedvezőtlen Németország szempontjából az a tény, hogy a Szovjetunió ebben a háborúban jóval erősebbnek bizonyult, mint a régi cári Oroszország az elmúlt háborúban. Az első világháborúban a német blokk ellen két fronton hat nagyhatalom harcolt: Franciaország, Oroszország, Anglia, az Amerikai Egyesült Államok, Japán és Olaszország. A mostani háborúban Németország mellé állt Olaszország és Japán, a fasiszta blokkhoz csatlakozott Finnország és átpártolt Románia, amely az elmúlt háborúban Németország ellen harcolt, s ezenkívül Németország főerői mindezekig egy fronton harcolnak a Szovjetunió ellen. A történelemből ismeretes, hogy Németország mindig megnyerte a háborút, ha egy fronton küzdött, viszont mindig elvesztette a háborút, amikor két fronton volt kénytelen harcolni. A mostani háborúban Németország főerői egy fronton harcolnak a Szovjetunió ellen. Németország mégsem tudta kivívni a győzelmet, sőt a Szovjetunió haderejének hatalmas csapásai következtében katasztrófa előtt áll. Ha a Szovjetunió ebben a párviadalban nemcsak megbirkózott a német hadigépezet nyomásával, hanem döntő vereségeket is mért a német fasiszta haderőkre, még reménytelenebb lesz a hitleri Német-

ország helyzete, amikor szövetségeseink főerői akcióba lépnek és megindul a hitleri Németország ellen valamennyi szövetséges állam hadseregének hatalmas és növekvő erejű támadása.

A német fasiszta rablók most lázasan keresnek kiutat, hogy a katasztrófából megmeneküljenek. Ismét a „totális mozgósításhoz” folyamodtak a hátszországban, bár Németország embertartalékai már kimerültek. A fasiszta főkolomposok kétségbeesett kísérleteket tesznek, hogy egyenetlenséget támasszanak a hitlerellenes koalíció táborában és ezzel a háborút meghosszabbítsák. A hitlerista diplomaták sorra járják a semleges országokat, igyekeznek kapcsolatokat teremteni a hitlerbarát elemekkel, a különbéke lehetőségére céloznak, hol a mi államunkkal, hol szövetségeseinkkel. A hitleristák mindeme fondorlatai kudarcra vannak ítélve, mert a hitlerellenes koalíció alapjául a szövetségeseinknek, amelyek a hitleri Németország és európai cinkosai szétzúzását tűzték ki feladatukul, életbevágóan fontos érdekei szolgálnak. Éppen a létérdekeknek ez a közössége vezet a háború folyamán a Szovjetunió, Anglia és az Amerikai Egyesült Államok harci szövetségének megszilárdulásához.

Közeleg a végleges leszámolás órája mindazokért a gaztettekért, amiket a hitleristák a szovjet földön és Európa megszállott országaiban elkövettek.

A Vörös Hadsereg diadalmas támadását az tette lehetővé, hogy a szovjet emberek népgazdaságunk minden területén újabb munkahőstetteket vittek véghez. A Szovjetunió dolgozói a Vörös Hadseregnek a fronton kivívott nyári győzelmeit a hátszországban a termelés terén aratott újabb győzelmekkel támasztották alá.

Ipari munkásságunk határidő előtt teljesíti és túlteljesíti az állam által megállapított terveket, új gyárat,

kohókat és villanytelepeket helyez üzembe, a felszabadított területeken példátlanul rövid idő alatt állítja helyre a megszállók által lerombolt ipart. A munkásosztály hősie erőfeszítése még jobban megszilárdítja a Vörös Hadsereg hadianyagbázisát s ezzel közelebb hozza végleges győzelmünk óráját.

A szovjet parasztság élelmiszert ad az államnak a hadsereg és a városok számára, nyersanyagot az ipar számára, önfeláldozóan támogatja a Vörös Hadsereget.

A szovjet értelmiség közvetlen irányításával nyújt segítséget a munkásoknak és a parasztoknak a termelés fokozása és a Vörös Hadsereg szükségleteinek kielégítése terén.

A felszabadított vidékek dolgozói napról-napra nagyobb mértékben segítik a Vörös Hadsereget, felszabadítójukat, s a helyreállított üzemek és a mezőgazdaság termékeivel duzzasztják a frontra indított szállítmányok áradatát.

Kétségtelen, hogy a szovjet nép hősie munkájával és minden ereje megfeszítésével továbbra is biztosítani fogja az ország termelőerőinek szüntelen fejlődését a német fasiszta területekről mielőbbi és végleges szétzúzása érdekében.

Az, hogy a szövetségi köztársaságokban új katonai alakulatokat létesítünk, amit a Szovjetunió népeinek a Honvédő Háborúban kifejtett harcok együttműködése, valamint államunk egész története készített elő, még jobban megszilárdítja a Vörös Hadsereget és új harci-erőkkel gyarapítja sorait.

Elvtársak! Vöröskatonák, vöröstengerészek, altisztek, tisztek, tábornokok, partizánok és partizánnők!

A Hazánk szabadságáért és függetlenségéért folyó nagy felszabadító háborúban csodálatraméltó hősiességet

tanusítottatok. A Vörös Hadsereg döntő fordulatot ért el javunkra a háborúban s most magabiztosan halad az ellenség feletti végleges győzelem felé. Az ellenséget vereség vereség után éri. De szétzúzva még nincsen. A hitlerista rablók látva, hogy közeledik pusztulásuk, látva, hogy nem kerülhetik el a megtorlást mindazokért a szörnyű gázettekért, amiket Hazánk területén elkövettek, a pusztulásra kárhoztatottak veszett dühével állnak ellen. Utolsó erőiket és tartalékaikat vetik harcba, görcsösen ragaszkodnak minden talpalatnyi szovjet földhöz, minden előnyös terephez.

Éppen ezért, bármilyen nagyok is sikereink, továbbra is józanul kell mérlegelnünk az ellenség erejét, ébereknek kell lennünk, nem szabad megtúrnunk sorainkban az elbizakodottságot, az önelégültséget, a dolog félvállról vevését. A háborúk történetében nem fordult még elő, hogy az ellenség maga ugrott volna a szakadékba. A háború megnyeréséhez az ellenséget a szakadékhoz kell kényszeríteni és bele kell taszítani. Csak szüntelenül növekvő erejű, megsemmisítő csapások törhetik meg az ellenség ellenállását és vezethetnek bennünket a végleges győzelemig. Ehhez arra van szükség, hogy tovább tökéletesítsük katonáink harci kiképzését és hadseregünk parancsnokainak harcászati tudását. A Vörös Hadseregnek az a kötelessége, hogy napról-napra magasabb színvonalra emelje harcművészetét, szüntelenül és gondosan tanulmányozza az ellenség harcmódját, hozzáértően és idejében lásson át alattomos cselvetésein, az ellenség harcászataival a mi tökéletesebb harcmódunkat állítsa szembe. Feltétlen szükséges, hogy *valamennyi* csapatunk elsajátítsa a Vörös Hadsereg legkiválóbb csapatainak és osztagainak harci tapasztalatait és vívmányait, hogy az *egész* Vörös Hadsereg, annak *valamennyi* harcosa és tisztje meg-

tanulja, hogyan kell az ellenséget a modern hadtudomány szabályai szerint megverni.

Eltársak! Vöröskatonák és vöröstengerészek, tiszt-helyettesek, tisztek és tábornokok, partizánok és parti-zánnők!

Amikor a Vörös Hadsereg fennállásának 26. évfor-dulója alkalmából köszöntelek és üdvözöllek benneteket,

MEGPARANCSOLOM:

1. Valamennyi közlegénynek és tiszthelyettesnek, gyalogosnak, aknavetősnak, tüzérnek, repülőnek, páncélosnak, utásznak, híradósnak, lovasnak — folytassák to-vábbra is fáradhatatlanul harcászati tudásuk tökéletesí-tését, használják ki teljes mértékben nagyszerű harci esz-közeinket, verjék az ellenséget úgy, ahogy derék gárdis-táink verik, teljesítsék pontosan feljebbvalóik parancsait, tartsák meg szigorúan a fegyelmet és a rendet, fokozzák a szervezettséget.

2. Valamennyi fegyvernem tisztjeinek és táborno-kainak — tökéletesítsék hadvezető művészetüket, a mozgóháború taktikáját, valamennyi fegyvernem harci tevékenységének összeegyeztetését, használják fel bát-rabban és fokozottabb mértékben a harci gyakorlatban legjobb gárdacsapataink és osztagaink tapasztalatait, emeljék a törzsek és a közvetlen hadtápszervek munka-módszereinek színvonalát, javítsák és fejlesszék minden módon felderítő szolgálatunkat.

3. Az egész Vörös Hadseregnek — törje át a fegy-verek tüze és a hadmozdulatok hozzáértő összeegyezteté-sével egész mélyében az ellenség védelmi vonalait, ne engedje az ellenséget lélegzethez jutni, vegye elejét ideje-korán az ellenség olyan kísérleteinek, hogy támadásunkat ellentámadásokkal tartóztassa fel, szervezze meg mes-

terien az ellenség üldözését, akadályozza meg az ellenséget abban, hogy hadieszközeit elszállítsa, karolja át merész hadmozdulatokkal az ellenséges csapatok szárnyait, hatoljon az ellenség arcvonala mögé, kerítse be csapatait s örölje fel és semmisítse meg az ellenséget, ha nem hajlandó letenni a fegyvert.

4. A partizánoknak és partizán nőknek — fokozzák a Vörös Hadseregnek nyújtott támogatást, törjenek rá az ellenség parancsnokságaira és helyőrségeire, pusztítsák mögöttes területeit, tegyék tönkre közlekedési vonalait, távíró és távbeszélő vezetékeit, ne engedjenek neki lehetőséget arra, hogy tartalékokat vessen a harcba.

5. Azoknak a nagy győzelmeknek megünneplésére, melyeket a Szovjetállam fegyveres erői az elmúlt év folyamán arattak, ma, február 23-án, a Vörös Hadsereg 26. évfordulóján, este 6 órakor, Moszkvában, Leningrádban, Kievben, Dnyepropetrovszkban, Gomelben és Rosztovban húsz ágyúsörtűz köszöntse a Vörös Hadsereg hős csapatait.

Dicsőség diadalmas Vörös Hadseregünknek!

Dicsőség a szovjet fegyvernek!

Dicsőség bátor partizánjainknak és partizán nőinknek!

Éljen nagy Szovjet Hazánk!

Éljen a Szovjetunió Kommunista Pártja, a Vörös Hadsereg nagy győzelmeinek lelke és szervezője!

Halál a német területablókra!

I. SZTÁLIN

*Legfelsőbb Főparancsnok,
a Szovjetunió Marsallja*

A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA

Moszkva, 1944 május 1.

70. sz.

Elvtársak! Vöröskatonák és vöröstengerészek, tiszt-helyettesek, tisztek és tábornokok, partizánok, partizán-nők! Szovjetunió dolgozói! Testvéreink, akik ideiglenesen a német elnyomók igája alá kerültetek és akiket fasiszta kényszermunkára Németországba hurcoltak!

A Szovjetkormány és bolsevik pártunk nevében köszöntelek és üdvözöllek benneteket Május Elseje alkalmából!

Országunk népei a Vörös Hadsereg kimagasló sikerei közepette ünneplik Május Elsejét.

A Vörös Hadsereg azóta, hogy a német hadosztályokat Sztálingrád alatt szétzúzta, úgyszólván szakadatlanul támad. Ez idő alatt a Vörös Hadsereg, szüntelen harcokban, a Volgától a Szeretig, a Kaukázus lábától a Kárpátokig nyomult előre, pusztítva és kisöpörve a szovjet földről az ellenséges söpredéket.

A Vörös Hadsereg az 1943—44. évi téli hadjárat folyamán megnyerte a Dnyeperért és Ukrajnának a Dnyeper jobbpartján fekvő részéért vívott történelmi jelentőségű csatát, szétzúzta a németek erős védelmi állásait Leningrád alatt és a Krim félszigeten, mesteri és lendületes hadműveleteivel hatalmába kerítette a déli Bug, a Dnyeszter, a Prut és a Szeret folyók mentén húzódó

védelmi vonalait. Ukrajnát, a Moldvai Szovjet Köztársaságot, a Krim félszigetet, Leningrád és Kalinin területet csaknem teljesen, továbbá Belorusszia jelentékeny részét megtisztítottuk a német területablóktól. Visszaszereztük hazánknak a déli kohászati ipart, a krivojrogi, kercsi és nyikopoli ércet, a Dnyeper—Prut közének termékeny földjeit. A szovjet emberek tízmillióit szabadítottuk ki a fasiszta rabságból.

A Vörös Hadsereg, nagy feladatát — a hazai földnek a fasiszta területablók uralma alóli felszabadítását — megvalósítva, elérte a szovjet-román és a szovjet-csehszlovák államhatárt s most Románia területén folytatja az ellenséges csapatok szétzúzását.

A Vörös Hadsereg sikereit a szovjet hadvezetőség helyes hadászata és harcászata, katonáink és tisztjeink nagyszerű harci szelleme és támadó lendülete, csapatainknak elsőrangú szovjet hadfelszereléssel való kiváló ellátása, tüzeink, aknavetőink, páncélosaink, repülőink, híradósaink, árkászaink, gyalogosaink, lovasaink, felderítőink tökéletesebb harcmódja és kiképzése tette lehetővé.

E sikerekhez jelentékeny mértékben hozzájárultak nagy szövetségeseink, az Amerikai Egyesült Államok és Nagybritannia, akik tartják az olaszországi arcvonalat a németekkel szemben és jelentékeny számú német csapatot vonnak el tőlünk, rendkívül értékes hadászati nyersanyaggal és fegyverzettel látnak el bennünket, rendszeresen bombázzák Németország katonai célpontjait és ilyképpen aláássák Németország katonai erejét.

A Vörös Hadsereg sikerei azonban nem bizonyulhatnak tartósaknak és az ellenség első komoly ellencsapása semmivé tehetné azokat, ha a Vörös Hadsereget a mögöttes területről nem támogatná egész szovjet népünk, egész

országunk. A Vörös Hadsereg a Hazáért vívott harcokban példátlan hősiességet tanúsított. De a szovjet nép sem maradt adósa a Vörös Hadseregnek. A szovjet nép a nehéz háborús viszonyok között döntő sikereket ért el a fegyverzet, lőszer, ruházat, élelmiszer tömeges előállítás terén és azzal, hogy mindezt kellő időben juttatta el a frontra a Vörös Hadseregnek. A szovjet ipar ereje az elmúlt év alatt komolyan megnövekedett. Az új gyárak és tárnák százait, a villanytelepek, vasútvonalak és hidak tucatjait helyeztük üzembe. A szovjet emberek újabb milliói álltak a munkapadokhoz, akik elsajátították a legbonyolultabb foglalkozási ágakat és munkájuk mestereivé váltak. Kolhozaink és szovhozaink becsülettel állták ki a háborús megpróbáltatásokat. A szovjet parasztság a háborús idők nehéz viszonyai között serényen dolgozik a földeken, el látja hadseregünket és lakosságunkat élelmiszerrel, iparunkat nyersanyaggal. Értelmiségünk új, nagyjelentőségű eredményekkel és felfedezésekkel gyarapította a szovjet tudományt, technikát, kultúrát és művészetet. Felbecsülhetetlen érdemeket szereztek a haza védelmében a szovjet nők, akik önfeláldozóan dolgoznak a front érdekében, hősiesen viselik el a háborús idők minden nehézségét és hőstettekre lelkesítik a Vörös Hadsereg harcosait, Hazánk felszabadítóit.

A Honvédő Háború megmutatta, hogy a szovjet nép csodákra képes és a legsúlyosabb megpróbáltatásokból is győzelmesen kerül ki. Munkásságunk, kolhozparasztságunk, szovjet értelmiségünk, az egész szovjet nép eltökélt szándéka, hogy meggyorsítja az ellenség szétzúzását, teljesen helyreállítja a fasiszták által lerombolt gazdasági életet, még erősebbé és gazdagabbá teszi országunkat.

A Vörös Hadsereg csapásai alatt recseg-ropog és bomladozik a fasiszta államok blokkja. Rettegés és két-

ségbeesés lett úrrá Hitler román, magyar, finn és bolgár „szövetségesein”. Ezek a hitleri bérencek, akiknek országát a németek megszállták vagy most szállják meg, minden kétséget kizáróan láthatják, hogy Németország elvesztette a háborút. Románia, Magyarország, Finnország és Bulgária számára csak egy lehetőség van a katasztrófa elkerülésére — a németekkel való szakítás és a háborúból való kilépés. Aligha lehet azonban arra számítani, hogy ezeknek az országoknak mostani kormánya szakítani tud a németekkel. Nyilvánvaló, hogy ezekben az országokban magának a népnek kell kezébe vennie a német iga alól való felszabadulás ügyét. És minél hamarább ismerik fel ezeknek az országoknak népei, hogy milyen zsákutcába vezették őket a hitleristák és minél hamarább tagadnak meg minden segítséget, saját országukban a német leigázóktól és azok quislingista csatlósaitól, annál kevesebb áldozatot kell hozniok a háborúért, annál kevesebb kárt kell szenvedniök a háborútól ezeknek az országoknak, annál inkább számíthatnak a demokratikus országok megértésére.

A Vörös Hadsereg, sikeres támadásának eredményeképpen, több mint 400 kilométer szélességben elérte államhatárunkat s a megszállott szovjet földnek több mint háromnegyed részét felszabadította a német fasiszta rabiga alól. Most az a feladat, hogy *egész* földünket megtisztítsuk a fasiszta területrablóktól és az *egész vonalon*, a Fekete-tengertől a Bárents-tengerig, visszaállítsuk a Szovjetunió államhatárait.

Feladatunk azonban nem merülhet ki abban, hogy az ellenséges csapatokat kiűzzük hazánk földjéről. A német hadsereg most sebzett fenevadhoz hasonlít, amely kénytelen visszavánszorogni barlangjának, Németországnak határaihoz, hogy begyógyítsa sebeit. De a sebzett

fenevad, amely barlangjába huzódott, továbbra is veszedelmes fenevad marad. Ahhoz, hogy országunkat és a velünk szövetséges országokat a leigázás veszedelmétől megszabadítsuk, nyomon kell követni a megsebzett német fenevadat és saját barlangjában kell végezni vele. S az ellenséget üldözve, ki kell szabadítanunk a német rab-ságból lengyel és csehszlovák testvéreinket és a hitleri Németország igája alatt sínylődő, velünk szövetséges többi nyugateurópai népet.

Érthető, hogy ez a feladat nehezebb, mint a német csapatoknak a Szovjetunió területéről való kiűzése. Ezt a feladatot csak a Szovjetunió, Nagybritannia és az Észak-amerikai Egyesült Államok együttes erőfeszítésével, csapatainknak keletről, szövetségeseink csapatainak nyugatról mért együttes csapásaival lehet megoldani. Kétségtelen, hogy csakis ilyen összeegyeztetett csapás semmisítheti meg teljesen a hitleri Németországot.

Elvtársak ! Vöröskatonák és vöröstengerészek, tiszt-helyettesek, tisztek és tábornokok, partizánok és partizán-nők! Szovjetunió dolgozói! Testvéreink, akik ideiglenesen a német leigázók jármába kerültetek és akiket fasiszta kényszermunkára Németországba hurcoltak! *Köszöntelek és üdvözöllek benneteket Május Elseje ünnepének alkalmából!*

M E G P A R A N C S O L O M :

A Vörös Hadsereg által a fronton aratott történelmi jelentőségű győzelmek tiszteletére, a Szovjetunió munkásai, kolhozparasztjai és értelmisége által a háátországban elért nagy sikerek megünneplésére ma, a dolgozók világünnepének napján, este 8 órakor, húsz tisztelgő ágyú-sortűz dördüljön el Moszkvában, Leningrádban, Gomelben, Kievben, Harkovban, Rosztovban, Tbilisiben, Szipheropolban és Odesszában.

Éljen Szovjet Hazánk!
Éljen Vörös Hadseregünk és Hadiflottánk!
Éljen a nagy szovjet nép!
Éljen a Szovjetunió népeinek barátsága!
Éljenek a szovjet partizánok és partizán nők!
Örök dicsőség a hazánk szabadságáért és függetlenségéért
vívott harcokban elesett hősöknek!
Halál a német területezablókra!

I. SZTÁLIN

Legfelsőbb Főparancsnok,
a Szovjetunió Marsallja

SZTÁLIN ELVTÁRS VÁLASZA A „PRÁVDA” TUDÓSÍTÓJÁNAK KÉRDÉSÉRE

A „Právda” tudósítójának arra a kérdésére, *hogyan értékeli Sztálin elvtárs a szövetségesek csapatainak partraszállását Észak-Franciaországban, Sztálin elvtárs a következőket válaszolta:*

Összegezve azokat az eredményeket, amelyeket a szövetségesek Észak-Franciaországba benyomuló felszabadító csapatai hétnapos harcaik során értek, bátran mondhatjuk, hogy a nagyszabású átkelés a La-Manche csatornán és a szövetséges csapatok tömeges partraszállása Franciaország északi részén teljes sikerrel járt. Kétségtelen, hogy ez szövetségeseink fényes sikere.

Lehetetlen el nem ismerni, hogy a haditerv nagyvonalúsága, az óriási méretek és a mesteri kivitelezés tekintetében a háborúk története nem ismer ehhez hasonló vállalkozást.

Mint ismeretes, a „győzhetetlen” Napoleon annak idején szégyenletesen megbukott azzal a tervével, hogy átkel a La-Manche csatornán és elfoglalja a brit szigeteket. A hisztérikus Hitler, aki két éven át kérkedett azzal, hogy átkel a La-Manche-on, még csak kísérletet sem mert tenni arra, hogy valóra váltsa fenyegetését. Csak az angol-amerikai haderőknek sikerült becsülettel megvalósítani a

La-Manche-on való átkelésnek és a csapatok tömeges partraszállásának nagyszabású tervét.

A történelem ezt igen kiváló eredményként fogja feljegyezni.

1944 június 13.

A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA

Moszkva, Kreml, 1944 augusztus 20.

152. sz.

Elvtársak! Vadász-, csata-, bombázó- és felderítő légierőnk repülői, kormányosai, légilövészei, rádiósai, mérnökei, technikusai, motorosai, tisztjei és tábornokail

Az Összszövetségi Repülőnapon köszöntlek benneteket és üdvözöllek a német területtrablók elleni harcban elért sikerek alkalmából.

A szovjet légierők az egész Vörös Hadsereggel együtt elkeseredett harcot vívnak a német fasiszta területtrablók ellen és megsemmisítő csapásokat mérnek az ellenfél emberanyagára, felszerelésére, mögöttes területére és közlekedésére.

A munkások és munkásnők önfeláldozó munkája, a szovjet repülőtervezők és mérnökök magas szaktudása lehetővé tette, hogy leküzdjük a német légierő egykori számbeli fölényét s a Vörös Hadsereg és Hadiflotta Katonai Légi Erőit sok ezer kiváló minőségű harci repülőgéppel fegyverezzük fel.

Az ellenség ellen vívott légicsatákban repülőink példátlan hősiességet, vitézséget és bátorságot tanusítottak, a parancsnokok és vezetők a légihadműveletek vezetésében hozzáértésről, mesteri tudásról tettek tanúságot.

Ennek eredményeként harci légierőink most teljesen uralkodnak a levegőben az ellenség légierői felett.

A kiváló repülők, kormányosok és légi lövészek ezrei egyre jobban és jobban gyarapítják fegyveres erőink sikereit és pusztítják az ellenséget a levegőben és a földön.

Légierőink sikerei tiszteletére megparancsolom:

A Repülőnap alkalmából Hazánk fővárosában Moszkvában, ma, augusztus 20-án 17 órakor 224 ágyú 20 tüzérségi díszlövése üdvözlje a Haza nevében hős repülőinket.

I. SZTÁLIN

*Legfelsőbb Főparancsnok,
a Szovjetunió Marsallja*

A NAGY OKTÓBERI SZOCIALISTA FORRADALOM 27. ÉVFORDULÓJA

Az Állami Honvédelmi Bizottság Elnökének előadói beszéde
a Moszkvai Szovjet és a moszkvai párt- és társadalmi szervezetek
1944 november 6-án tartott közös ünnepi ülésén

Eltársak!

A szovjet nép ma a szovjet forradalom országunkban aratott győzelmének 27. évfordulóját ünnepli.

Negyedszer ünnepli országunk a Szovjet Forradalom évfordulóját a német fasiszta területrablók elleni Honvédő Háború viszonyai között.

Ez természetesen nem jelenti azt, hogy a háború negyedik esztendeje, eredményeit illetően, nem különbözik a háború előző három esztendjétől. Ellenkezőleg, gyökeres különbség van köztük. Míg a háború első két esztendeje a német haderők támadásának és országunk mélyébe nyomulásának éve volt, amikor a Vörös Hadsereg védekező harcra kényszerült, a háború harmadik esztendeje pedig a frontunkon beállott gyökeres fordulat éve volt, amikor a Vörös Hadsereg nagyerejű támadóharcokat fejlesztett ki, számos döntő harcban szétverte a németeket, a szovjet föld kétharmadrészét megtisztította a német seregektől és kényszerítette azokat, hogy védelembe menjenek át, noha a Vörös Hadsereg még egymaga, a szövetségesek részéről kapott komoly támogatás nélkül vívta a háborút a német seregek ellen — addig a háború negyedik éve a szovjet hadseregek és szövetségeseink hadseregei által a német csapatok fölött aratott döntő győzel-

mek esztendejének bizonyult, amikor a németeket, akik ezúttal két fronton voltak kénytelenek háborút viselni, Németország határaihoz vetettük vissza.

Végeredményben az elmúlt esztendő azzal fejeződött be, hogy a német csapatok a Szovjetunió, Franciaország, Belgium és Közép-Olaszország területéről ki vannak űzve és a hadműveletek Németország területére helyeződtek át.

1. NÉMETORSZÁG KÉT FRONT HARAPÓFGÓJÁBAN

A Vörös Hadseregnek ebben az esztendőben aratott döntő sikerei és a németek kiűzése a szovjet földről annak a számos megsemmisítő csapásnak volt a következménye, amelyeket haderőink a német seregekre mértek s amelyek már ez év januárjában kezdődtek és azután a beszámolómban áttekintett egész esztendő folyamán bontakoztak ki.

Az első csapást csapataink ez év januárjában Leningrád és Novgorod alatt mérték az ellenségre, amikor a Vörös Hadsereg keresztültörte a németek huzamos ellenállásra kiépített védelmi rendszerét és a Baltikumba vetette vissza őket. Ennek a csapásnak eredménye a leningrádi terület felszabadítása volt.

A második csapást ez év február-márciusában a Bugnál mértük a németekre, amikor a Vörös Hadsereg szétverte és a Dnyeszteren túlra vetette vissza a német csapatokat. Ennek a csapásnak eredményeképpen Ukrajnának a Dnyeper jobbpartján fekvő része felszabadult a német fasiszta területről. uralma alól.

A harmadik csapást ez év április-májusában a Krim félsziget térségében mértük az ellenségre, amikor a német csapatokat a Fekete-tengerbe szorítottuk. Ennek a csa-

pásnak eredményeképpen szabadult fel a német iga alól a Krim félsziget és Odessza.

A negyedik csapást ez év júniusában Karélia térségében mértük, amikor a Vörös Hadsereg szétverte a finn csapatokat, felszabadította Vüborgot és Petrozavodszkot s Finnország mélyébe vetette vissza a finneket. Ennek a csapásnak eredményeképpen felszabadult a Karél-Finn Szovjet Köztársaság nagyobb része.

Az ötödik csapást ez év június-júliusában mértük a németekre, amikor a Vörös Hadsereg teljesen szétverte a német csapatokat Vityebszk, Bobrujszk és Mogiljov alatt s csapását 30 német hadosztály Minszk alatti körülkerítésével tetőzte be. Haderőink ennek a csapásnak eredményeképpen: a) teljesen felszabadították a Belorussz Szovjet Köztársaságot; b) kijutottak a Visztulához és felszabadították a velünk szövetséges Lengyelország jelentékeny részét; c) elérték a Nyement és felszabadították a Litván Szovjet Köztársaság legnagyobb részét; d) átkeltek a Nyemenen és elérték Németország határait.

A hatodik csapást ez év július-augusztusában Nyugat-Ukrajna térségében mértük az ellenségre, amikor a Vörös Hadsereg Lvov alatt szétverte s a Szan és a Visztula mögé vetette vissza a német csapatokat. Ennek a csapásnak eredményeképpen: a) felszabadult Nyugat-Ukrajna; b) csapataink átkeltek a Visztulán és a Visztula túlsó partján, Szandomirtól nyugatra, erős hídfőállást létesítettek.

A hetedik csapást ez év augusztusában Kisinyov — Jassy térségében mértük az ellenségre, amikor csapataink teljesen szétverték a német — román haderőket s csapásaikat azzal tetézték, hogy Kisinyov alatt bekerítették 22 német hadosztályt, a román hadosztályokat meg sem említve. Ennek a csapásnak eredményeképpen: a) fel-

szabadult a Moldvai Szovjet Köztársaság; *b)* kidőlt a sorból Németország szövetségese, Románia, amely háborút üzent Németországnak és Magyarországnak; *c)* kidőlt a sorból Németország szövetségese, Bulgária, amely szintén háborút üzent Németországnak; *d)* megnyílt csapataink előtt az út Magyarország, Németország utolsó európai szövetségese felé; *e)* lehetővé vált, hogy segítséget nyujtsunk a német területrablók ellen a velünk szövetséges Jugoszláviának.

A nyolcadik csapást ez év szeptember-októberében a Baltikumban mértük az ellenségre, amikor a Vörös Hadsereg Tallin és Riga alatt szétverte és kiűzte a Baltikumból a német csapatokat. Ennek a csapásnak eredményeképpen *a)* felszabadult az Észt Szovjet Köztársaság; *b)* felszabadult a Lett Szovjet Köztársaság nagyrésze; *c)* kidőlt a sorból Németország szövetségese, Finnország, amely háborút üzent Németországnak; *d)* több mint 30 német hadosztályt elváltunk Poroszországtól s a Tukumsz és Libáva közötti térségben harapófogóba szorítottuk, ahol haderőink most semmisítik meg őket. (H o s s z a n t a r t ó t a p s.)

Ez év októberében kezdődött haderőink kilencedik csapása, Magyarország térségében, a Duna-Tisza között, azzal a céllal, hogy Magyarországot kiugrasszuk a háborúból és Németország ellen fordítsuk. Ennek a tetőfokát még el nem ért csapásnak eredményeképpen: *a)* haderőink közvetlen segítséget nyújtottak a velünk szövetséges Jugoszláviának a németek kiűzéséhez és Belgrád felszabadításához; *b)* haderőink számára lehetővé vált, hogy átlépjék a Kárpátok gerincét és segítkezet nyujtsanak a velünk szövetséges Csehszlovák Köztársaságnak, amelynek egy része már felszabadult a német területrablók uralma alól.

Végül ez év októberében Észak-Finnországban mértünk csapást a német haderőkre, amikor is a német csapatokat kiszorítottuk Petsamo térségéből és seregeink a németek üldözése során, a velünk szövetséges Norvégia területére léptek. (T a p s.)

Nem hozok fel számszerű adatokat azokról a veszteségekről, melyek az ellenséget e hadműveletek következtében elesettekben és hadifoglyokban érték, sem a csapataink által zsákmányolt ágyúk, harckocsik, repülőgépek, lövedékek, géppuskák stb. mennyiségéről. Ezeket az adatokat bizonyára ismerik a Szovjet Tájékoztató Iroda hadijelentéseiből.

Ezek voltak az elmúlt esztendőben a Vörös Hadsereg legfontosabb hadműveletei, amelyek a német csapatoknak országunk területéről való kiűzéséhez vezettek.

Ezeknek a hadműveleteknek eredményeképpen szétvertük és harcképtelenné tettük a németek és szövetségeseik mintegy 120 hadosztályát. Míg az elmúlt esztendőben arcvonalunkkal 257 hadosztály, köztük 207 német hadosztály állott szemben, most, valamennyi „totális” és „ultratotális” mozgósítás után, mindössze 204 német és magyar hadosztály áll arcvonalunkkal szemben, amelyek között a német hadosztályok száma legfeljebb 180.

El kell ismerni, hogy a mostani háborúban a hitleri Németország és fasiszta hadserege jóval erősebb, alattomosabb és tapasztaltabb ellenfélnek bizonyult, mint Németország és hadserege valamennyi eddigi háborúban. Ehhez azt is hozzá kell tennünk, hogy a németeknek ebben a háborúban sikerült felhasználniok csaknem egész Európa ipari erejét és csatlós államaik eléggé jelentős hadseregét. És ha Németország a számára előnyös hadviselési feltételek ellenére mégis az elkerülhetetlen pusztulás szélére jutott, úgy ez azzal magyarázható, hogy Németország

legfőbb ellenfele, a Szovjetunió, túlszárnyalta erőben a hitleri Németországot. (V i h a r o s t a p s.)

A hitleri Németország ellen folyó háború elmúlt esztendejében új mozzanatnak kell tekintenünk azt a tényt, hogy a Vörös Hadsereg ebben az esztendőben nem egy-maga folytatta hadműveleteit a német haderők ellen, mint az előző években, hanem szövetségeseink haderőivel együtt. A teheráni konferencia nem volt hiábavaló. A teheráni konferencia határozata, hogy Németországra nyugatról, keletről és délről együttesen mérjenek csapást, meglepő pontossággal kezdett megvalósulni. A Vörös Hadseregnek a szovjet—német hadszíntéren folytatott nyári hadműveleteivel egyidőben a szövetséges haderők megkezdték benyomulásukat Franciaországba és erős támadó hadműveleteket szerveztek, amelyek arra kényszerítették a hitleri Németországot, hogy két fronton folytasson háborút. Szövetségeseink hadserege és hajóhada szervezettség és méretek tekintetében a történelemben példátlan tömeges partraszálló hadműveletet hajtott végre Franciaország partvidékén és mesteri módon küzdötte le a németek erődítményeit.

Németország ilyképpen két front harapófogójába került.

Mint várható is volt, az ellenség nem bírta ki a Vörös Hadsereg és a szövetséges seregek együttes csapásait. Az ellenség ellenállása megtört, csapatait rövid idő alatt kiszorították Közép-Olaszország, Franciaország, Belgium és a Szovjetunió területéről. Az ellenséget Németország hatáiraira vetették vissza.

Kétség sem férhet hozzá, hogy a körülbelül 75 német hadosztályt lekötő második európai front megteremtése nélkül haderőink nem tudták volna ily rövid idő alatt megtörni a német csapatok ellenállását és kiszorítani azo-

kat a Szovjetunió területéről. De az is kétségtelen, hogy a Vörös Hadsereg ez év nyarán végrehajtott, körülbelül 200 német hadosztályt lekötő hatalmas támadó hadműveletei nélkül szövetségeseink haderői nem tudtak volna oly gyorsan elbánni a német csapatokkal és kiszorítani azokat Közép-Olaszország, Franciaország és Belgium területéről.

Az a feladatunk, hogy Németországot továbbra is két front harapófogójában tartsuk.

Ez a győzelem kulcsa.

2. A SZOVJET NÉP NAGY HŐSIESSÉGE A HONVÉDŐ HÁBORÚBAN

Ha a Vörös Hadsereg sikeresen tudta teljesíteni a Haza iránti kötelességét és kiűzte a németeket a szovjet földről, ezt azért tudta megtenni, mert hátországunkból odaadóan támogatta egész országunk és országunk valamennyi népe. Minden szovjet ember — a munkások, a parasztok és az értelmiség — önfeláldozó munkája éppúgy, mint állami és pártszerveink irányító tevékenysége az elmúlt esztendőben a „Mindent a frontnak” jelszó jegyében folyt.

Az elmúlt esztendőt iparunk, mezőgazdaságunk és közlekedésünk új sikerei, hadigazdaságunk új fellendülése jellemzi.

A háború negyedik esztendejében üzemeink néhány-szor annyi harckocsit, repülőgépet, ágyút, aknavetőt és löszert állítottak elő, mint a háború elején. Túljutottunk a mezőgazdaság helyreállításának legnehezebb időszakán. Miután országunk visszaszerezte a Don- és Kubánvidéki termékeny földeket, miután Ukrajna felszabadult, mezőgazdaságunk gyorsan kiheveri a súlyos veszteségeket.

A Szovjetunió vasúti közlekedése olyan hatalmas munkát végzett, amellyel más ország vasutai aligha birkóztak volna meg. Mindez arról tanuskodik, hogy a szovjet állam gazdasági alapja hasonlíthatatlanul életképesebbnek bizonyult mint az ellenséges államok gazdasága.

Az Októberi Forradalomban született szocialista rend nagy és legyőzhetetlen erőt adott népünknek és hadseregünknek. A Szovjet Állam a háború súlyos terhei ellenére, az ország igen nagy és gazdasági szempontból fontos vidékeinek ideiglenes német megszállása ellenére, a háború folyamán nem csökkentette, hanem évről-évre fokozta a front ellátását fegyverzettel és lőszerrel. A Vörös Hadseregnek most nem kevesebb, hanem több harckocsija, ágyúja és repülőgépe van, mint a német hadseregnek. Hadfelszerelésünk minőség tekintetében jóval felülmúlja az ellenség fegyverzetét. Ugyanúgy, ahogyan a Vörös Hadsereg hosszas és nehéz párviadalban katonai győzelmet aratott a fasiszta haderő fölött, a szovjet hátszország dolgozói gazdasági győzelmet arattak az ellenség fölött a hitlerista Németországgal és cinkosaival folytatott párviadalban. (V i h a r o s t a p s.) A szovjet emberek lemondtak sokminden szükségéről, öntudatosan vállaltak komoly anyagi nélkülözést, csak hogy minél többet juttassanak a frontnak. A mostani háború példátlan nehézségei nem törték meg, hanem még jobban megedzették a szovjet nép vasakarátát és bátor szellemét. Népünk joggal nyerte el a hős népnek kijáró dicsőséget.

Munkásosztályunk minden erejét latbaveti a győzelem érdekében, szüntelenül tökéletesíti a termelés technikáját, növeli ipari vállalataink teljesítőképességét, új gyárakat és üzemeket hoz létre. A Szovjetunió munkásosztálya a mostani háború folyamán nagy hősiességet tanúsított a munka terén.

Értelmiségünk a technika és a kultúra területén merészen halad az újítás útján, sikeresen fejleszti tovább a modern tudományt és alkotólag alkalmazza annak vívmányait a Vörös Hadsereg fegyverzetének előállításánál. A szovjet értelmiség alkotómunkájával felbecsülhetetlen szolgálatot tett az ellenség szétzúzása ügyének.

A hadsereg nem harcolhat és nem győzhet modern fegyverzet nélkül. De nem harcolhat és nem győzhet kenyér, élelmiszer nélkül sem. A Vörös Hadsereg a háború negyedik esztendejében, a kolhozparasztság gondoskodása folytán, nem szenved szükségét élelmiszerben. A kolhozparasztok és kolhozparaszt nők élelmiszerrel látják el a munkásságot és értelmiséget, nyersanyaggal az ipart, biztosítják a front számára fegyverzetet és felszerelést előállító üzemek és gyárak normális munkáját. Kolhozparasztságunk tevékenyen és a Haza iránti kötelességének teljes tudatában működik együtt a Vörös Hadsereggel az ellenség feletti győzelem elérésében.

Örök időkre bevonulnak a történelembe a gyárakban és üzemekben, a kolhozokban és szovhozokban végzett munka terhének nehezét saját vállalkra vevő szovjet nők és dicső ifjúságunk példátlan munkahőstettei. A szovjet nők, ifjak és leányok a haza becsülete és függetlensége érdekében vitézséget és hősiességet tanúsítanak a munka frontján. Méltóknak bizonyultak apáikhoz és fiaikhoz, férjeikhez és fivéreikhez, akik a német fasiszta szörnyetegekkel szemben védelmezik a Hazát.

A szovjet emberek hátországban véghezvitt munkahőstetteinek éppúgy, mint harcosaink által a fronton véghezvitt hervadhatatlan haditetteknek forrása a lángoló és éltető szovjet hazafiság.

A szovjet hazafiság ereje abban áll, hogy nem faji vagy nacionalista előítéletekre, hanem a népeknek a

Szovjet Haza iránti lelkes odaadására és hűségére, az országunkban élő valamennyi nemzet dolgozóinak baráti szövetségére támaszkodik. A szovjet hazafiságban harmonikusan olvadnak egybe a népek nemzeti hagyományai és a Szovjetunió minden dolgozójának közös érdekei. A szovjet hazafiság nem választja el, hanem ellenkezőleg, egységes testvéri családban tömöríti országunk valamennyi nemzetét és népét. Ebben kell látnunk a Szovjetunióban élő népek megbonthatatlan és egyre szilárduló barátságának alapját. A Szovjetunió népei ugyanakkor tiszteletben tartják a külföldi országok népeinek jogait és függetlenségét s mindig készek voltak békében és barátságban élni a szomszédos államokkal. Ebben kell látnunk államunk és a szabadságszerető népek növekvő és erősödő kapcsolatainak alapját.

A szovjet emberek nem azért gyűlölik a német hódítókat, mert azok egy idegen nemzet fiai, hanem azért, mert mérhetetlen szenvedést és bajt okoztak népünknek és valamennyi szabadságszerető népnek. A régi orosz közmondás szerint: „Nem azért verik a farkast, mert szürke, hanem mert a bárányt megette.” (D e r ü l t s é g. H o s s z a n t a r t ó t a p s.)

A német fasiszták az embergyűlölő fajelméletet választották ideológiai fegyverüknek, arra számítva, hogy a vadállati nacionalizmus hirdetése megteremti a német hódítók által leigázott népek fölötti uralom erkölcsi és politikai feltételeit. A faji gyűlölködés politikája azonban, amelyet a hitleristák folytatnak, a valóságban a német fasiszta állam belső gyengeségének és külpolitikai elszigetelődésének forrásává lett. A hitlerista rablóblokk széthullásának egyik oka a faji gyűlölködés ideológiája és politikája. Nem tarthatjuk véletlennek azt a tényt, hogy a német imperialisták ellen nemcsak Franciaország,

Jugoszlávia, Lengyelország, Csehszlovákia, Görögország, Belgium, Dánia, Norvégia és Hollandia leigázott népei, hanem Hitler volt vazallusai, az olaszok, a románok, a finnek és a bolgárok is felkeltek. A hitlerista klikk kannibál politikája Németország elleni küzdelemre ösztönözte a világ valamennyi népét s az úgynevezett „kiválasztott német faj” általános gyűlölet tárgya lett.

A hitleristák a háború folyamán nemcsak katonai, hanem erkölcsi és politikai vereséget is szenvedtek. Valamennyi faj és nemzet egyenjogúságának országunkban meghonosodott ideológiája, a népek barátságának ideológiája teljes győzelmet aratott a hitleristák vadállati nacionalizmusban és faji gyűlölködésben megnyilvánuló ideológiáján.

Most, amikor a Honvédő Háború győzelmes befejezéséhez közeledik, egész nagyságában domborodik ki a szovjet nép történelmi szerepe. Ma már mindenki elismeri, hogy a szovjet nép önfeláldozó harcával megmentette az európai civilizációt a fasiszta pogromlovagoktól. Ez a szovjet nép nagy világtörténelmi érdeme.

3. A NÉMETELLENES KOALÍCIÓ FRONTJÁNAK MEGSZILÁRDULÁSA ÉS KISZÉLESEDÉSE. A BÉKE ÉS BIZTONSÁG KÉRDÉSE

Az elmúlt év meghozta a németellenes koalíció közös ügyének diadalát, amelynek érdekében a Szovjetunió, Nagybritannia és az Egyesült Államok népei harci szövetségben egyesültek. Ez az év a három vezető nagyhatalom közötti egység és a hitleri Németország elleni összeegyeztetett együttműködés megszilárdulásának esztendeje volt.

A teheráni konferenciának a Németország elleni közös cselekvésre vonatkozó határozata és e határozat ragyogó megvalósítása egyik ékesen szóló bizonyítéka annak, hogy a hitlerellenes koalíció frontja megszilárdult. A történelem-

ben kevés példát találunk arra, hogy a közös ellenség elleni együttes fellépésre irányuló nagy hadműveleti terveket oly teljesen és pontosan valósították volna meg, mint ahogyan a Németország ellen irányuló együttes csapásnak a teheráni konferencián kidolgozott tervét valóra váltották. Kétségtelen, hogy a három nagyhatalom nézeteinek egysége és tevékenységének összhangja nélkül a teheráni határozat nem valósulhatott volna meg oly teljesen és pontosan. Másrészt az is kétségtelen, hogy a teheráni határozat sikeres megvalósításának elő kellett mozdítania az Egyesült Nemzetek frontjának megszilárdulását.

Épp ilyen szemléltetően tanuskodnak az Egyesült Nemzetek frontjának megszilárdulása mellett a háború utáni biztonság megszervezésének ügyében összehívott Dumbarton-Oaks-i konferencia határozatai is. A három nagyhatalom között a biztonság kérdésében felmerült nézeteltérésekről beszélnek. Nézeteltérések természetesen vannak és lesznek még egész sor más kérdésben is. Nézeteltérések még egy és ugyanazon párthoz tartozó emberek között is előfordulnak. Annál inkább kell lenniök különböző államok és különböző pártok képviselői között. Nem azon kell csodálkozni, hogy nézeteltérések vannak, hanem azon, hogy oly kevés a nézeteltérés és hogy ezeket a nézeteltéréseket rendszerint csaknem minden alkalommal a három nagyhatalom egységes és összeegyeztetett tevékenységének szellemében „oldják meg”. Nem az a lényeges, hogy nézeteltérések forognak fenn, hanem az, hogy ezek a nézeteltérések nem terjednek túl azokon a kereteken, amelyeket a három nagyhatalom egységének érdekei megengednek és végeredményben az egység érdekeinek vonalán oldódnak meg. Ismeretes, hogy a második front létesítésének kérdésében komolyabb nézeteltérések vol-

tak közöttünk. De az is ismeretes, hogy ezeket az ellentéteket végül is a teljes kölcsönös egyetértés szellemében oldottuk meg. Ugyanezt mondhatjuk a Dumbarton-Oaks-i konferencián felmerült nézeteltérésekről is. Erre a konferenciára nem az a jellemző, hogy ott bizonyos nézeteltérések merültek fel, hanem az, hogy a biztonsági kérdések kilenctizedrészét ezen a konferencián a teljes egyetértés szellemében oldották meg. Ezért gondolom, hogy a Dumbarton-Oaks-i konferencia határozatait úgy kell tekintenünk, mint a németellenes koalíciós front szilárdulásának egyik fényes tanújelét.

Az Egyesült Nemzetek frontjának megszilárdulása tekintetében még fényesebb tanújelnek kell tartani a nemrégiben Moszkvában Churchillel, Nagybritannia miniszterelnökével és Edennel, Nagybritannia külügyminiszterével barátságos légkörben és a teljes egyetértés szellemében folytatott tárgyalásokat.

A hitleristák a háború egész folyamán kétségbeesett kísérleteket tettek, hogy az Egyesült Nemzeteket elválasszák egymástól és szembeállítsák egymással, gyanakvást és ellenségeskedést keltsenek közöttük, hogy kölcsönös bizalmatlansággal és ha lehet, még egymás elleni harccal is gyengítsék katonai erőfeszítéseiket. A hitlerista politikusok ilyen törekvései teljesen érthetőek. Az ő számukra nincs nagyobb veszedelem, mint az Egyesült Nemzetek egysége a hitlerista imperializmus elleni küzdelemben, s a legnagyobb katonai-politikai siker számukra az volna, ha el tudnák választani egymástól a szövetséges hatalmakat a közös ellenség ellen vívott küzdelmükben. Ismeretes azonban, mennyire hiábavalóknak bizonyultak a fasiszta politikusok próbálkozásai, hogy a nagyhatalmak szövetségét megbontsák. Ez azt jelenti, hogy a Szovjetunió, Nagybritannia és az Amerikai Egyesült Államok

szövetségének alapjául nem véletlen és múltó tényezők, hanem életbevágóan fontos és tartós érdekek szolgálnak.

Nincs okunk kételkedni abban, hogy ha a demokratikus hatalmak harci szövetsége kiállta a több mint három év óta tartó háború megpróbáltatásait és ezt a szövetséget a szabadságuk és becsületük védelmére kelt népek vére pecsételte meg, annál inkább ki fogja állni a háború befejező szakaszának megpróbáltatásait. (H o s s z a n t a r t ó t a p s.)

Az elmúlt esztendő azonban nemcsak a szövetséges hatalmak németellenes frontja megszilárdulásának, hanem e front kiszélesedésének esztendeje is volt. Nem tekinthető véletlennek az a tény, hogy Olaszország után Németország más szövetségeseit, Finnországot, Romániát és Bulgáriát is kiugrasztották a háborúból. Meg kell jegyezni, hogy ezek az államok nemcsak kiléptek a háborúból, hanem szakítottak is Németországgal, hadat üzentek Németországnak s ilyenképpen csatlakoztak az Egyesült Nemzetek frontjához. Ez kétségtelenül azt jelenti, hogy az Egyesült Nemzetek frontja a hitleri Németország ellen kiszélesedett. Kétség sem fér hozzá, hogy Magyarország, Németország utolsó európai szövetségese, a közeljövőben szintén kidől a sorból. Ez a hitleri Németország teljes európai elszigeteltségét és bukásának elkerülhetetlenségét fogja jelenteni.

Az Egyesült Nemzetek a hitleri Németország elleni háború diadalmas befejezése előtt állanak.

A Németország elleni háborút az Egyesült Nemzetek meg fogják nyerni — ehhez most már semmi kétség sem fér.

A Németország elleni háború megnyerése nagy történelmi feladat megvalósítását jelenti. A háború megnyerése azonban még nem jelenti a népek tartós békéjének és hathatós biztonságának biztosítását a jövőben. Felada-

tunk nemcsak az, hogy megnyerjük a háborút, hanem az is, hogy lehetetlenné tegyük egy új támadás és egy új háború létrejöttét, ha nem is örökre, de legalább is hosszú időre.

Németországot veresége után természetesen mind gazdasági, mind katonai-politikai tekintetben le fogjuk fegyverezni. Naivitás volna azonban azt hinni, hogy Németország nem igyekszik majd feléleszteni erejét és új támadást kezdeni. Mindenki tudja, hogy a német főkolomposok már most készülnek az új háborúra. A történelem arról tanuskodik, hogy rövid idő, 20—30 év elegendő ahhoz, hogy Németország kiheverje vereségét és helyreállítsa erejét. Milyen eszközök állnak rendelkezésünkre ahhoz, hogy elhárítsunk egy új támadást Németország részéről, ha pedig mégis háború törne ki — csirájában fojtsuk el s ne engedjük, hogy nagy háborúvá fejlődjék?

Ez a kérdés annál inkább helyénvaló, mivel a történelem tanulsága szerint az agresszív nemzetek, mint támadó nemzetek, rendszerint jobban fel vannak készítve egy új háborúra, mint a békeszerető nemzetek, amelyek, minthogy nem érdekük az új háború, rendszerint elkésnek az arra való felkészüléssel. Tény, hogy a mostani háborúban az agresszív nemzetek már a háború megkezdése előtt *inváziós hadsereggel* rendelkeztek, míg a békeszerető nemzeteknek még a mozgósítást *fedező hadseregük* sem volt teljesen kielégítő. Nem tarthatjuk véletlennek az olyan kellemetlen tényeket, mint a Pearl-Harbour-i „incidens”, a Fülöp-szigetek és más csendesóceáni szigetek elvesztése, Hong-Kong és Szingapur elvesztése, amikor Japán, mint agresszív nemzet a háborúra felkészültebbnek bizonyult, mint Nagybritannia és az Amerikai Egyesült Államok, amelyek békeszerető politikát folytattak. Nem tarthatjuk

véletlennek az olyan kellemetlen tény sem, mint Ukrajnának, Belorussziának, a Baltikumnak már a háború első esztendejében történt elvesztése, amikor Németország, mint agresszív nemzet a háborúra felkészültebbnek bizonyult, mint a békeszerető Szovjetunió. Naivság lenne ezeket a tényeket a japánok és a németek egyéni tulajdonságaival, az angolokkal, amerikaiakkal, oroszokkal szembeni fölényükkel, előrelátásukkal és egyebekkel magyarázni. Itt nem egyéni tulajdonságokról van szó, hanem arról, hogy az agresszív nemzetek, amelyeknek érdeke az új háború — mint olyan nemzetek, amelyek hosszú időn át készülnek a háborúra és e célból összegyűjtik erőiket, rendszerint felkészültebbek és kell is, hogy felkészültebbek legyenek a háborúra, mint a békeszerető nemzetek, amelyeknek nem érdeke az új háború. Ez természetes és érthető is. Ez, ha úgy tetszik, történelmi törvényszerűség, amelyet veszedelmes volna figyelmen kívül hagyni.

Következésképpen nem tagadhatjuk, hogy a békeszerető nemzeteket a jövőben újra váratlan támadás érheti, de természetesen csak akkor, ha nem dolgozzák ki már most azokat a különleges intézkedéseket, amelyek a támadást elhárítják.

Milyen eszközeink vannak tehát ahhoz, hogy a Németország részéről jövő új támadást elhárítsuk, ha pedig a háború mégis kitörne — már elején elfojtsuk és megakadályozzuk, hogy nagy háborúvá fejlődjék?

Ehhez az agresszív nemzetek teljes lefegyverzésén kívül csak egyetlen eszköz létezik: a békeszerető nemzetek képviselőiből különleges szervezetet kell létrehozunk a béke megvédésére és a biztonság megőrzésére, e testület vezető szervének rendelkezésére kell bocsátanunk a támadás megakadályozásához feltétlenül szükséges fegyveres erőt és köteleznünk kell ezt a szervezetet,

hogy szükség esetén ezt a haderőt a támadás elhárítására vagy felszámolására és a támadásban vétkesek megbüntetésére haladéktalanul igénybe vegye.

Ennek a szervezetnek nem szabad a gyászos emlékü Népszövetség megismétlődésének lennie, amelynek a támadás elhárításához sem joga nem volt, sem az ahhoz szükséges eszközökkel nem rendelkezett. Ez a szervezet új, különleges, teljhatalmú nemzetközi szervezet lesz, amelynek minden szükséges eszköz rendelkezésére áll majd ahhoz, hogy megvédje a békét és elhárítsa az új támadást.

Számíthatunk-e arra, hogy e nemzetközi szervezet működése eléggé eredményes lesz? Eredményes lesz, ha a nagyhatalmak, amelyek a hitleri Németország elleni háború főterhét viselték, továbbra is az egyetértés és összetartás szellemében fognak eljárni. Nem lesz eredményes, ha véteni fognak ez ellen az elengedhetetlen fel-tétel ellen.

* * *

Elvtársak!

A szovjet nép és a Vörös Hadsereg sikeresen oldja meg azokat a feladatokat, amelyekkel a Honvédő Háború folyamán szembekerült. A Vörös Hadsereg becsülettel teljesítette hazafias kötelességét és megszabadította hazánkat az ellenségtől. Mostantól fogva hazánk örökre mentesítve van a hitleri söpredéktől. Most a Vörös Hadsereg az a feladat vár, hogy teljesítse küldetésének utolsó, befejező részét: szövetségeseink hadseregeivel együtt be kell fejeznie a német fasiszta hadsereg szét-zúzását, saját barlangjában kell végeznie a fasiszta fenegvad-dal és ki kell tüznie Berlin városára a győzelem lobogó-ját. (V i h a r o s, h o s s z a n t a r t ó t a p s.) Van okunk

feltételezni, hogy a Vörös Hadsereg ezt a feladatát a közeljövőben teljesíteni fogja. (V i h a r o s, h o s s z a n t a r t ó t a p s.)

Éljen győzelmes Vörös Hadseregünk! (T a p s.)

Éljen dicső Hadiflottánk! (T a p s.)

Éljen a hatalmas szovjet nép! (T a p s.)

Éljen nagy Hazánk! (V i h a r o s t a p s, m i n d e n k i f e l á l l.)

Halál a német fasiszta hódítókra! (V i h a r o s t a p s, a m e l y h o s s z a n t a r t ó ü n n e p l é s b e m e g y á t. K i á l t á s o k: „Éljen Sztálin elvtárs!”)

A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA

Moszkva, 1944 november 7.

220. sz.

Elvtársak! Vöröskatonák és vöröstengerészek, tiszt-helyettesek, tisztek és tábornokok! Szovjetunió dolgozói! Testvérek, akiket fasiszta kényszers munkára erőszakkal Németországba hurcoltak!

A Szovjet Kormány és bolsevik pártunk nevében köszöntelek és üdvözöllek benneteket a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 27. évfordulója alkalmából.

Az Októberi Forradalom 27. évfordulóját a Vörös Hadseregnek hazánk ellenségei fölött aratott döntő győzelmei között ünnepeljük. A Vörös Hadsereg és a szovjet nép hősies erőfeszítései megtisztították földünket a német fasiszta hódítóktól.

A szovjet haderők ez év folyamán szüntelenül erősebbnél erősebb csapásokat mértek az ellenségre. A Vörös Hadsereg 1944 telén kimagasló győzelmet aratott Ukrajnának a Dnyeper jobbpartján levő részén és szétzúzta a németeket Leningrád alatt. A Vörös Hadsereg ez év tavaszán megtisztította a németektől a Krim félszigetet. 1944 nyarán a hitlerista hadsereg haderőinktől óriási vereségeket szenvedett, amelyek gyökeresen megváltoztatták a front helyzetét a német fasiszta területrablók elleni harcban. A Vörös Hadsereg szétzúzta az ellenség erős védelmi rendszerét a Karéliei földszoroson, valamint a Ladoga és

Onyega tó között és kiugratta Finnországot a hitleristák rabló blokkjából. A Vörös Hadsereg csapatai a belorussz földön vívott történelmi jelentőségű csatában teljesen szétverték a német csapatok három hadseregből álló központi csoportját s a harcok során 540.000 német katonát és tisztet pusztítottak el, illetve ejtettek foglyul. A Vörös Hadsereg a délen vívott csatában körülzárta és teljesen megsemmisítette a német csapatok két hadseregből álló csoportját. A szovjet csapatok ebben a harcban több mint 250.000 német katonát és tisztet pusztítottak el, illetve ejtettek foglyul. A Vörös Hadsereg szétverte a németeket Romániában, kiűzte őket Bulgáriából, veri a németeket Magyarország területén. Csapataink megsemmisítették a hitleri hadsereg balti csoportját. A Vörös Hadsereg 1944. évi nyári hadjárata folyamán harcok közepette Kisinyovtól Belgrádig több mint 900 kilométert, Zslobintól Varsóig több mint 600 kilométert, Vityebszktől Tilsitig 550 kilométert tett meg. A háború most a fasiszta Németország területére tevődött át.

A Vörös Hadsereg a harcok során kiűzte a német fasiszta területrablókat Szovjet-Ukrajna, Belorusszia, a Karél-Finn, a Moldáviai, az Észt, a Lett és a Litván Szovjet Köztársaság egész területéről. Az ideiglenesen német megszállás alá került testvéri szovjet köztársaságok földjén összetörtük a három évig tartó fasiszta ígát. A Vörös Hadsereg visszaszerezte a szovjet emberek tízmillióinak szabadságát. A Szovjetunió államhatárát, amelyet a hitleri hordák 1941 június 22-én hitszegő módon megsértettek, a Fekete-tengertől a Barents-tengerig húzódó egész vonalon visszaállítottuk.

Az elmúlt esztendő ilyenképpen a szovjet föld teljes megszabadításának esztendeje volt a német fasiszta területrablóktól.

A Vörös Hadsereg, miután befejezte a szülőföld megtisztítását a hitlerista söpredéktől, most Lengyelország, Jugoszlávia, Csehszlovákia népeinek nyújt segítséget abban, hogy letépjék a fasiszta rabság láncait és visszaállítsák szabadságukat és függetlenségüket.

A Vörös Hadsereg az elmúlt esztendő téli és nyári ütközeteiben fejlett harcmódjáról tett tanubizonyságot. A Vörös Hadsereg harcosai mesterien törték át az ellenség megerősített övezeteit, lendületesen üldözték, körülférték és megsemmisítették az ellenséget. A támadó harcokban a szovjet haderők valamennyi fegyvernemének pontos együttműködése és alkalmazásának művészi módja nyilatkozott meg. A szovjet harcosok megedződtek az ütközetekben, megtanulták szétverni és legyőzni az ellenséget. A Vörös Hadsereg félelmetes erővé fejlődött s harci tudásával és hadfelszerelésével túlszárnyalja az ellenséget.

A Vörös Hadsereg erejét megsokszorozza a szovjet háterszág szervezett munkája. A munkások, a kolhozparasztok, az értelmiség becsülettel tesznek eleget a haza iránti kötelességüknek, hősieen küzdik le a háborús idők nehézségeit, fennakadás nélkül látják el a Vörös Hadsereget fegyverzettel, lőszerezal és élelmiszerezal. A szovjet gazdaság szüntelenül gyarapítja erőit és fokozódó segítséget nyújt a frontnak.

A Vörös Hadsereg és a szovjet nép kész új megsemmisítő csapásokat mérni az ellenségre. A véres hitleri rendszer napjai meg vannak számlálva. A Vörös Hadsereg csapásai alatt végleg összeomlott a fasiszta blokk, a hitleri Németország elvesztette szövetségeseinek legnagyobb részét. A szövetségeseink hadseregei által Nyugat-Európában mesterien végrehajtott nagyszabású hadműveletek Franciaországban és Belgiumban a német had-

erők szétzúzásához s ezeknek az országoknak a fasiszta megszállás alóli felszabadításához vezettek. A szövetséges csapatok átlépték Németország nyugati határát. A Vörös Hadsereg és az angol-amerikai csapatoknak a hitleri Németországra mért együttes csapásai közelebb hozták a háború győzelmes befejezésének óráját. Teljessé válik a hitleri Németország bekerítése. A fasiszta fenevad barlangját minden oldalról ostromolják és az ellenséget semmiféle fondorlata sem menti meg az elkerülhetetlen teljes szétzúástól.

A Vörös Hadsereg és szövetségeseink hadseregei kiinduló állásokat foglaltak el a Németország életbevágóan fontos központjai elleni döntő támadáshoz. Most az a feladat, hogy az Egyesült Nemzetek hadseregeinek gyors előretörésével a legrövidebb idő alatt szétzúzzuk a hitleri Németországot.

Elvtársak! Vöröskatonák és vöröstengerészek, tiszt-helyettesek, tisztok és tábornokok! Szovjetunió dolgozói!

A Nagy Honvédő Háborúban megvédtük hazánkat a területtrablókkal szemben, végleg elhárítottuk azt a veszedelemet, hogy a fasiszta szörnyetegek leigázzák a Szovjetunió népeit és most a teljes győzelem küszöbén állunk.

A Vörös Hadsereg által a fronton aratott történelmi győzelmek és a munkások, parasztok és értelmiség által a hátszágban elért nagy sikerek megünneplésére, annak tiszteletére, hogy a szovjet föld felszabadult a német fasiszta területtrablók uralma alól,

MEGPARANCSOLOM:

Ma, a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 27. évfordulóján, húsz órakor, 24 ágyúsortűz dördüljön el Moszkvában, Leningrádban, Kievben, Minszkben, Petro-

zavodszkban, Tallinban, Rigában, Vilnyuszban, Kisi-nyovban, Tbilisziben, Szevasztopolban és Lvovban.

Éljen a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 27. évfordulója!

Éljen szabad Szovjet Hazánk!

Éljen Vörös Hadseregünk és Hadiflottánk!

Éljen a nagy szovjet nép!

Örök dicsőség a hazánk szabadságáért és függetlenségéért vívott küzdelemben elesett hősöknek!

Halál a német területablókra!

I. SZTÁLIN

*Legfelsőbb Főparancsnok,
a Szovjetunió Marsallja*

A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA

Moszkva Kreml, 1944 november 19.

225. sz.

Elvtársak! Szovjet tüzérségünk tüzérei, aknavetői, mérnökei és technikusai, tisztjei és tábornokai!

Ma a szovjet emberek a Vörös Hadsereg tüzérségének napját ünneplik.

Az egész ország megemlékezik ma a tüzérségnek mint a Vörös Hadsereg fő ütőerejének nagy jelentőségéről.

Mint ismeretes, a tüzérség volt az az erő, amely segített a Vörös Hadseregnek megállítani az ellenség előnyomulását Leningrád és Moszkva kapuinál.

A tüzérség volt az az erő, amely biztosította a Vörös Hadsereg számára a német haderők szétzúzását Sztálingrád, Voronyezs, Kurszk, Belgorod, Harkov, Kiev, Vityebszk, Bobrijszk, Leningrád, Minszk, Jasszi és Kisinyov alatt.

A tüzérség megsemmisítő tüzevel sikeresen tisztította meg az utat a gyalogság és a harckocsik előtt a Honvédő Háború roppant ütközeteiben, s ezáltal sikerült kiűznünk az ellenséget hazánk területéről.

A szovjet tüzérség most a Németország feletti győzelem utolsó döntő harcaiban az egész Vörös Hadsereggel együtt megsemmisítő csapásokat mér az ellenség emberanyagára, felszerelésére és erődítményeire.

Mindenki előtt ismeretes, hogy a szovjet tüzérség

teljes fölényt ért el a harcmezőn az ellenség tüzésége felett, s hogy tüzeink és aknavetőink az ellenséggel vívott sok csatában rendkívüli bátorságukkal és hősiességükkel hervadhatatlan dicsőséget szereztek, a parancsnokok és vezetők pedig tanuságot tettek arról, hogy mestersen tudják a tüzet irányítani.

Ez olyan siker, amelyre országunk joggal lehet büszke.

Elvtársak! Szovjet tüzéségünk tüzei, aknavetői, mérnökei, technikusai, tisztjei és tábornokai!

A szovjet tüzéség által a Honvédő Háborúban elért döntő sikerek megünneplésére

MEGPARANCSOLOM:

Ma, november 19-én, a tüzéség napján, 19 órakor, Moszkvában és a szövetségi köztársaságok fővárosaiban, továbbá Leningrádban, Sztálingrádban, Szevasztopolban, Odesszában, Habarovszkban, Novoszibirszkben, Szverdlovszkban, Gorkijban, Molotovban és Tulában a haza nevében üdvözljék dicső tüzeinket húsz ágyúsortűzzel.

Éljen és viruljon a szovjet tüzéség Hazánk ellenségeinek rettegésére!

I. SZTÁLIN

*Legfelsőbb Főparancsnok,
a Szovjetunió Marsallja*

A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA

Moszkva, 1945 február 23.

5. sz.

Elvtársak! Vöröskatonák és vöröstengerészek, tiszt-helyettesek, tisztek és tábornokok! Ma a Vörös Hadsereg fennállásának 27. évfordulóját ünnepeljük.

A Vörös Hadsereg, melyet a nagy Lenin teremtett meg, hogy megvédje hazánkat az idegen hódítók támadása ellen és amelyet a bolsevikok pártja nevelt nagygyá, fejlődésének dicsőséges útját járta meg, becsülettel töltötte be történelmi hivatását és a szovjet nép joggal tekinti szeretett gyermekének. A polgárháború idején a Vörös Hadsereg nagyszámú ellenségtől védte meg a fiatal Szovjet Államot. A német betörés ellen vívott Honvédő Háború nagy csatáiban a Vörös Hadsereg megmentette a Szovjetunió népeit a német fasiszta rabságtól, megvédte Hazánk szabadságát és függetlenségét és segített Európa népeinek lerázni a német igát.

A Vörös Hadsereg 27. évfordulóját az ellenségen aratott új történelmi győzelmek közepette ünnepeljük. A Vörös Hadsereg nemcsak hogy megtisztította szülőföldünket a hitleri söpredéktől, de sokszáz kilométernyire azok mögé a határok mögé vetette vissza az ellenséget, ahonnan a németek rablómódra országunkra törtek, Németország területére tette át a hadszínteret és most szövetségeseink hadseregeivel együtt sikeresen fejezi be

a német fasiszta hadsereg szétzúzását. Ez év januárjában a Vörös Hadsereg a Balti-tengertől a Kárpátokig terjedő egész fronton páratlan erejű csapásokat mért az ellenségre. 1200 kilométer szélességben áttörte a németek évek során kiépített hatalmas védelmi rendszerét. A támadás folyamán a Vörös Hadsereg gyors és mesteri hadműveletekkel messze nyugatra vetette vissza az ellenséget. A szovjet haderők kitartó harcok közepette Keletporoszország határától a Visztula alsó folyásáig 270 kilométert; a Varsótól délre alkotott visztulai hídfőtől az Odera alsó folyásáig 570 kilométert; a szandomiri hídfőtől mélyen Német-Sziléziába 480 kilométert nyomultak előre.

Téli támadásunk sikerei mindenekelőtt azt eredményezték, hogy megghiúsították a németek téli támadását Nyugaton, amelynek Belgium és Elzász elfoglalása volt a célja és lehetővé tették szövetségeseink hadseregeinek, hogy maguk menjenek át támadásba a németek ellen és nyugati támadó hadműveleteiket egybekapcsolják a Vörös Hadsereg keleti támadó hadműveleteivel.

Az 1945. évi januári és februári támadás 40 napja alatt csapataink 300 városból űzték ki a németeket, mintegy 100 harckocsi-, repülőgép-, hadfelszerelés- és hadianyaggyárat foglaltak el, 2400-nál több vasútállomást és több mint 15.000 kilométernyi vasútvonalat kerítettek hatalmukba. E rövid idő alatt Németország 350.000-nél több katonát és tisztet vesztett foglyokban és legalább 800.000-t halottakban. Ugyanezen idő alatt a Vörös Hadsereg mintegy 3000 német repülőgépet, 4500-nál több harckocsit és rohamlöveget és legalább 12.000 ágyút semmisített meg vagy zsákmányolt.

A harcok eredményeképpen a Vörös Hadsereg teljesen felszabadította Lengyelországot, felszabadította Csehszlovákia területének jelentékeny részét, elfoglalta Buda-

pestet és kivezette a háborúból Németország utolsó európai szövetségesét — Magyarországot, elfoglalta Kelet-Poroszország és Német-Szilézia nagy részét, utat tört magának Brandenburgba, Pomerániába és Berlin kapuihoz.

A hitleristák azzal kérkedtek, hogy több mint száz év óta egyetlen ellenséges katona sem lépte át Németország határát s hogy a német hadsereg csak idegen földön harcolt és csak idegen földön harcol majd ezentúl is. Ennek a német hetvenkedésnek véget vetettünk.

Téli támadásunk megmutatta, hogy a Vörös Hadsereg mindegyre újabb erőket talál az egyre bonyolultabb és súlyosabb feladatok megoldására. Dicső harcosai most megtanulták, hogyan kell az ellenséget a modern katonai tudomány szabályai szerint szétzúzni és megsemmisíteni. Harcosaink, akiket nagy felszabadító küldetésük tudata lelkesít, a hősiesség és önfeláldozás csodálatraméltó példáját mutatják; a bátorságot és vakmerőséget a harcban mesterien egyeztetik össze fegyvereik erejének és hatalmának teljes kihasználásával. A Vörös Hadsereg tábornokai és tisztjei mesterien egyeztetik össze a hatalmas technikai eszközök tömeges bevetését az ügyes és lendületes hadmozdulatokkal. A Vörös Hadsereg a háború negyedik évében szilárdabb és erősebb, mint valaha, hadi felszerelése még tökéletesebb lett, harci tudása pedig sokkalta nagyobb.

Elvtársak! Vöröskatonák és vöröstengerészek, tiszt-helyettesek, tisztok és tábornokok!

A németek feletti teljes győzelem már közel van. De a győzelem sohasem jön magától — nehéz harcokban és kitartó munkával érjük el. A pusztulásra ítélt ellenség utolsó erőit veti harcha és kétségbeesetten védekezik, hogy a szigorú megtorlást elkerülje. A legszélsőségesebb

és legaljasabb harci eszközökhöz nyúl és fog nyúlni. Ezért ne feledjük, hogy minél közelebb vagyunk a győzelemhez, annál nagyobb éberségre van szükség, annál erősebb csapásokat kell mérnünk az ellenségre.

A Szovjet Kormány és dicső bolsevik pártunk nevében üdvözöllek és köszöntelek benneteket a Vörös Hadsereg fennállásának 27. évfordulója alkalmából!

A szovjet állam fegyveres erői által ezidén elért nagy győzelmek megünneplésére

M E G P A R A N C S O L O M :

Ma, február 23-án, a Vörös Hadsereg fennállásának 27. évfordulója alkalmából, 20 órakor, húsz ágyúsorútűz dördüljön el Moszkvában, Leningrádban, Kievben, Minszkben, Petrozavodszkban, Tallinban, Rigában, Vilnyuszban, Kisinyovban, Tbilisziben, Sztálingrádban, Szevasztopolban, Odesszában és Lvovban.

Éljen győzelmes Vörös Hadseregünk!

Éljen győzelmes Hadiflottánk!

Éljen hatalmas Szovjet Hazánk!

Örök dicsőség a Hazánk szabadságáért és függetlenségéért elesett hősöknek!

Halál a német területreblókra!

I. SZTÁLIN

*Legfelsőbb Főparancsnok,
a Szovjetunió Marsallja*

**SZTÁLIN ELVTÁRS BESZÉDE A SZOVJETUNIO ÉS
LENGYELORSZÁG KÖZÖTTI BARÁTSÁGI, KÖLCÖNÖS
SEGÉLYNYUJTÁSI ÉS A HÁBORÚTÁNI EGYÜTT-
MŰKÖDÉSRL SZÓLÓ SZERZÖDÉS ALÁIRÁSA
ALKALMÁBÓL**

1945 április 21

Elnök Úr, Miniszterelnök Úr, Uraim!

Azt hiszem, hogy a Szovjetunió és Lengyelország közötti barátsági, kölcsönös segélynyújtási és háborúutáni együttműködési szerződésnek, amelyet az imént aláírtunk, nagy történelmi jelentősége van.

Ennek a szerződésnek jelentősége mindenekelőtt abban áll, hogy gyökeres fordulatot jelent a Szovjetunió és Lengyelország viszonyában a szövetség és barátság felé, amely a Németország elleni mostani felszabadító háború folyamán jött létre s amely most ebben a szerződésben nyert formális megerősítést.

Az elmúlt öt évszázad alatt az országaink között fennálló viszony, mint ismeretes, bővelkedett a kölcsönös elidegenedés, barátságtalan magatartás és nem ritkán a nyílt katonai összeütközés elemeiben. Az ilyen viszony gyengítette országainkat és erősítette a német imperia-
lizmust.

A mostani szerződés jelentősége abban áll, hogy véget vet ennek az országaink között fennálló régi viszornak, eltemeti ezt a viszonyt és reális alapot teremt arra, hogy a régi barátságtalan viszonyt a Szovjetunió és Lengyelország közötti szövetséges és baráti viszony váltsa fel.

Az elmúlt 25—30 év, vagyis az első és a második

világháború folyamán a németeknek sikerült Lengyelország területét keleti hadjárataikhoz folyosóként, a Szovjetunió megtámadásához pedig ugródeszkeként felhasználni. Ez azért történhetett, mert akkor országaink között nem volt baráti, szövetséges viszony. Lengyelország régi kormányzó körei nem akartak szövetséges viszonyt a Szovjetunióval. Inkább a Németország és a Szovjetunió közötti hintapolitika játszmáját folytatták. És természetesen elvesztették a játszmát... Lengyelország megszállás alá került, függetlenségét megsemmisítették, és ennek az egész káros politikának eredményeképpen a német haderőknek lehetőségük nyílt arra, hogy Moszkva kapujáig hatoljanak.

A mostani szerződés jelentősége abban áll, hogy felszámolja a Németország és a Szovjetunió közötti régi káros hintapolitikát s ezt a politikát a Lengyelország és keleti szomszédja közötti szövetségi és baráti politikával cseréli fel.

Ebben rejlik a Szovjetunió és Lengyelország közötti, éppen most aláírt baráti, kölcsönös segélynyújtási és háborúutáni együttműködési szerződés történelmi jelentősége.

Nem csoda ezért, ha országunk népei türelmetlenül várják ennek a szerződésnek aláírását. Érzik, hogy ez a szerződés az új demokratikus Lengyelország függetlenségének, nagyságának és felvirágzásának záloga.

De ezzel nem merítettük ki a tárgyat. Még nagyobb a mostani szerződés nemzetközi jelentősége. Amíg országaink között nem volt szövetség, Németországnak megvolt a lehetősége arra, hogy kihasználja egységes frontunk hiányát, szembe tudta állítani Lengyelországot a Szovjetunióval és fordítva, s ezáltal egyenként tudott rájuk ütést mérni. Az országaink közötti szövetség ki-

alakulásával a helyzet gyökeresen megváltozott. Most már nem lehet országainkat egymással szembeállítani. Most már megvan országaink egységes frontja a közös ellenség, a német imperializmus ellen, a Baltikumtól a Kárpátokig. Most már teljes bizonyossággal mondhatjuk, hogy a német agresszió kelet felől el van torlaszolva. Kétségtelen, hogy ha ez a keleti sorompó egy nyugati sorompóval, azaz országaink és nyugati szövetségeseink szövetségével egészül ki, akkor bátran elmondhatjuk, hogy fékentartjuk a német agressziót és nem lesz könnyű garázdálkodnia.

Nem csoda ezért, hogy a szabadságszerető nemzetek, mindenekelőtt pedig a szláv nemzetek, türelmetlenül várják ennek a szerződésnek megkötését, mert látják, hogy ez a szerződés az Egyesült Nemzetek egységfrontjának megerősítését jelenti, a közös európai ellenség ellen.

Ezért nem kételkedem, hogy nyugati szövetségeseink örömmel fogják üdvözölni ezt a szerződést.

Éljen és viruljon a szabad, független, demokratikus Lengyelország!

Éljen és viruljon keleti szomszédja — a mi Szovjet Szövetségünk!

Éljen az országaink közötti szövetség és barátság!

**A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK
PARANCSA
A HARCOLÓ HADSEREG CSAPATAIHOZ**

Az első *Ukrán* Arcvonal haderői és a velünk szövetséges angol-amerikai haderők keletről és nyugatról jövő csapással szétvágták a német csapatok arcvonalát és április 25-én, 13 óra 30 perckor Németország szívében, *Torgau* város térségében egyesültek. Ezáltal az Észak-Németországban levő csapatokat elvágtuk a Németország déli vidékein tartózkodó német csapatoktól.

Az elért győzelem megünneplésére és a történelmi esemény tiszteletére ma, április 27-én, 19 órakor Hazánk fővárosa *Moszkva* a Haza nevében háromszázhuszonnégyszáz huszonnégyszáz sortűzével üdvözlje az első *Ukrán* Arcvonal dicső haderőit és a velünk szövetséges angol-amerikai csapatokat.

Éljen a szabadságszerető népek győzelme Németország felett!

I. SZTÁLIN

*Legfelsőbb Főparancsnok,
a Szovjetunió Marsallja*

1945 április 27. 346. sz.

**I. SZTÁLINNAK,
A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOKNAK,
A SZOVJETUNIO MARSALLJÁNAK SZÓZATA
A VÖRÖS HADSEREGHEZ ÉS A SZÖVETSÉGESEK
HADERŐIHEZ**

1945 április 27

A Szovjet Kormány nevében fordulok hozzátok, Vörös Hadseregünk és szövetségeseink hadseregeinek harcosai és parancsnokai.

Az európai felszabadító háborút folytató szövetséges hatalmak győzelmes hadseregei szétzúzták a német hadsereget és egyesültek Németország területén.

Feladatunk és kötelességünk, hogy teljesen leverjük az ellenséget, rákényszerítsük a fegyverletételre és a feltétel nélküli megadásra. A Vörös Hadsereg ezt a feladatát és ezt a kötelességét népünk és valamennyi szabadságszerető nép irányában mindvégig teljesíteni fogja.

Üdvözlöm szövetségeseink dicső haderőit, amelyek most Németország területén vállvetve küzdenek a szovjet haderőkkel és eltökélt szándékuk, hogy mindvégig teljesítik kötelességüket.

A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA

Moszkva, 1945. május 1.

20. sz.

Elvtársak! Vöröskatonák és vöröstengerészek, tisztek és tiszthelyettesek, tisztek és tengerésztisztek, tábornokok és tengernagyok!

Szovjetunió dolgozói!

Országunk ma Május Elsejét, a dolgozók nemzetközi ünnepét ünnepli.

Ebben az évben Hazánk népei Május Elsejét a Nagy Honvédő Háború győzelmes befejezésének körülményei között ünneplik.

Már elmúlt és nem tér többé vissza az a nehéz idő, amikor a Vörös Hadsereg Moszkva és Leningrád, Groznüj és Sztálingrád alatt védekezett az ellenséges haderők ellen. Győzelmes haderőink most Németország szívében, messze Berlinen túl, az Elba folyó mentén zúzzák az ellenség fegyveres erőit.

Rövid idő alatt felszabadult Lengyelország, Magyarország, Csehszlovákia nagy része, Ausztria jelentékeny része, Ausztria fővárosa, Bécs.

A Vörös Hadsereg eközben elfoglalta Kelet-Poroszországot, a német imperializmus fészket, Pomerániát, Brandenburg nagy részét, Németország fővárosának, Berlinnek legfontosabb kerületeit és kitűzte Berlin városára a győzelem lobogóját.

A Vörös Hadsereg e támadó harcainak eredményeképpen a németek három-négy hónap alatt 800.000-nél több katonát és tisztet vesztek foglyokban és körülbelül egy milliót halottakban. Ugyanezen idő alatt a Vörös Hadsereg egységei körülbelül 6.000 ellenséges repülőgépet, mintegy 12.000 harckocsit és rohamlöveget, több mint 23.000 tábori löveget és roppant mennyiségű más hadianyagot és felszerelést zsákmányoltak vagy semmisítettek meg.

Meg kell említeni, hogy ezekben a harcokban a közös ellenséget a Vörös Hadsereggel vállvetve a lengyel, jugoszláv, csehszlovák, bolgár és román hadosztályok is sikeresen támadták.

A Vörös Hadsereg megsemmisítő csapásainak következtében a német hadvezetőség tucatjával volt kénytelen hadosztályait a szovjet—német frontra átvetni s ezzel más arcvonalakon egész frontszakaszokat védtelenül hagyni. Ez a körülmény elősegítette a szövetséges haderők nyugati támadásának sikeres kibontakozását. Ezekkel a csapásokkal, melyeket kelet felől a Vörös Hadsereg, nyugat felől a szövetséges haderők egyidejűleg mértek a német seregekre, sikerült a német csapatokat két, egymástól elszigetelt részre vágni és megvalósítani saját haderőink és a szövetséges haderők egységes fronttá egyesítését.

Nem férhet kétség hozzá, hogy ez a körülmény a hitleri Németország végét jelenti.

A hitleri Németország napjai meg vannak számlálva. Területének több mint felét megszállták a Vörös Hadsereg és szövetségeseink haderői. Németország elvesztette életbevágóan fontos területeit. A hitleristák kezében maradt ipar nem tudja a német hadsereget elég fegyverrel, lőszerrel és kőolajjal ellátni. A német hadsereg

embertartalékai kifogytak. Németország teljesen el van szigetelve és magára maradt, ha japán szövetségését nem számítjuk.

A hitlerista kalandorok kiutat keresnek a kilátástalan helyzetből s ezért mindenféle fogással próbálkoznak, még azzal is, hogy kacérkodnak szövetségeseinkkel, egyenetlenséget igyekeznek támasztani a szövetségeseik táborában. A hitleristák ez újabb gaz cselfogásai teljes kudarcra vannak kárhozthatva. Eredményük csak az lehet, hogy meggyorsítják a német seregek összeroppantását.

A hazug fasiszta propaganda ostoba mesékkel rémítgeti a német lakosságot, azt híreszteli, hogy az Egyesült Nemzetek hadseregei ki akarják irtani a német népet. A német nép megsemmisítése nem feladata az Egyesült Nemzeteknek. Az Egyesült Nemzetek megsemmisítik a fasiszmust és a német militarizmust, szigorúan megbüntetik a háborús bűnösöket és arra kényszerítik a németeket, hogy megtérítsék azt a kárt, amit más országoknak okoztak. De az Egyesült Nemzetek nem bántják és nem fogják bántani Németország békés lakosságát, ha ez lojálisan teljesíti a szövetséges katonai hatóságok követeléseit.

Azok a ragyogó győzelmek, amelyeket a szovjet csapatok a Nagy Honvédő Háborúban arattak, megmutatták a Vörös Hadsereg óriási erejét és nagyszerű hadi művészetét. Hazánk a háború alatt kitűnően képzett hadseregre tett szert, amely meg tudja védeni népünk nagy szocialista vívmányait és biztosítani tudja a Szovjetunió állami érdekeit.

Annak ellenére, hogy a Szovjetunió közel négy éve példátlan méretű, óriási áldozatokat követelő háborút folytat, szocialista gazdaságunk erősödik és növekszik, a felszabadított területek gazdasága pedig, amelyet a német területrablók kifosztottak és feldúltak, eredmé-

nyesen és gyorsan újjáéled. Ez annak a hősie erőfeszítésnek az eredménye, melyet a munkások, kolhozparasztok, a szovjet értelmiség, országunk női és ifjúsága a nagy bolsevik párt lelkesítő hatása és irányítása alatt végeztek.

A német imperialisták által kirobbantott világháború végéhez közeledik. A hitleri Németország összeomlása a legközelebbi jövő kérdése. A hitlerista főkolomposok, akik a világ urainak szerepében tetszelegtek, kifogytak a tudományból. A halálosan sebzett fasiszta fenevad utolsókat vonaglik. Most az a feladat, hogy végezzünk a fasiszta fenevaddal.

Vörös Hadseregünk és Hadiflottánk harcosai!

Folyamatban van az utolsó roham a hitleri barlang ellen. A befejező harcokban mutassátok a harci tudás és bátorság újabb példáit. Még erősebben verjétek az ellenséget, avatottan zúzzátok szét védelmét, üldözzétek és kerítsétek be a német hódítókat, ne engedjétek őket lélegzethez jutni mindaddig, amíg be nem szüntetik az ellenállást.

Szülőföldetek határain kívül vagytok s ezért legyetek különösen éberek!

Mint eddig is, őrkdjétek a szovjet katona becsülete és méltósága felett!

Szovjetunió dolgozói!

Kitartó és fáradhatatlan munkával sokszorozzátok meg a front minden irányú támogatását. Gyógyítsátok be gyorsan országunk háború okozta sebeit, tegyétek még hatalmasabbá Szovjet Államunkat!

Elvtársak! Vöröskatonák és vöröstengerészek, tisztesek és tiszthelyettesek, tisztek és tengerésztisztek, tábornokok és tengernagyok!

Szovjetunió dolgozói !

A Szovjet kormány és bolsevik pártunk nevében üdvözöllek és köszöntelek benneteket Május Elseje ünnepének alkalmából!

A Vörös Hadsereg által a fronton elért történelmi győzelmek, a munkások, kolhozparasztok és az értelmiség által a hátszágban elért nagy sikerek tiszteletére, a dolgozók nemzetközi ünnepének megünneplésére

MEGPARANCSOLOM:

Ma, május elsején 20 ágyúsortűz dördüljön el a szövetségi köztársaságok fővárosaiban: Moszkvában, Kievbén, Minszkben, Bakuban, Tbilisziben, Jerevánban, Ashabadban, Taskentben, Sztálinabadban, Alma-Atában, Frunzéban, Petrozavodszkban, Kisinyovban, Vilnyuszban, Rigában, Tallinban és a hős városokban: Leningrádban, Sztálingrádban, Szevasztopolban és Odesszában.

Éljen hatalmas Szovjet Hazánk!

Éljen a nagy szovjet nép, a győzelmes nép!

Éljen a győzelmes Vörös Hadsereg és Hadiflotta!

Örök dicsőség a hazánk szabadságáért és függetlenségéért vívott harcban elesett hősöknek!

Előre, a hitleri Németország végleges szétzúzására!

I. SZTÁLIN

*Legfelsőbb Főparancsnok,
a Szovjetunió Marsallja*

SZTÁLIN ELVTÁRS SZÓZATA A NÉPHEZ

1945 május 9

Elvtársak!

Eljött a Németország fölötti győzelem nagy napja. A fasiszta Németország, melyet a Vörös Hadsereg és szövetségeseink haderői térdrekényszerítettek, elismerte, hogy legyőzték és feltétel nélkül kapitulált.

Május 7-én Reimsben aláírták a kapitulációról szóló előzetes jegyzőkönyvet. Május 8-án a német főparancsnokság képviselői, a szövetséges haderők Legfelsőbb Parancsnoksága és a szovjet haderők Főparancsnoksága képviselőinek jelenlétében Berlinben aláírták a kapitulációról szóló végleges okmányt, melynek végrehajtása május 8-án 24 órakor kezdődött meg.

Ismerve a német vezetők farkastermészetét, akik a szerződéseket és egyezményeket papírrongynak tekintik, semmi alapunk sincs arra, hogy szavuknak higgyünk. Ma reggeltől kezdve azonban a német csapatok a kapitulációs okmány értelmében tömegesen teszik le a fegyvert és megadják magukat csapatainknak. Ez már nemcsak papiros. Ez a német haderő tényleges fegyverletétele. Igaz, a német csapatok egy csoportja Csehszlovákia területén még mindig nem hajlandó letenni a fegyvert. De remélem, hogy a Vörös Hadseregnek sikerül észretérítenie.

Most már teljes joggal kijelenthetjük, hogy eljött

Németország végleges szétzúzásának történelmi napja, népünk nagy győzelmének napja a német imperializmus fölött.

A Hazánk szabadságáért és függetlenségéért hozott sok nagy áldozat, a háború folyamán népünk által átélt mérhetetlen nélkülözés és szenvedés, a haza oltárán áldozatul hozott megfeszített munka a hátszágban és a fronton — mindez nem volt hiábavaló, mindezt az ellen-ségen aratott teljes győzelem koronázta. A szláv népek évszázados harca létükért és függetlenségükért a német hódítók és a német zsarnokság fölött aratott győzelemmel fejeződött be.

Mostantól kezdve Európa fölött a népek szabadságának és a népek közti békének nagy zászlaja leng.

Három évvel ezelőtt Hitler ország-világ előtt kijelentette, hogy feladata a Szovjetunió szétdarabolása és a Kaukázusnak, Ukrajnának, Belorussziának, a Baltikumnak és más területeknek elszakítása a Szovjetuniótól. Nyíltan kijelentette: „Megsemmisítjük Oroszországot, hogy soha többé ne tudjon lábraállni.” Ez három évvel ezelőtt volt. De Hitler örült eszméi nem váltak valóra — a háború menete megsemmisítő csapást mért rájuk. A valóságban éppen az ellenkezője történt annak, amiről a hitleristák képzelődtek. Németországot teljesen tönkreverték. A német csapatok megadják magukat. A Szovjetunió győzelmet ünnepel, jöllehet — nem szándékozik sem szétdarabolni, sem megsemmisíteni Németországot.

Elytársak! A Nagy Honvédő Háború teljes győzelmünkkel fejeződött be. A háború időszaka Európában véget ért. Elkezdődött a békés fejlődés időszaka.

Köszöntlek benneteket, drága honfitársaim, a győzelem alkalmából.

*Dicsőség a hősiek Vörös Hadseregnek, amely megvédte
Hazánk függetlenségét és győzelmet aratott az ellenségen!*

Dicsőség nagy népünknek, a győzelem népének!

*Örök dicsőség a harcokban elesett hősöknek, akik életüket
áldozták népünk szabadságáért és boldogságáért!*

**A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK
PARANCSA
A VÖRÖS HADSEREG HADERŐINEK ÉS
A HADIFLOTTÁNAK**

1945 május 8-án Berlinben a német főparancsnokság képviselői aláírták a német fegyveres erők feltétel nélküli megadásáról szóló okmányt.

A Nagy Honvédő Háború, melyet a szovjet nép a német fasiszta területrablók ellen folytatott, győzelmesen befejeződött, Németországot teljesen szétzúztuk.

Elvtársak! Vöröskatonák, vöröstengerészek, tisztetek, tiszthelyettesek, tiszttek, tengerésztiszttek, tábornokok, tengernagyok és marsallok — köszöntelek benneteket a Nagy Honvédő Háború győzelmes befejezése alkalmából.

A Németország fölötti teljes győzelem megünneplésére ma, május 9-én, a Győzelem Napján, 22 órakor, Hazánk fővárosa, Moszkva, a Haza nevében 1000 ágyú 30 sortüzevel köszöntse a Vörös Hadsereg hős haderőit és a Hadiflotta hős hajóit és alakulatait, amelyek ezt a fényes győzelmet kivívták.

Örök dicsőség a Hazánk szabadságáért és függetlenségéért elesett hősöknek!

Éljen a győztes Vörös Hadsereg és Hadiflotta!

I. SZTÁLIN

*Legfelsőbb Főparancsnok,
a Szovjetunió Marsallja*

**SZTÁLIN ELVTÁRS POHÁRKÖSZÖNTŐJE
A VÖRÖS HADSereg CSAPATPARANCSNOKAINAK
TISZTELETÉRE RENDEZETT FOGADÁSON
A KREMLBEN**

1945 május 24

Elvtársak, engedjék meg, hogy még egy, utolsó pohárköszöntőt mondjak.

Emelem poharam Szovjet Népünk, mindenekelőtt pedig az orosz nép egészségére. (V i h a r o s, h o s s z a n t a r t ó t a p s, „h u r r á”-k i á l t á s o k.)

Mindenekelőtt az orosz nép egészségére ürítem poharam, mert ez a legkiválóbb nemzet a Szovjetunió kebelébe tartozó valamennyi nemzet között.

Az orosz nép egészségére emelem poharam, mert ebben a háborúban általános elismerést érdemelt ki, mint a Szovjet Szövetség vezető ereje országunk valamennyi népe közt.

Nemcsak azért emelem poharam az orosz nép egészségére, mert vezető nép, hanem azért is, mert világos eszü, szilárd jellemű és türelmes.

Kormányunk nem kevés hibát követett el, voltak kétségbeesett pillanatok 1941—42-ben, amikor hadseregünk visszavonult, elhagyta szeretett szülőfalvainkat és városainkat Ukrajnában, Belorussziában, Moldáviában, Leningrád területen, a Baltikumban, a Karél-Finn Köztársaságban, elhagyta mert nem volt más kiút. Más nép azt mondhatta volna a kormánynak: nem váltottátok be a hozzátok fűzött reményeinket, menjetek el, más kor-

mányt állítunk fel, amely békét köt Németországgal és biztosítja számunkra a nyugalmat. De az orosz nép nem tette ezt, mert hitt kormányának politikájának helyességében és vállalta az áldozatokat, hogy biztosítsa Németország szétzúzását. És az orosz népnek bizalma a Szovjet Kormány iránt annak a döntő erőnek bizonyult, amely biztosította az emberiség ellensége — a fasizmus feletti történelmi győzelmet.

Köszönet az orosz népnek ezért a bizalomért!

Az orosz nép egészségére! (V i h a r o s, h o s s z a n -
t a r t ó t a p s.)

A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA

A Nagy Honvédő Háborúban Németország felett aratott győzelem megünneplésére elrendelem a Hadrakelt Hadsereg, a Hadiflotta és a Moszkvai Helyőrség csapatainak 1945 június 24-én, Moszkvában a Vörös téren megtartandó díszszemléjét — a *Győzelmi Díszszemlét*.

A díszszemlén résztvesznek: a frontok összesített díszezredei, a Honvédelmi Népbiztosság összesített díszezredei, a Hadiflotta összesített díszezredei, a katonai akadémiák, a katonai iskolák és a moszkvai helyőrség csapatai.

A győzelmi díszszemlét helyettesem, *Zsukov*, a Szovjetunió marsallja tartja.

A győzelmi díszszemlét *Rokosszovszkij*, a Szovjetunió marsallja vezényli.

A díszszemle megszervezésének általános vezetését a Moszkvai Katonai Körzet csapatainak és *Moszkva* város helyőrségének parancsnokára, *Artyomjov* vezéreztetésére bízom.

I. SZTÁLIN

*Legfelsőbb Főparancsnok,
a Szovjetunió Marsallja*

**A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK
PARANCSA
A VÖRÖS HADSEREG HADERŐINEK ÉS
A SZOVJETUNIO HADIFLOTTÁJÁNAK**

1945 július 22.

371. sz.

A szovjet népnek a fasiszta Németország ellen vívott Nagy Honvédő Háborújában államunk hadiflottája hű segítőtársa volt a Vörös Hadseregnek. A fasiszta Németország a Szovjetunió elleni háborúban kihasználta a támadás váratlanságát és mivel erős hadsereggel rendelkezett, arra törekedett, hogy rövid idő alatt szétverje hadseregünket és hadiflottánkat. A németek erős hadseregük, légi erők és hajóhaduk együttműködésére támaszkodva, a tengeren is el akarták érni az uralmat.

Mint ismeretes, a német sztratégák tervei szárazon és vizen egyaránt teljesen csődöt mondtak.

A Vörös Hadsereg a szövetségesekkel karöltve tönkverte és fegyverletételre kényszerítette a hitleri hadsereget.

Flottánk a Vörös Hadsereg védekezésének és támadásának időszakában megbízhatóan fedezte a Vörös Hadsereg szárnyait, amelyek a tengerre támaszkodtak, komoly csapásokat mért az ellenfél kereskedelmi flottájára és hajózására s biztosította saját közlekedésünk zavartalanságát. A szovjet tengerészek harci tevékenysége határtalan kitartással és bátorsággal, nagyfokú aktivitással, harci és katonai tudással tűnt ki. A tengeralattjárók és hajók tengerészei, a tengeri repülők, tüérek és ten-

gerészgyalogosok átvették és továbbfejlesztették mindazt, ami értékes volt az orosz flotta évszázados hagyományaiban.

A Balti-, a Fekete- és a Barents-tengeren, a Volgán, a Dunán és Dnyeperen új lapokat írtak az orosz tengeri dicsőség könyvébe. A flotta mindvégig teljesítette a Szovjet haza iránti kötelességét.

Elvtársak! Vöröstengerészek, tiszthelyettesek és tisztek!

A szovjet nép még erősebbnek és hatalmasabbnak akarja látni flottáját. Népünk újabb hadihajókat épít és újabb támaszpontokat létesít a flotta számára. Flottánknak az a feladata, hogy fáradhatatlanul képezze és tökéletesítse a tengerészek kádereit, teljesen elsajátítsa a Honvédő Háború harci tapasztalatait, emelje soraiban még magasabbra a tengerészeti tudást, fegyelmet és szervezettséget.

Üdvözöllek Benneteket a Szovjetunió Hadiflottájának Napja alkalmából.

Éljen a Szovjethatalom Hadiflottája, éljenek hős tengerészei.

I. SZTÁLIN

*Legfelsőbb Főparancsnok,
a Szovjetunió Generalisszimusza*

A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA

Moszkva, 1945 augusztus 19.

51. sz.

A szovjet népnek a fasiszta Németország ellen vívott Nagy Honvédő Háborújában légi erőink becsülettel teljesítették a Haza iránti kötelességüket.

Hazánk dicső sólymai elkeseredett légi csatákban szétverték a dicsőített német légierőket, s ezzel egyrészt biztosították a Vörös Hadseregnek szabad működését, másrészt megszabadították országunk lakosságát az ellenséges légi bombázásoktól.

Az egész Vörös Hadsereggel együtt megsemmisítő csapásokat mértek az ellenségre, pusztították emberanyagát és felszerelését. Hősies légierőink hozzáértő tevékenysége állandóan előmozdította a szárazföldi haderők sikereit és segített elérni az ellenség végleges megsemmisítését.

A szovjet repülők a Hazánk szabadságáért és függetlenségéért vívott harcban a határtalan kitartás, bátorság és igazi hősiesség számos példáját mutatták. Sok ragyogó lapot írtak a Nagy Honvédő Háború történetébe.

A Szovjet Nép, a győzelem népe, joggal lehet büszke repülőinek harci dicsőségére.

A háború folyamán a munkások és munkásnők, mérnökök és tisztviselők munkalelkesedése, a szovjet repülőgéptervezők leleményessége és tehetsége lehetővé tette,

hogy légi erőnket sokezer kiváló repülőgéppel lássuk el, amelyek halált vittek szárnyaikon az ellenségre és halhatatlan dicsőséget szereztek nagy szovjet népünknek.

Eltársak! Repülők, kormányosok, légivadászok, rádiósok, motorkezelők, fegyverkezelők, gépészek, technikusok és mérnökök, tisztek és tábornokok! Repülőgépiparunk munkásai, mérnökei, tisztviselői és tervezői!

Üdvözöllek és köszöntlek benneteket a légi erők napjának ünnepe alkalmából!

A légierők napjának megünneplésére és dicső repülőink tiszteletére

MEGPARANCSOLOM:

Ma augusztus 19-én 20 órakor hazánk fővárosában *Moszkvában a Haza* nevében kettőszázhuszonnégy ágyúhús sortüze üdvözölje dicső repülőinket.

I. SZTÁLIN

*Legfelsőbb Főparancsnok,
a Szovjetunió Generalisszimusa*

SZTÁLIN ELVTÁRS SZÓZATA A NÉPHEZ

1945 szeptember 2.

Elvtársak!

Honfitársaim!

Ma, szeptember 2-án, Japán állami és katonai képviselői aláírták a feltétel nélküli megadásról szóló okiratot. A tengeren és szárazon az Egyesült Nemzetek fegyveres erői által teljesen szétvert és minden oldalról bekerített Japán legyőzöttnek ismerte el magát és letette a fegyvert.

A mostani világháború előestéjén a világfasizmusnak és a világagresszióknak két tűzfészke volt, nyugaton Németország, keleten Japán. Ezek robbantották ki a második világháborút. Ezek sodorták az emberiséget és civilizációját a pusztulás szélére. A világ agressziójának nyugati tűzfészkrét négy hónappal ezelőtt számoltuk fel, aminek következtében Németország kénytelen volt letenni a fegyvert. Négy hónappal ezután felszámoltuk a világagresszió keleti tűzfészkrét is, aminek eredményeképpen Japán, Németország fő szövetségese, szintén kénytelen volt aláírni a fegyverletételi okiratot.

Ez azt jelenti, hogy elérkezett a második világháború vége.

Most már elmondhatjuk, hogy kiharcoltuk az egész világ békéjének elengedhetetlen feltételeit.

Meg kell jegyeznünk, hogy a japán területrablók

nemcsak szövetségeseinknek — Kínának, az Amerikai Egyesült Államoknak és Nagybritanniának — okoztak kárt. Komoly kárt okoztak a mi országunknak is. Ezért nekünk még külön elszámolnivalónk van Japánnal.

Japán országunk elleni agresszióját már 1904-ben, az orosz—japán háború idején elkezdte. Mint ismeretes, 1904 februárjában, amikor Japán és Oroszország között még folytak a tárgyalások, Japán, kihasználva a cári kormány gyengeségét, váratlanul és hitszegően, hadüzenet nélkül országunkra támadt, megrohamozta az orosz hajórajt Port-Artur előtt, hogy harcképtelenné tegyen néhány orosz hadihajót s ezáltal kedvező helyzetet teremtsen saját flottája számára. S valóban meg is semmisítette Oroszország három elsőrangú hadihajóját. Jellemző, hogy 37 évvel ez után Japán pontosan megismételte ezt a hitszegő eljárást az Amerikai Egyesült Államokkal kapcsolatban, amikor 1941-ben rátámadt az Amerikai Egyesült Államok Pearl-Harbour-i haditengerészeti támaszpontjára és megsemmisítette ennek az államnak számos sorhajóját. Mint ismeretes, Oroszország akkor Japán elleni háborújában vereséget szenvedett. Japán pedig a cári Oroszország vereségét arra használta ki, hogy elrabolja Oroszországtól Dél-Szahalint, megerősítse állásait a Kurili-szigeteken s ily módon keleten elzárjon országunk elől minden kiutat a tengerre, következésképpen szovjet Kamcsatka és szovjet Csukcs kikötőihez is. Világos volt, hogy Japán feladatául tűzi ki az egész Távol-Kelet elszakítását Oroszországtól.

De ezzel nem merült ki Japán országunk elleni rablótevékenysége. 1918-ban, azután hogy országunkban a szovjet rendet megteremtettük, Japán kihasználta Anglia, Franciaország és az Amerikai Egyesült Államok akkori ellenséges viszonyát a Szovjetunióval szemben és rájuk

támaszkodva ismételten megtámadta országunkat, elfoglalta a Távol-Keletet és négy éven át gyötörte népünket, rabolta a szovjet Távol-Keletet.

De még ez sem minden. 1938-ban Japán újra rátámadt országunkra a Haszán-tó térségében Vladivosztok környékén, azzal a céllal, hogy Vladivosztokot bekerítse, a következő évben pedig Japán már más helyen ismételte meg támadását, a Mongol Népköztársaság térségében Halhin-Gol környékén, azzal a céllal, hogy szovjet területre hatoljon, átvágja Szibériai Fővasútvonalunkat és elvágja Oroszországtól a Távol-Keletet.

Igaz, Japán támadásait a Haszán és a Halhin-Gol térségben a szovjet csapatok a japánok nagy szégyenére megghiúsították. Ugyanilyen sikeresen számoltuk fel az 1918—22-es évek japán katonai beavatkozását s a japán megszállókat kivertük távolkeleti területeinkről. De az orosz haderők veresége 1904-ben, az orosz—japán háború idején, súlyos emlékeket hagyott a nép tudatában. Szégyenfoltként nehezedett országunkra. Népünk hitte és várta, hogy eljön a nap, amikor Japánt leverjük és lemossuk a szégyenfoltot; negyven éven át vártunk erre a napra, mi, az idősebb nemzedék emberei. És íme, eljött ez a nap. A mai napon Japán beismerte, hogy legyőzték, és aláírta a feltétel nélküli megadásról szóló okiratot.

Ez azt jelenti, hogy Dél-Szahalin és a Kurili-szigetek a Szovjetunióhoz kerülnek és mostantól fogva nem arra szolgálnak majd eszközül, hogy a Szovjetuniót elzárják a tengertől és nem a szovjet Távol-Kelet megtámadását szolgáló japán támaszpontok lesznek, hanem a Szovjetunió tengeri összeköttetését fogják szolgálni és országunk védelmének támaszpontjai lesznek a japán agresszió ellen.

Szovjet népünk nem sajnálta az erőt és a munkát a

győzelem érdekében. Nehéz éveket éltünk át. De most mindegyikünk elmondhatja : győztünk. Mostantól fogva Hazánkat nem fenyegeti többé nyugat felől a német, kelet felől pedig a japán betörés veszedelem. Beköszöntött a világ népeinek régen várt békéje.

Köszöntelek benneteket, kedves honfitársaim a nagy győzelem, a háború sikeres befejezése, az egész világon beköszöntő béke alkalmából.

Dicsőség a Szovjetunió, az Amerikai Egyesült Államok, Kína és Nagybritannia fegyveres erőinek, amelyek győzelmet arattak Japánon!

Dicsőség távolkeleti haderőinknek és a csendesóceáni hadiflottának, amelyek megvédték Hazánk becsületét és méltóságát!

Dicsőség nagy népünknek, a győzelem népének!

Örök dicsőség a Hazánk becsületéért és győzelméért vívott harcokban elesett hősöknek!

Éljen és viruljon Hazánk!

A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA A VÖRÖS HADSEREG HADERŐINEK ÉS A HADIFLOTTÁNAK

1945 szeptember 2-án Tokióban Japán képviselői aláírták a japán fegyveres erők feltétel nélküli megadásáról szóló okiratot.

A szovjet népnek szövetségeseinkkel együtt vívott háborúja az utolsó agresszor, a japán imperializmus ellen — győzelmesen véget ért. Japánt levertek, Japán megadta magát.

Elvtársak! Vöröskatonák, vöröstengerészek, tisztetek, tiszthelyettesek, tisztek és tengerésztisztek, tábornokok, tengernagyok és marsallok, üdvözöllek benneteket a Japán ellen vívott háború győzelmes befejezése alkalmából.

A Japánon aratott győzelem megünneplésére, ma szeptember 3-án a Japán feletti *Győzelem Ünnepe*n, 21 órakor, Hazánk fővárosa, *Moszkva*, a Haza nevében háromszázhuszonnégy ágyú huszonnégy sortűzével üdvözölje a Vörös Hadsereg haderőit, a Hadiflotta hajóit és egységeit, amelyek ezt a győzelmet kivívták.

Örök dicsőség a Haza becsületéért és győzelméért vívott harcokban elesett hősöknek!

Éljen és viruljon Vörös Hadseregünk és Hadiflottánk!

I. SZTÁLIN

*Legfelsőbb Főparancsnok,
a Szovjetunió Generalisszimusa*

TARTALOM.

1941

RÁDIÓBESZÉD 1941 július 3	5
A NAGY OKTÓBERI SZOCIALISTA FORRADALOM 24. ÉVFORDULÓJÁRA. <i>Beszéd a Moszkvai Szovjetnek a párt- és társadalmi szervezetekkel együtt 1941 november 6-án tartott ünnepi ülésén</i>	14
A háború menete négy hónap folyamán	15
A »Villámháború« csődje	16
Hadseregünk ideiglenes balsikereinek okai	20
Kik azok a »nemzeti szocialisták«?	23
A német imperialisták és hadseregeik pusztulása elkerül- hetetlen	26
Feladataink	30
BESZÉD A VÖRÖS HADSEREG SZEMLÉJÉN 1941 novem- ber 7-én Moszkvában, a Vörös-téren	33

1942

A HONVÉDELMI NÉPBIZTOS PARANCSA. Moszkva, 1942 február 23. 55. sz.	37
A HONVÉDELMI NÉPBIZTOS PARANCSA. Moszkva, 1942 május 1. 130. sz.	42
SZTÁLIN ELVTÁRS VÁLASZA AZ „ASSOCIATED PRESS” AMERIKAI SAJTÓÜGYNÖKSÉG TUDÓSÍTÓJÁNAK KÉRDÉSEIRE. 1942 október 3	55
A NAGY OKTÓBERI SZOCIALISTA FORRADALOM 25. ÉVFORDULÓJA. <i>Az Állami Honvédelmi Bizottság Elnökének beszámolója a Moszkvai Szovjet, a párt- és társadalmi szervezetek Moszkvában, 1942 november 6-án tartott közös ünnepi ülésén</i>	57
1. Szervezőmunka a hátszágban	59
2. Hadműveletek a szovjet—német arcvonalon	59

3. Az európai második front kérdése	62
4. A Szovjetunió, Anglia és az Amerikai Egyesült Államok harci szövetsége a hitleri Németország és európai szövetségesei ellen.....	66
5. Feladataink	70
A HONVÉDELMI NÉPBIZTOS PARANCSA. Moszkva, 1942 november 7. 345. sz.....	74
SZTÁLIN ELVTÁRS VÁLASZA AZ „ASSOCIATED PRESS” AMERIKAI SAJTÓÜGYNÖKSÉG TUDÓSÍTÓJÁNAK KÉRDÉSEIRE 1942 november 13-án	78

1943

A DÉLNYUGATI, DÉLI, DONI, ÉSZAKKAUKÁZUSI, VORONYEZSI, KALININI, VOLHOVI ÉS LENINGRÁDI ARCVONALON HARCOLÓ HADERŐK LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOKÁNAK PARANCSA. Moszkva, Kreml. 1943 január 25.....	80
A DONI ARCVONALON HARCOLÓ HADERŐK LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOKÁNAK PARANCSA. Moszkva, Kreml. 1943 február 2.....	82
A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA. Moszkva, 1943 február 23. 95. sz.	83
A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA. Moszkva, 1943 május 1. 195. sz.	92
SZTÁLIN ELVTÁRS VÁLASZA AZ AMERIKAI „NEW YORK TIMES” ÉS AZ ANGOL „TIMES” TUDÓSÍTÓJÁNAK KÉRDÉSEIRE. 1943 május 4	100
SZTÁLIN ELVTÁRS ÜDVÖZLŐ TÁVIRATA CHURCHILL ÚRNAK ÉS ROOSEVELT ÚRNAK AZ ANGOL-AMERIKAI HADERŐK ÉSZAKAFRIKAI GYŐZELME ALKALMÁBÓL. 1943 május 9	101
SZTÁLIN ELVTÁRS VÁLASZA A REUTER ANGOL SAJTÓÜGYNÖKSÉG TUDÓSÍTÓJÁNAK KÉRDÉSÉRE. 1943 május 28	102
A NAGY OKTÓBERI SZOCIALISTA FORRADALOM 26. ÉVFORDULÓJA. Az Állami Honvédelmi Bizottság	

elnökének előadói beszéde a Moszkvai Szovjet, a párt- és társadalmi szervezetek 1943 november 6-án tartott közös ünnepi ülésén	104
1. A gyökeres fordulat éve a háború menetében	105
2. Egész népünk támogatja a frontot	110
3. A hitlerellenes koalíció megszilárdulása. A fasiszta blokk összeomlása.....	116

A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA. Moszkva, 1943 november 7. 309. sz.	112
---	-----

1944

A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA. Moszkva, 1944 február 23. 16. sz.	128
A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA. Moszkva, 1944 május 1. 70. sz.	136
SZTÁLIN ELVTÁRS VÁLASZA A „PRÁVDA” TUDÓSÍTÓJÁNAK KÉRDÉSEIRE. 1944 június 13	142
A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA. Moszkva Kreml, 1944 augusztus 20. 152. sz.	144
ANAGY OKTÓBERISZOCIALISTA FORRADALOM 27. ÉVFORDULÓJA. Az Állami Honvédelmi Bizottság Elnökének előadói beszéde a Moszkvai Szovjet és a moszkvai párt- és társadalmi szervezetek 1944 november 6-án tartott közös ünnepi ülésén	146
1. Németország két front harapófogójában	147
2. A szovjet nép nagy hősiessége a Honvédő Háborúban	152
3. A németellenes koalíció frontjának megszilárdulása és kiszélesedése. A béke és biztonság kérdése	156
A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA. Moszkva, 1944 november 7. 220. sz.....	164
A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA. Moszkva Kreml, 1944 november 19. 225. sz.	169

1945

A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA. Moszkva, 1945 február 23. 5. sz.	171
SZTÁLIN ELVTÁRS BESZÉDE A SZOVJETUNIO ÉS	

LENGYELORSZÁG KÖZÖTTI BARÁTSÁGI, KÖLCSONOS SEGÉLYNYUJTÁSI ÉS A HÁBORÚTÁNI EGYÜTTMŰKÖDÉSRŐL SZÓLÓ SZERZŐDÉS ALÁÍRÁSA ALKALMÁBÓL. 1945 április 21.	175
A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA A HARCOLÓ HADSEREG CSAPATAIHOZ. 1945 április 27. 346. sz.	178
I. SZTÁLINNAK, A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOKNAK, A SZOVJETUNIO MARSALLJÁNAK SZÓZATA A VÖRÖS HADSEREGHEZ ÉS A SZÖVETSÉGESEK HADERŐIHEZ. 1945 április 27.	179
A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA. Moszkva, 1945 május 1. 20. sz.	180
SZTÁLIN ELVTÁRS SZÓZATA A NÉPHEZ. 1945 május 9.	185
A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA A VÖRÖS HADSEREG HADERŐINEK ÉS A HADIFLOTTÁNAK. 1945. május 9. 369. sz.	188
SZTÁLIN ELVTÁRS POHÁRKÖSZÖNTŐJE A VÖRÖS HADSEREG CSAPATPARANCSNOKAINAK TISZTELETÉRE RENDEZETT FOGADÁSON A KREMLBEN. 1945 május 24.	189
A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA. 1945 június 22. 370. sz.	191
A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA A VÖRÖS HADSEREG HADERŐINEK ÉS A SZOVJETUNIO HADIFLOTTÁJÁNAK. 1945 július 22. 371. sz.	192
A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA. Moszkva, 1945 augusztus 19. 51. sz.	195
SZTÁLIN ELVTÁRS SZÓZATA A NÉPHEZ. 1945 szeptember 2.	196
A LEGFELSŐBB FŐPARANCSNOK PARANCSA A VÖRÖS HADSEREG HADERŐINEK ÉS A HADIFLOTTÁNAK. 1945 szeptember 3. 373. sz.	200

